

www.burmeseclassic.com

တက္ကသိုလ်

နေလင်းအောင်

သိုင်းတုံပွင့်လှိုင် ပလ္လောင်

လွန်း : တုံ စီ ဂျော့စ် နန်း : မုလင်း

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၆၂/၂၀၀၂ (၁)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၂၀၂/၂၀၀၂ (၃)

၂၀၀၂ -ခုနှစ်၊

အုပ်ချုပ်ရေး-၄၀၀

တန်ဖိုး-၃၅၀၀/

ထုတ်ဝေသူ

ဦးညွန့်ဌေး၊ စိန်ပန်းမြိုင်စာပေ
၂၃ (အေ) ဦးခကောင်းလမ်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်
ရန်ကင်းမြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးလှသိန်း၊ လှသိန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်-၁၂၊ ဒါနလမ်း၊ သာယာကုန်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။

မျက်နှာဖုံးခွင့်ရိုက်

ဦးတိုးဝင်း၊ နေလရောင်အထုပ်ဆက်
၉၆/၁၊ ၁၁ လမ်း၊ လမ်းမတော်
ရန်ကင်းမြို့။

တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သိုင်းတံပွင့်လျှံ ပလ္လေသိ

စာစဉ် (၈)

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ..... ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံး ညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ..... ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး ..... ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေ ၂ ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပူဆိန်ခိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဟုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

စာခန်း (၁၀၀)

ဇွဲရှိသော ကွန်လုံဝမ်

ဆန်ကွမ်းချိုသည် လေပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်ကာ ဆတိရသာသည်။

ညီလေးပါလား၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်လာတာလဲ။

ကျွန်တော်ရောက်လာတာ မကြာသေးပါဘူး။

မင်းသွားတဲ့ကိစ္စ အဆင်ပြေခဲ့လား။

ယုမ်ရှောက်သည် ကပျာကယာ အတွင်းအိတ်ထဲသို့ နို့ကယုလို့က်၏။

လက်ထဲ၌ ဆေးလုံးတစ်လုံး ပါလာသည်။

ဒီက အစ်မလေးအတွက် အဆိပ်ပြေခေး၊ ရေခဲ...ယူပါ။

အစ်မလေးအတွက် ကျွန်တော် တောင်းယူလာတာ။

www.burmeseclassic.com

နိုင်ချစ်နော်မှာ သူ့ကတုတ် စကားတက ချာပေယူလာရ
သော ဆေးဖြစ်နေသဖြင့် ဣန္ဒြေကောင်းနိုးနိုး မယူရဘဲကောင်း
နိုးနိုးဖြင့် ချိတ်ချတ် ဖြစ်နေသည်။

‘ရေခဲ... ဟူပါ၊ အင်မလေးကတုတ် ဟူလာတဲ့ဆေးပါ’

အလွန်တရာ သွက်လက် ဖျတ်လတ်လာ နိုင်ချစ်နော်သည်
ယခုအခါ ဆွံ့စာသလို ဖြစ်နေသည်။

‘ကျွန်မမှာ အဆိပ်မရှိတော့ဘူး’

‘ဟင်’

လှုပ်ရှားကံ အံ့ဩသွားသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက...

‘ဟို... ဟိုအင်္ကျီစိမ်းနု ဆရာကြီးက’

‘နိုင်ချစ်နော်က ခေါင်းညိတ်ပြီ’ ဖြစ်ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ လက်မောင်းထဲ ဝင်နေတဲ့ အရိုးစိမ့်
အဆိပ်ထပ်ကို အင်္ကျီစိမ်းနုဆရာကြီးက ထုတ်ယူပေးပြီးပါပြီ။
ကျွန်မတို့ယံထဲမှာ အဆိပ်မရှိတော့ဘူး’

‘တယ်စွမ်းတဲ့ ဆရာကြီးပဲ’

ဆန်ကွမ်းချိုက မှတ်ချက်ချသည်။

ယွမ်ရွှေကံမှာ ဝတ်ပင်တည်း ချာပေယူလာခဲ့သော ဆေး
လုံးကို ရင်နှင်ထဲ ဖြင့်ထည့်လိုက်ရတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ချိတ်ချတ် ဝမ်းမြင်လူအား ဆေးကုသ
နေသည့် အတိုအိုသည် ချွေးမိက် ပွေ့ခို၍ ထွက်လာ၏။

နိုင်ချစ်နော်က...

‘ဟော... ဆရာကြီးထွက်လာပြီ’

အတိုးအိုသည် မျက်ရွှေများ စီးကျနေ၏။

အိုယန်ထုံသည် အတိုးအိုအား ဝတ်ယူကယာ ဆီ ကြို၏။

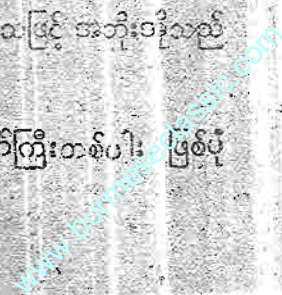
‘ဆရာကြီး... သမီးကလေး သက်သာရဲ့လား ခင်ဗျာ’

အတိုးအိုက ကြောက်ရွံ့စွာ မြေပြင်း။

‘ကျုပ်ဟာ လူ့အသက်ပေါင်း မုစူးစူးကုန် ဝယ်ဝင်ခဲ့ပါ
တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သမီးရဲ့ အသက်ကတော့ ကျုပ် ကော်
နိုင်တော့ဘူး’

ရင်ဆေးဖြစ်သူ၏အသက်ကို မကယ်နိုင်သဖြင့် အတိုးအိုသည်
ချိတ်ချက်ဖြစ်နေသည်။

လူ့စကားအရ လူသည် သမားတော်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်ပုံ
ရ၏။

၈ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သို့သော် သမားတော်လည်း ဘဝဇာတ်ဆရာ၏ အလိုတို့ မဆန့်ကျင်နိုင်ရှာဟေ

ထန်ရှင်သည် သူ၏ယပ်တောင်ကို ခေါက်သိမ်းလျှက် ရှေ့သို့ ထွက်လာ၏။

‘ဆရာကြီး...ဆရာကြီး ရဲ့သမီးကို ကျွန်တော်ကြည့်ရှုစစ်ဆေး ပါရစေ’

အတိုးအိုသည် ထန်ရှင်အား အေးခက် မာကျောသော မျက်လုံးများဖြင့် လှည့်ကြည့်၏။

‘ဒီလောကမှာ ကျုပ်ထက်ဆေးပညာတတ်ကျွမ်းနားလည်သူ မရှိနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားက သာဗျားတတ်ကျွမ်းနားလည်လို့လဲ’

ထန်ရှင်က ရယ်ပြီး....

‘ဆရာကြီးရဲ့ သမီးကို ဆရာကြီး မကုသနိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး လက်လျှော့လိုက်ပြီ၊ ဆရာကြီး အယူအဆအရ ဒီမိန်းကလေး သေဖို့ပဲရှိတော့တယ်၊ အခု ကျွန်တော် စစ်ဆေး ကုသမယ်၊ ကျွန်တော် ကုသလို့ ဒီမိန်းကလေး အသက်ရှင်လာနိုင်ရင် ဆရာ ကြီးအတွက် အမြတ်ပေါ့၊ ကျွန်တော် ကြည့်ရှုလို့ ဆရာကြီး ရှုံးမယ်ထင်သလား’

အတိုးအိုသည် သမီးဖြစ်သူကို ထန်ရှင်၏ရှေ့ မြက်ခင်းပြင်၌ ချထားပေးလိုက်၏။

မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေ ပြည်သည် အေးမြသော်လည်း အနံ့အသက် မကောင်းလှပေ။

သွေးညှိနဲ့ လှမ်းနေ၏။

ထန်ရှင်သည် ခေါက်ယပ်တောင်ကိုကိုင်လျက် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်သည်။

မိန်းကလေးသည် ချောခမူ လှပသော်လည်း သွေးဆုတ် ဖြူရော်နေသော မျက်နှာနှင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ နာမကျန်း ဖြစ်ခဲ့ပုံရသော အခြေအနေတို့ကြောင့် သူပ၏ အသုအပမာ တိမ်မြုပ်သလို ဖြစ်နေ၏။

ထန်ရှင်သည် မိန်းကလေး၏ သွေးခနဲနုနုကို စမ်း သပ်သည်။

အတိုးအိုသည် ထန်ရှင်၏ လှင်ရှားမှုကို မျက်နှာပင်မခတ် တမ်း စောင့်ကြည့်နေ၏။

အကယ်၍ ထန်ရှင်က မရှိုးသားသော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုခု နှုလုပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အစိမ်းလိုက် ဝါးစားတော့မည့် သဘောမျိုးဖြင့် စောင့်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထန်ရှင်မူ မျက်လုံးများ စုံမှိတ်လျက် စဉ်းစားနေ၏။

ရောဂါ ရှောင်ပေးခြင်းလား။ ရောဂါကို တွေ့ရှိပြီးသဖြင့် မည်ကည့်ဆေးဖြင့် ကုသရမည်ထို စဉ်းစားနေခြင်းလား မည်သို့ ဖြစ်မည်ကို မသိနိုင်ပေ။

အဘိုးကြီးမှ ထန်ရွှင် မှုတ်စိပွင့်လာ၏။

ဆရာကြီးသမီးချို သွေးခန့်နှုန်းဟာ အလွန်ပဲ အေးပျော့ နေတယ်။ အထူးဖော်စပ်ထားတဲ့ ဆေးကောင်းမရှိခင် ကုသဖို့ မလွယ်ဘူး။

အဘိုးအိုက ပြတ်သားစွာ ပြော၏။

ဆေးကောင်းရှာဖွေဖို့က မခက်ဘူး။ သူ့ ခန္ဓာအိုယိုက လက်မခံ နိုင်မားပဲ စိုးရိမ်တယ်။

ကျွန်တော် ဇာန်ရုဉှော့ချင်ဘယ်

ပြောပါ။

သူ့ အခြေအနေကို စမ်းသပ်ကြည့်အောင် သူဟာ အတူပဲ ဝမ်းဗိုက် ခေခင်ကတည်းက နားကျန်း ပြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။

အဘိုးအိုက ခေါင်းညှိဘိ၏။

မှန်တယ်။ သူဟာ ခံနိုင်ရည် သိပ်မရှိဘူး။ သိပ်ပျော့တယ်။ ပါပေမယ် တောတောင်ရေခြေနဲ့ ငိုမိစမ်းခေတံခွန်တွေကို သိပ် ဝတ်ကျတယ်။ ကျွန်ုပ်က တောတောင်တွေ လိုက်ပြုတ်ယ်။ ဒီခန္ဓာတင် ဖန်းဖျား ဖျားတာပဲ။ နောက်ပိုင်းကျတော့....

ထန်ရွှင်သည် ကောင်းကင်ပေါ်၌ ပြေးလွှားနေသော တိမ် အုပ်စုများကို စေးမောကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ဝပြောသည်။

ဘဲကယ်လို့ ဆရာကြီးကသာ ကျွန်တော် အပေါ် ယုံကြည်မှု ရှိမယ်ဆိုရင် အပ်စိုက်နည်းနဲ့ ကုသပေးမယ်။ အဲဒီလို ကုသရင် သူ့ ချက်ချင်း မသေနိုင်ဘူး။ ဆူ့ထောက်ရွယ်မယ်ရက်ကို ဆွဲထား နိုင်မယ်။

အဘိုးအိုသည် ထန်ရွှင်၏စကားကို အသေးအနက် စဉ်းစား လေ၏။

မိတ်ထဲ၌ ခွင့်ပြုသင့် မပြုသင့် ချီတု့ချတု စဉ်းစားနေသလ သည်။

ထန်ရွှင်သည် သူ့ ယပ်တေခင်ကို ဖြန့်ပြီး ယပ်ခတ်နေ၏။

ကျွန်တော် အကင်း ခထိုက်တွန်းပါဘူး။ ဆရာကြီးက သေ စဉ်းစားပါ။

အဘိုးအိုသည် ထန်ရွှင်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး....

အပ်စိုက်ကုသရင် သမီးဟာ ဘယ်နှစ်ရက်လောက် အက်ပြီး အသက်ရှင်နိုင်မှာလဲ။

ခါ မေးသင့်ဟယ်။

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ထောက်ခံ၏။

ထို့နောက် ဆက်ပြောလေသည်။

'အထိအကျတော့ ပြောရခက်တယ်၊ အနည်းဆုံး သုံးရက်၊ အပတ်ချက်မိသွားရင် ဆယ်ရက်ခွဲလာက်သိ ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားမှာပဲ'

အဘိုးအိုသည် ခေတ္တ စဉ်းစားပြန်သည်။

အတန်ကြာမှ ဆုံးဖြတ်ပြီးဟန်ဖြင့်....

'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်သမီးသေရင် ခင်ဗျားရဲ့အသက်နဲ့ အစားပြန်လျှော်ရမယ်'

အဘိုးအို၏ တရားနည်းလမ်းမကျသော စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အိုယန်ထုံမှာ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

'သူ့သမီးရဲ့အသက်ကို စေတနာစွာကယ် ကယ်ဘင်ပေးရသေးရဲ့၊ အသက်လဲ အစားပြန်လျှော်ပေးရဦးမယ်တဲ့၊ မသေသောအေးသမားဆိုတာ ဘယ်မှာရှိလို့လဲ၊ အကယ်၍ နောင်ကြီး ထန်ရွှင် ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်သွားခဲ့ရင် သက်သက်မဲ့ပြုသနာတက်နေဦးမယ်၊ ဝါဝင်ဖြန်ဖြေပေးမှပဲ'

အိုယန်ထုံ ကောင်းပြောရန် ပြင်နေစဉ်မှာပင် ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ် သဘောတူလေတော့၏။

'ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော်သဘောတူတယ်၊ ခင်ဗျားသမီးအနည်းဆုံး သုံးရက်တော့ အသက်ရှင်စေမယ်လို့ ကျုပ်ကတိပေးတယ်'

ထန်ရွှင်သည် ပြောပြောဆိုဆို သူ့အတွင်းအိတ်ထဲမှ မြရောင်ဘူးသေးသေးကလေးကို ထုတ်လိုက်၏။

ဘူးကလေးထဲတွင် သေးငယ်သော အပိကလေးမျိုးစုံရှိ၏။ ထိုအထဲမှ နှစ်လက်မခန့်ရှိသော ရွှေအပိကလေးတစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

အဘိုးအိုသည် သမီးကိုအလွန်ချစ်သူဖြစ်၍ ထန်ရွှင်၏ကုသမှုကို ကြေည့်ရက်ပေ။

ထန်ရွှင်ကုသရာ၌ ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်ပြီး သေဆုံးသွားရမှုကို မကြည့်မမြင်လိုပေ။

ထို့ကြောင့် ကျောပေးပြီး ကောင်းကင်ကြီးကိုဖော်ကြည့်နေလေ၏။

ထန်ရွှင်သည် မိန်းကလေး၏ကိုယ်ပေါ်ရှိ အပိစိုက်မည့်နေရာများကို အသေအချာ ရွေးချယ်သည်။

နေရာသုံးနေရာရွေးချယ်ပြီး အပိချောင်းသုံးချောင်း စိုက်လိုက်၏။

လျှင်မြန်သည်

တိကျသည်

အဘိုးအိုက ချောင်းတစ်ချက်ဆိုးပြီး...

မပြီးသေးဘူးလား

အုပ်စော့စော့ စိုက်ပြီးပါပြီ

အဘိုးအို လှည့်ကြည့်၏။

အပ်သုံးချောင်း စိုက်ထားသည်ကို အတ္တရ သော အခါ
တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။

ထန်ရွှင်နှင့် သူ့အယူအဆချင်း သိပ်တူကြပေ။

ခင်ဖျားစိုက်ထားတဲ့နေရာတွေက မှန်ရှဲလား

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ပြောသည်။

နေရာကိုတော့ မမေးပါနဲ့၊ သွေးကြောပေါ် တည့်တည့်
ကျလား မကျဘူးလားဆိုတဲ့အချက်ကိုသာ ပြောပါ

အကြာကြီးစိုက်ထားရင် သွေးလည်ပတ်မှုအတွက်အတား
အဆီးဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်မိပါတယ်

ဆရာကြီးနဲ့ ကျွန်တော် သဘောတူထားတဲ့အချက်ကို မေ့
နေပြီလား၊ ဆရာကြီးရဲ့သမီးသေရင် ကျွန်တော် အသတ်ခံပါ
မယ်

အဘိုးအိုမှာ မည်သို့မျှ ပြောနိုင်ဘာဘဲ မျက်နှာကွဲကျော
ခိုင်းပြီး အဝေးသို့ ဝေးကြည့်နေပြန်သည်။

ထန်ရွှင်သည် ထိုအပ်သုံးချောင်းကိုဆွဲနှုတ်ပြီး အခြားဘက်
နေရာ၌ ထပ်မံ ထိုးစိုက်ပြန်သည်။

သူ၏ကုသပုံမှာ အလွန်တည်ငြိမ်သဖြင့် သူ့ ကိုယ်သူ့ယုံကြည်မှု
အပြည့်အဝရှိကြောင်း ဖော်ပြနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အတန်ကြာမှ...

ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် အပ်စိုက်ကုသမှု ပြီးသွားပါပြီ
လှည့်ကြည့်ပါဦး

အဘိုးအိုလှည့်ကြည့်ပြီး သွေးခန့်နှုန်းကို စမ်းကြည့်သည်။

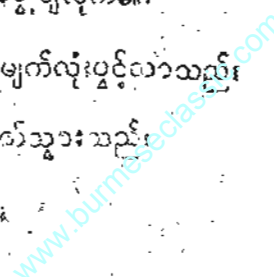
မျက်နှာပေါ်၌ ကျေနပ်သည့်အရိပ်အယောင်များ ပေါ်
လာ၏။

သူသည် သမီးဖြစ်သူကို ကြင်နာစွာပေ့ ချီလိုက်၏။

ကလေးခကသေးသည် ရုတ်တရက် မျက်လုံးပွင့်လာသည်။

အဘိုးအိုမှာ အလွန်တရာ ဝမ်းမြောက်သွားသည်။

ထန်ရွှင်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။

ထိုအကြည့်မှာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကြားသည် အကြည့်ပေးတည်း။

ထို့နောက် မျက်လုံးပြန်မှိတ်သွားလေ၏။

သူသည် လှည့်ထွက်သွားရန် ဖန်ပြင်နေသဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ကပျာကယာ တားဆီးလိုက်ရသည်။

'ဆရာကြီး၊ အစာလောက်နေပါဦး၊ ကျွန်တော်တစ်ခုလောက် ပြောချင်လို့ပါ'

အဘိုးအို ရုတ်တရက်ပြန်လှည့်သာ၏။

'ကျုပ်က ဆိုင်းခေကာအကြောင်း သိပ်မသိတော့ပေမယ့် ကျွန်လက်ထဲချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ရဲ့ နာမည်ကိုတော့ ကောင်းကောင်းကြီး သိနေပါတယ်။ ခင်ဗျား ဘာများ ပြောစရာရှိ နေသလဲ။ ဘာများ ညွှန်ကြားချင်သလဲ'

အိုယန်ထုံက....

'ကျွန်တော် မညွှန်ကြားဝံ့ပါဘူးဗျာ။ ဆရာကြီး၊ အတွက် အကြံပေးချင်လို့ပါ။

'ဘာအကြံလဲ'

အဘိုးအို၏ လေသံက ပြတ်သည်။

အိုယန်ထုံက သိမ်မွေ့စွာပင် ရှမ်းပြ၏။

'အခု ကျွန်တော်တို့ရန်ငြင်းနေတဲ့ ကွန်လုံဝမ်းကတော့ အစာအာဟာရဆိုင်ရာ ဆရာကြီးတစ်ယောက်တည်း ဒီစကားပိုင်းထဲက ပြန်ထွက်ရင် ကွန်လုံဝမ်းရဲ့ အပည့်တွေနဲ့ တန်းပြီး ထိုးနိုင်တယ်။ ဆရာကြီးအတွက် မစိုးရိမ်ရပေမယ့် သမီးကလေးအတွက်တော့ စိုးရိမ်ရတယ်'

အဘိုးအို ဝိုင်းသွားသည်။

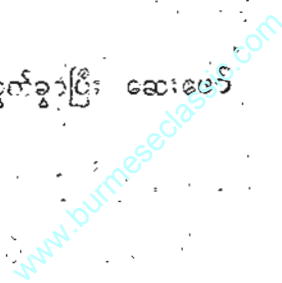
အိုယန်ထုံ၏ စကားများက မှန်ကန်နေသည့်ကိုး။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က သမီးကလေးအတွက် အစားဖော်ရဦးမယ်။ ဒီတစ်ခါ ဖော်စပ်တဲ့ အေးက ထွက်မြက်ဖို့လဲ လိုတယ်။ သစ်ဥသစ်မြစ်ရဖို့ တော်ကြီး ဘာင်ကြို ထဲ ခရီးထွက်ရဦးမယ်။ ဒီမှာ ကြန့်ကြာနေရင် သမီးကလေးအတွက်....'

အဘိုးအိုသည် သက်ပြင်းချ၏။

သူသည် ဤနေရာမှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာပြီး ဆေးဖော်နေပြီ။

အိုယန်ထုံက....

ဆရာကြီး တစ်ခုစဉ်းအားပါ၊ စကယ်လို့ ပညာရှိထန်ရွှင်က အပုံစိုက်ပြီး မလှရှင် ဆရာကြီးရှဲ့ သမီးကလေးဟာ အခု လေး နေပါပြီ၊ အခုထော့ နောက်ထပ် သုံးရက်ကြီးများတောင် အသက်ရွှင်နိုင်ခွင့် ရနေပြန်ပြီ

အိုယန်ထုံက စကားကို ခေတ္တခဏ ရပ်နားပြီးမှ ဆက် ပြောလေ၏။

ကျွန်တော် ပညာရှိထန်ရွှင်နဲ့ ခေတ္တခဏလောက် တိုင်ပင် ကြည့်ချင်ပါတယ်၊ ဆရာကြီး၊ ခဏလောက် စောင့်ပါလား။

အဘိုးအိုသည် မည်သည့်စကားမျှ မပြောဘဲ တုံ့ထုံဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

အိုယန်ထုံသည် ထန်ရွှင်၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး တိုးတိုးမေးလေ၏။

နေ့ဝင်ကြီးထန်ရွှင်.... ကျုပ်အတွက် ရိက္ခာရှိသေးသလား ကျွန်လို့ခမ် ဝပ်တိုက်ရင် ကျုပ်တို့ ထပ်ခိုင်ပါဦးမလား။

သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ရခုဆိုဘာ မရှိသလောက်ပဲ။

ဒီသို့ဆိုရင် ဟောခို ဆရာကြီးကို လိုက်ပို့ချင်း ဒီကားဖား ထွက်ရင် ကောင်းမယ်။

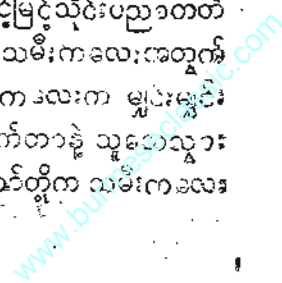
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး....ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီနေရာကလေးကို လက် ဆောင်ကလေး အပိုင်စီးလိုက်နိုင်တာပါ၊ ဒီနေရာက ထွက်သွား ခင် ကျွန်လို့ခမ်ရဲ့ မြက်ရိုင်းလွင်ပြင် တိုက်ပွဲဟာ အောင်မြင် သွားလိမ့်မယ်၊ သူတို့ နည်းနည်းကလေး ပေါ့ဆသွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ အများကြီး အခွင့်အလမ်း သာခဲ့တယ်၊ ဒီလေးလယ် တိုက်မှာ သူတို့ဟာ ဘာထောင်ချောက်မှ ပြင်ဆင်ချိန် မရလိုက် ကြဘူး၊ ဒီတစ်ညပဲ တောင်ခံနိုင်ဖို့လိုပါတယ်၊ ဒီတစ်ည နေရာခံ နိုင်ရင် ကျွန်လို့ခမ်ရဲ့ မြက်ရိုင်းလွင်ပြင် တိုက်ပွဲကို ကျွန်တော်တို့ နိုင်ပြီ။

အိုယန်ထုံ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနေနဲ့ ဟိုဆရာကြီးနဲ့ သမီးကလေးအတွက် ဥနေတာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ပါ ဝိုင်းအောင်းပန်ပေးပါ မယ်၊ သူလဲ နားလည်မှာပါ။

ထန်ရွှင်သည် မြင်းရထားအနီးမှခွာ၍ အဘိုးအိုအနီး သို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။

ဆရာကြီး....ဆရာကြီးအဖို့တော့ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာတတ် သားတဲ့အတွက် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ သမီးကလေးအတွက် တော့ အကြောင်းမဟုတ်တယ်၊ သူ့အသက်ကလေးက မျှမ်းမျှမ်း ကလေးရှိနေတာ၊ နည်းနည်းပါးပါး ထိခိုက်တာနဲ့ သူ့ဘေးသွား နိုင်တယ်၊ ဆရာကြီး စဉ်းစားလေ၊ ကျွန်တော်တို့က သမီးကလေး အတွက် အဓိကထားပြီး ပြောတာပဲ။

အတိုးအိမ်မှာ ချိတ်ချွတ် ပြစ်သွား၏။

အဟန်ကြာမှ မိန်းကလေးကို မြက်ခင်းပေါ်သို့ အသံ
အယာ ပြန်ချသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ဒီဖန်ညကော ကျုပ်နေလို့ကံမယ်၊ နက်ပြ
မိုးလင်းရင်တော့ ကျုပ်သွားမယ်’

ဒီတစ်ညပဲ အရေးကြီးတာပဲ ကျွန်ုပ်တို့ဖက်က ကျွန်တော်
တို့ဆီက ထွက်လာမယ် ကြက်ထစ်ကောင်ကိုတောင် အလွတ်
ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာကြီး သဘောတူတဲ့အတွက် ကျွန်တော်
အမျိုးကြီး ဝမ်းသာမိတယ်’

ထန်ရွှင်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထု အား တီးတိုးပြော
သည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့လူတွေအားလုံး
အားနည်းသားကြဖို့ သင့်တယ်၊ ဒါမှ....’

အိုယန်ထုက ခေါင်းညိတ်၏။

သူ့ လက်ခုပ်သုံးခုကိုခန့် တီးလိုက်သောအခါ ရှိရှိသမျှ
အားလုံးက သူ့အား ဝိုင်းကြည့်ကြလေ၏။

‘ကျုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေကိုရော၊ ကျုပ်ရဲ့ တပည့်တွေကိုပါ
အခု မေတ္တာချစ်ခင်ပေးပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ဝမ်းဟာ သူ့မြက်ရိုင်းလွင်
ပြင် တိုက်ပဲ့အစီအစဉ်ကို စနစ်တကျ ခင်းကျင်းနိုင်မယ့် အသွယ်
တို့ မရတဲ့အတွက် သိပ်ဒေါသဖြစ်နေတယ်၊ ဒီအရာကို မရရှိဖို့
အကြိမ်ကြိမ်လဲ ကြိုးစားပြီးပြီ၊ သူတို့မရခဲ့ဘူး၊ ဒီညမှာ သူတို့
အရင်းနဲ့ ကြိုးစားလိမ့်ဦးမယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ် ကြို စားတာကတော့
မြက်ရိုင်းလွင်ပြင် ဗျူဟာခင်းကျင်းဖို့ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူ့
သိက္ခာကို ပြန်ဆယ်တဲ့အနေနဲ့ ကျုပ်တို့က တိုက်မိက်တာပဲ
ဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အင်အားပြည့်ပြည့် ခုခံနိုင်ဖို့
အတွင်းအား လေး ကျင့်ထားကြပါလို့ မေတ္တာချစ်ခင်ပေးပါတယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်းရွှောက်တို့ပါ သဘောပေါက်ကြသဖြင့်
အိုချစ်နော်နှင့်အတူ ဆစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ထိုင်ကာ အတွင်း
အား လေး ကျင့်ကြတော့၏။

အိုယန်ထုသည် ထန်ရွှင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး....
‘နောင်ကြီးလဲ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ ဒေတ္တဇက အနားယူပါ၊
အခုအချိန်မှာ ကျုပ်ပဲ ကင်းသဘောမျိုး စောင့်နေလိုက်ပါမယ်’
ထန်ရွှင်က ငြင်းရန် ဟန်ပြင်သည်။
အိုယန်ထုက အသာအယာ တွန်းလွှတ်လိုက်၏။

ခအချိန်မှာ အားလုံး အနားယူခင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ တခြားလူတွေလိုလို မပင်ပန်းသေးတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ကင်းကဝန်ယူသင့်တယ်။ နောင်ကြီး အနား တစ်မွေးလောက်တော့ အိပ်စက်သင့်ပါတယ်။ ဒါမှ ညကျရင် ကြီးမတ်ညွှန်ကြားနိုင်မယ်။

ထန်ရှင်လည်း ပြင်းသာတော့သဖြင့် သူ့ခြင်းရထားထဲသို့ ဝင်၍ အနားယူသေး၏။

ဖေကူးလျှန်၊ တက်မုဆိရားတော်၊ ကျိုးတာကြည်နှင့် လတ် ရွှေစပ်ကိုဏ်းသား ရှစ်ယောက်စလုံး တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ကာ အတွင်းအား လေ့ကျင့်သည်။

ပေါ့ကုံးပေါင်တစ်ယောက်ကိုမူ လုံးဝ ရှာမတွေ့တော့ပေ။ မည်သည့်အချိန်က လစ်ထွက်ပြေးသွားမှန်း မည်သူမျှမသိ လိုက်ပေ။

နေလုံးကြီးသည် အနောက်အရပ်သို့ တဖြည်းဖြည်း နှိပ် ဆင်းလာ၏။

မြက်ရိုင်းလွင်မြင်၏ အလှသည် လွန်စွာလှပနေ၏။

အိုရာတွင် မည်သူမျှ ထိုဆည်းသာ၏ အလှအပကို မခံစား နိုင်ချေ။

မကြာမီ လှပသော ညနေဆည်းသာသည် ပျောက်ကွယ် သွားလေတော့၏။

အမေ့ဝင်ထု ဝင်ကယ်တမ်း ကြီးစိုးလာသောအခါ လပင်း ကြီး ထွက်လာ၏။

လ၏ အလင်းရောင်အောက်၌ မြက်ရိုင်းလွင်မြင်ကြီးကို ခြိမ် သက်စွာ တွေ့ရှိနေရသည်။

ထိုအချိန်အထိ ကွန်လုံဝမ်းတိုဘက်မှ မည်သူမှ မလှုပ်ရှား ကြပေ။

ကွန်လုံဝမ်း မလှုပ်ရှားပေ။ သူ့ဘက်၌ ခွန်အားပြည့်ဝသော ဖြစ်သဖြင့် အိုယန်ထုသည် အလွန်ကျေနပ်ပနေ၏။

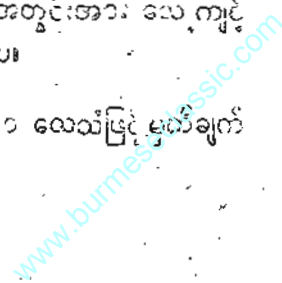
သို့သော်.....

မကြာမီပင် သိုင်းသမားအားလုံး အတွင်းသားလေး ကျင့် ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းပြီး မတ်တတ်သလောက်ကြ၏။

သူတို့ထလာသောအခါ မြက်ရိုင်းလွင်မြင်ကွင်းဖော်၌ တစ်ဦး တည်းရုပ်၍ ဝေးဝေးနေသော ဝိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုကို အားလုံး တွေ့ကြရ၏။

အိုယန်ထုသည် သူ့ မိဘ်ဆွဲများ အတွင်းအား လေ့ကျင့် နေခြင်းမှ ထလာသည်ကို မတွေ့သေးပေ။

တက် မုဆိရားတော်တ တိုးညင်းသော လေသံဖြင့် မှတ်ချက် ရှေ့လေ၏။

‘အော်...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံ တာ အဝိမတန် စိတ်
ခတ်မြန်မြန်တယ်။ ဝိုင်းလေးကကြီး တစ်လုံး အေးချမ်းဖို့
ကိစ္စကိုပဲ သူ့အမြဲတမ်း တွေးနေတာပဲ။ ခုလို...’

တက်မဆရာဘော်၏ စကားလံအဆုံးတွင် ဝိုင်းချုပ်ကြီး
အို ယန်ထုံ သည် ကွင်းစပ်မှပြန်လျှောက်သွား ချန်ပေ။

‘မိတ်ဆွေတို့...အနားယူပြီး သွားကြပြီလား’

ဆန်ကွင်းချိုက...

‘ဆရာကြီး...အနားယူပဲ ငြီးလား’

‘တစ်အင်း...မယူခတာဘူး၊ မကြာခင် ကွန်လုံဝမ် လုပ်ငန်း
စတော့မယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘သန်းခေါင်တိုင်တာနီးပြီလေ’

အို ယန်ထုံ ၏ စကားအဆုံးတွင် ခကောင်းကွပ်သို့ ရှူးခနဲ
တစ်စုံတစ်ခုတက်သွား၏။

မီးကျည်ပစ်၍ အချက်ပေးခြင်းသာတည်း။

ကွန်လုံဝမ်တော့ စပြီ’

‘အို ယန်ထုံ ရေရွတ်လိုက်၏။’

သို့သော် တစ်နာရီခန့်ကြာသည်အထိ ကွန်လုံဝမ်ဘိတ်
မှ လုံးဝမလှုပ်ရှားသေးပေ။

အို ယန်ထုံ သည် ထန်ရွှင်၏ မြင်းရထားအနီးသို့ လျှောက်
သွားပြီး...

‘ခောင်ကြီး ကွန်လုံဝမ်တော့ မကြာခင် သူတို့လုပ်ငန်းကို
စတော့မယ်’

ထိုစဉ် ယွမ်ရွှောက်က တအေးတကြီး အော်လိုက်၏။

ထောတင်္ဂုသားလေး ယွမ်ရွှောက်၏ မျက်လုံးများစွာ
သိုင်းသမားအားလုံးထက် ပို၍ အမြင်သန်ပေသည်။

‘ဧကိ တစ်ယောက်ယောက် ပြေးလာနေပြီ၊ အားလုံးသတိ
ထားကြ’

အို ယန်ထုံက...

‘မိတ်ဆွေလား၊ ရန်သူလား မသိနိုင်ဘူး’

ထန်ရွှင်က မှတ်ချက်ချ၏။

‘မိတ်ဆွေတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တူး၊ မိတ်ဆွေ
ကလေးဆက်ပြီး ကြည့်စမ်းပါ၊ သူ့ဆီမှာ တေးထူးခြားချက်
တွေ့မလဲ’

ယွမ်ရွှောက်က...

‘မီးခိုးလုံးခတ်လိုက်ရုံ တော့ရပါ တယ်’

ဒီလိုဆိုရင် ဒီလူ ကျုပ်တို့နား မရောက်အောင် အဝေးက
နေ လှမ်းစားလိုက်ပါ။ ဒီလူ ကျုပ်တို့ကို ရကွေးပေးအော့မယ်။

ထန်ရွှင်၏ အရေးတကြီး အော်သံကြောင့် ဝါစဉ်ကြီးသိုင်း
သမားကြီးများ ပျာယာခတ်သွား၏။

ရုတ်တရက် တာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမည်မှန်း မသိတော့ပေ။

ထိုရင် သူတို့အနီးမှ ပိုးခဲ အော်မြည်၍ လှံတစ်ချောင်း
ပြေးထွက်သွား၏။

အ...

အလွန်တရာ သျင်မြင့်စွာ ပြေးထွက်သွားသည့် လှံတံသည်
အဝေးမှ ပြေးလာသည့် ရန်သူအား တည့်တည့်မက်မက်ကြီး
ထိမှန်သွားသည်။

- 'ငန်း'
- 'ဖွန်း'
- 'ခိုင်း...ခိုင်း...ခိုင်း'

ယမ်းထုပ် အပေါက်ကွဲသံများသည် မြက်ပိုင်းလှုပ်ပြင်တစ်ခု
လုံး သိမ်သိမ်ညှိညှိသွားစေသည်။

အသံများသည် တော်တော်နှင့် မစဲအောင်ပေး
ထန်ရွှင်က သက်ပြင်းချသည်။

'ကုန်လုံ့ဝမိရဲ့ ရက်ဘက်ပုံကို ကြည့်ပါအော့၊ လူ့အသံ
တစ်ချောင်းကို လုံးဝတန်ဖိုးမထားဘူး၊ ယမ်းထုပ်တွေကို ဝှေ့
ခန္ဓာကိုယ်မှာချည်ပြီး ကျုပ်တို့အုပ်စုထဲပြေးဝင်ခိုင်းတယ်၊ အဲဒီ
လူတွေ တကယ်ကံဆိုးရှာတာပါ။'

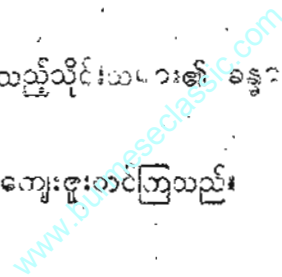
သိုင်းသမားအားလုံး အံ့လှလှနားသဖြင့် မကားပစ်မပြော
ကြတော့ပေ။

တောတွင်းသားကလေး ယွမ်းရွက်စုမှု ကုန်သွယ်နှင့်
တစ်ကိုယ့် မမြင်ဘူးမကြားဘူးသော အရာများကို တွဲမြင်နေ
သဖြင့် မျက်လုံးကလေးများဆိုင်၍ ကြည့်နေမိသွားသည်။

မီးခိုးငွေ့ များကမ်း၌ သွားသော်လည်း ဝှေ့ခန္ဓာရှိ အင်္ကျီ
စိမ်းဝတ်ဆင်သည့် သမားတစ် ဘက်အိုဗုတစ်ပါး အားလုံး
သွားရောက် စစ်ဆေးကြသည်။

ယမ်းထုပ်များ အချည်နှောင်ခံရသည့်သိုင်းသမား၏ ခန္ဓာ
ကိုယ်မှာ လုံးဝမရှိတော့ပေ။

လူအားလုံးသည် ထန်ရွှင်အား ကျေးဇူးတင်ကြသည်။

၂၀ ကမ္ဘာ့သိင်္ဂါနိဂါဏ်းအား

ထန်ရှင်က...

ကျွန်ုပ်လုပ်ငန်း တစ်ခုခုပေးသွားအံ့၊ သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့အား ခိုးခိုးထွက်မနေဘူးဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့အား ချစ်ခင်မိမိပေးမည်ဟု ဆိုသည်။

အို ယန်ထုံက နိုင်ချစ်နော်အား ဝတ်နဲ့ဖက် ဆုပ်ကား ဝါဒပြောလေ၏။

မိန်းကလေးလေးမြန်မြန်ပေးလို့ဘာပဲ၊ ကျုပ်တို့အားလုံး တာ လုပ်ခရမ်းမသိဘဲဖြစ်နေတုန်း မိန်းကလေးကညီလို့လို့ ခုလို အားလုံး အသက်ဘေးက ကင်းလွတ်ကြရတယ်။

အချို့ သိုင်းဆမင်းကြီးများသည် ထိုလိုတိုကို မည်သူက ပစ်ခတ်လိုက်မှန်းမသိပေ။

အို ယန်ထုံ ပြောလိုက်သည့်အခါမှ လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်မှာ နိုင် ချစ်နော်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရအောင်သည်။

ကိစ္စမရှိပါဘူး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့ကလဲ ဂိုဏ်းချုပ် ကြီးက ကယ်ဆယ်ထားတာပဲ၊ ကျွန်ုပ် လုပ်လိုက်တဲ့ အပြုအမူ ကလေးကံ-ကျေးဇူးလို့မခေါ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျေးဇူးလို့ အမှတ် မထားပါနဲ့။

နိုင်ချစ်နော်သည် အို ယန်ထုံ အား ပြောနေရာမှ ပညာရှိ ထန်ရှင်ဘက်သို့လှည့်၍ ပြောသည်။

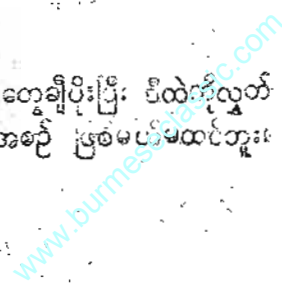
အရာကြီး... ကျွန်ုပ်တို့သိသလောက်ပြေးရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျွန်ုပ်တို့ ခံမိခဲ့လုပ်ငန်းတွေမှာ မအောင်မြင်တဲ့လုပ်ငန်းမရှိပါဘူး၊ ဘယ်ရှိမလဲ၊ သူက တစ်ခါမအောင်မြင်ရင် နောက်တစ်ခါ နှစ်ခါ၊ သုံးခါ၊ စသဖြင့် ထပ်ခါထပ်လှုပ်တယ်၊ အောင်မြင်သည့် အထိ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားတယ်၊ သို့မဟုတ် လူ့ကားထက် ထူးချွန်တဲ့ ဉာဏ်စွမ်း ထူးကဲတဲ့သတ္တိရှိတယ်၊ သူ့ အစိုးဆုံးရှုခံ ကတော့ သူ့ ကိစ္စအောင်မြင်ဖို့ဆိုရင် ဘာမဆိုရက်ရက်စက်စက် လုပ်တတ်တာပဲ၊ ဆွဲဘယ်လောက်ကပ်ကပ်စာယံဆိုတာကို ကျွန်ုပ်တို့မသိဘဲဖြစ်ပေမယ့် တော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားကြီး မျက်မြင်ပဲ။

နိုင်ချစ်နော်သည် ယခင်က ကျန်လှဂိုဏ်း၏ ရန်ဆူတေး ဖြစ်ခဲ့၏။

သို့သော် ဆန်ကုမ်းချိရမ်းပြခဲ့သည့်အချက်များနှင့် အဆိပ်မိ ခဲ့သည့် သက်သေအသောက်အတား များကိုကြည့်ပြီး ဤ မိန်း ကလေးသည် ဝမ်းဂိုဏ်းတည်း ဟူသော မကောင်းဆိုးဝါး ဂိုဏ်း၏ ပြင်ပသို့ဆောက်နေပြီဖြစ်သည်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန် ထုံနှင့် ပညာရှိထန်ရှင်တို့က မကောင်းစွာယုံကြည်ကြ၏။

နိုင်ချစ်နော်က...

အခုလူ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ယမ်းထုပ်တွေချိပိုးပြီး ပီထဲကိုလွှတ် လိုက်တာဟာ သူ့ နောက်ဆုံးအစီအစဉ် ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး၊ နောက်ထပ်အစီအစဉ် ရှိလိမ့်ဦးမယ်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံက ဦးညွတ် ဂါရုစပြုလိုက်လေ၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါအယ် မိန်းကလေး၊ ကျုပ်နဲ့ နောင်ကြီး ထန်ရွှင် ထပ်ပြီးတိုင်ပင်ပါဦးမယ်’

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရွှောက်တို့ အနီးသို့ ဂါရုတိဇ္ဇာသွားပြီး သွားရောက် အနားယူလိုက်သည်။

ထန်ရွှင်က အင်္ကျီစိမ်း ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဘိုးအိုအား လုပ်ရမှ ပြောသည်။

အားလုံးဆရာကြီး...တိုက်ပွဲအခြေအနေက ဘယ်လိုဖြစ်လာမယ်မှန်း၊ ဘူး၊ဆရာကြီးရဲ့သမီးလေးကို ကျွန်တော် မြင်းရထားထဲမှာ ခဏထည့်ထားပါ၊ မြင်းလည်းက လုံခြုံပါတယ်’

အဘိုးကြီးသည် ခေတ္တခဏ စဉ်းစားပြီး သူ့ သမီးအား မြင်းရထားအတွင်းထည့်ထားလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံ၊ ထန်ရွှင်၊ တက်မုဆရာတော်နှင့် ဖေကူးလျှန်တို့သည် ကွန်လုံဝမ်က နောက်ထပ် မည်သို့တိုက်စစ် ဆင်လာနိုင်သည်ကို ခေါင်းချင်းချိတ် ဆွေးနွေးကြလေသည်။

ထန်ရွှင်က...

‘ကျွန်တော် စိတ်ထင်ခတာ ကွန်လုံဝမ်နောက်ဆုံး လုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ဟာ ဒီမြက်ရိုင်းလွင်ပြင်ကြီး တစ်ခုလုံးကို မီးနဲ့ရှို့တဲ့ အလုပ်လဲ လုပ်နိုင်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ကျောဘက်မှာ ထောင် ချောက်တွေ နောင်ပြီးပြီ ဆိုရင်အော့ သူ့ဟာ ဟာပဲ ဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံး မီးပင်လယ်ဖြစ်အောင် လုပ်ခတာမှပဲ’

ထိုစဉ် ထန်ရွှင်၏မြင်းရထား၌ တပ်ဆင်ထားသည့်မြင်းကြီး များသည် ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်းအောင် ဘီကြွလေ တော့၏။

ပတတ်ရပ် ခုန်ပေါက်ခြင်းလည်း ပြုကြသည်။

ထန်ရွှင် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေ၏။

ထို နောက် တီးတိုးပြောသည်။

‘ဒါဟာ ထူးခြားတဲ့သဘာဝအန္တရာယ်တစ်ခုခုဖြစ်လိမ့်မယ်’

အိုယန်ထုံသည် ထန်ရွှင်ပြောသည့် သဘာဝ အန္တရာယ် တစ်ခုခုဆိုသည်ကို စဉ်းစား၍မရပေ။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်...မီးဘေးအန္တရာယ်လား’

‘မီးဘေးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မီးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ မြင်ရ မှာပေါ့၊ မီးရောင် လုံးဝမှ မတွေ့ရဘူး’

ကြောမီ မည်သည့်ဘေးရန် ဖြစ်သည်ကို သူတို့အားလုံး ရိပ်မိကြတော့သည်။

စာရွှံ့ရွှံ့ မြည်သံများသည် မြေတွန့်သံများ ဖြစ်နေသည်ကို သက်သေပြနေကြသည် မဟုတ်ပါလော့။

ထန်ရွှင်က အရေးစာကြီး ညွှန်ကြားလေ၏။

'ကျိုးစားကြည်... မြင်းရထားက မြင်းတွေကို ကြီးဖြူ တံပေး လို့က်၊ လွတ်ရာကျွတ်ရာတို့ ပြေးဝါစေ'

ကျိုးစားကြည်က အလန်တကြား ပြန်ပြော၏။

'မြင်းတွေမရှိမှအော့ ဆရာကြီးရှဲ့ မြင်းရထား ဘာအသုံးဝင် တော့မှာလဲ'

'အားလိုက်ခမ်းပါ၊ ဝါပြောသလိုသာ လုပ်ခမ်းပါ၊ မြင်း တွေကို မြန်မြန်လွှတ်လိုက်ပါ၊ သူတို့ ခုကွဲရောက်ရင် ဝါတို့က ဘာမူကယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး'

ကျိုးစားကြည်မှာ ရိုက်ချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ အား လှမ်း ကြည့်၏။

'ကျိုးစားကြည်... နောင်ကြီးထန်ရွှင် အမိန့်ပေးနေတာကို လုပ်လိုက်ပါ၊ နောင်ကြီးယာ အဓိပ္ပာယ်မရှိရင် မင်းကို ဘာမှ နှိုင်းမှာမဟုတ်ဘူး'

ကျိုးစားကြည်သည် ကမန်းကတန်းထံ၍ ငြင်းများကို ကြီး ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်၏။

မြင်းကြီးများသည် နောက်ကျော သစ်တောတက်သို့ တစ် နှစ်သိုး ပြေးဟွက်သွားလေတော့၏။

ဖေကူးလျှန်က...

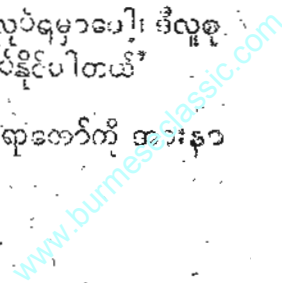
'နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ အခု ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ထားသင့်သလဲ' ထန်ရွှင်က...

'ခါးတွေကို အဆင်သင့် ထုတ်ထားရမယ်၊ နောက်တစ်ခုက ဘားလမ်းတစ်ခုကို အမြန်ဆုံး လုပ်သင့်တယ်'

'မြေတွေရောက်လာရင် တယ်နယ်လုပ်မလဲ'

'မြေတွေရောက်မလာခင် အချိန်လူပြီး လုပ်ရမှာပေါ့၊ ဒီလူစု ဆီရင် မီးဘားလမ်းတစ်ခု အမြန်ဆုံး လုပ်နိုင်ပါတယ်'

ရိုက်ချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက တက်မူဆရာတော်ကို အားနာ ဝါးနာ လှမ်းကြည့်၏။

ဆရာတော်က ရယ်သည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ဘာမှအားမနာပါနဲ့၊ အားလုံးဟာ သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံး ကောင်းကျိုးဖြစ်ရေးအတွက် အလုပ်လုပ်နေကြတာပဲ၊ မီးတားလမ်း ဖောက်ရတဲ့အတွက် ဘာမှ သိက္ခာမကျပါဘူး'

ထိုအချိန်မှာပင် ဆန်ကွမ်းချီး ယွမ်ရှောက်နှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့ ခုန်ဝင်လာကြ၏။

ဆန်ကွမ်းချီးက အိုယန်ထုံအား ဂါရုဇပြုပြီး ပြောသည်။

'ဆရာကြီး...ကျွန်တော်တို့ကိုလဲ နိုင်းပါ၊ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါရဇေ'

'မောင်တို့ ကြားတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ မီးတားလမ်းတစ်ခု...

'စိတ်ချပါ ဆရာကြီး'

ဆန်ကွမ်းချီး၊ ယွမ်ရှောက်နှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့ မီးတားလမ်းကို ဖောက်ကြသည်နှင့် ကျန်သိုင်းသမားကြီး အားလုံး အားကြီးမာန်တက် ဝင်ရောက်ကူညီကြသည်။

မတ်တတ်ရပ်၍ ကြည့်နေသလိုမျိုး ပညာရှိထန်ရှင်နှင့် အင်စိမ်းဝတ် အတိုးအိုတို့သာ ရှိပေသည်။

ထန်ရှင်က ဆော်သြသည်။

'ကြီးစားကြ မိတ်ဆွေတို့၊ မြန်လေကောင်းလေပဲ'

ထန်ရှင် အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ဆော်သြနေသည်ကို မီးတားလမ်း ဖောက်လုပ်နေသူ အားလုံး သိရှိကြ၏။

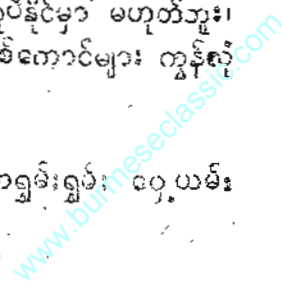
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့ကိုယ်တိုင် မြေတုန်သံများကို ဦးကပ်စွာ ကြားလာကြရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဝါရင့်သိုင်းဆရာကြီးများနှင့် သိုင်းပညာထက်မြက်သည့်သိုင်းသမားသူရဲကောင်းများ တစ်စုတစည်းတည်း ညီညီညွတ်ညွတ် ထုပ်ကြခြင်းဖြစ်၍ မြေများရောက်ရှိမလာမီမှာပင် မီးတားလမ်း ဖောက်လုပ် ပြီးစီးသွားလေ၏။

အိုယန်ထုံက အက်ပြင်းချသည်။

'ဟင်း...တော်သေးရဲ့၊ မြေတွေ့ရောက်လာစော့မှ မီးတားလမ်းဖောက်ဖို့ ကြိုလာရင် ဘယ်လိုမှ လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မြေတုန်သံတွေကလဲ များပါကွာ၊ ဘယ်နှစ်ကောင်များ ကွန်စဉ်ခမ်က လွတ်လိုက်သလို မသိပါဘူး'

ကျိုးစားကြည်က ဓားနှစ်လက်ကို တရွမ်းရွမ်း ဝှေ့ယမ်း ပြရင်း....

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ကုန်လုံဝန်လွှတ်ရင် အများဆုံး အကောင်
တစ်ရာပေါ့! ခင်ဗျာ! တစ်ရာထောက်စော့...

ကျီးတားကြည်၏ စကားအဆုံးမီ အိုယန်ဆုက လှမ်းရှု
သတိပေးလေ၏။

ကျီးတားကြည်...မီးပုံသစ်ပုံသေ့ကတ် အမြန်လှုပ်စမ်း၊ မြေ
တောက် ဖျိုးဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ မြေတွေ့ တယ်ထောက်များတယ်
ဆိုတာ မြင်နိုင်အောင်ပေါ့!

ကျီးတားကြည်သည် သစ်ကိုင်းခြောက်များကို အမြန်ဆုံး
ရှာဖွေ၍ စုပုံသည်။

ဟွမ်ရွှေက ကျီးတားကြည်အား ကောင်းစွာ အကူအညီ
ပေး၏။

ထင်းခြောက်၊ သစ်ကိုင်းခြောက်များ စုပုံပြီးသော်အ
ထန်ရှင်က မီးခြစ်ယူလာပြီး မီးရှို့ဖျော့လိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှဲ့ အကြံဉာဏ် သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ဒီ
လရောင်ကလေးနဲ့ မြေတောက် အသေအချာ မြင်နိုင်ဘူး
နောက်ပြီး မြေဟာ မီးကိုလဲ ကြောက်တယ်။ တာပဲဖြစ်ဖြစ်
မီးပုံကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အသုံးဝင်မှာ သေချာတယ်

မီးပုံကြီး မီးစတင်တောက်လောင်သည့် အချိန်မှာပင် ကုန်
လုံဝန်၏ မြေများသည် အိုယန်ထံတို့ထံသို့ စတင်ဆောက်ရှိလာ
သည်။

ကျီးတားကြည်၏ အထင် မှားသွားကြောင်း အားလုံးပင်
တွေ့ကြရသည်။

များပြားလှသည့် မြေအုပ်ကြီးသည် 'ကောင်ရေ' ထောင်
ကျော်မျှရှိမည်ဟု အားလုံး တွေ့ကြရသောကြောင့်တည်း။

တကယ်တမ်း ဧရိယာလျှင် ထောင်ကျော်မျှမက ရှိချင်
ခြုံလေမိမ့်ဦးမည်။

အခန်း (၁၀၁)

မအောင်မြင်သော တိုက်ပွဲ

အို ယန်ထုံက အော်ဟစ်၍ အင်န်ပေးလိုက်၏။
 'ဒီမြေတွေဟာ အင်မတန် အဆိပ်ပြင်းတဲ့ အဆိပ်မြေတွေ
 ဖြစ်တယ်။' ညောနဲ့ ခုတ်ကြသတ်ကြ
 သိုင်းပညာ ခုတ်မြောက်ထားကြသည့် ဝါရှင် သိုင်းသမား
 ကြီးများသည် အဆက်မပြတ် ချီတက်လာသော မြေအုပ်ကြီးကို
 တရွိုးရွိုး တဝှစ်ဝှစ်ဖြင့် သတ်ဖြတ်ရတော့သည်။
 အို ယန်ထုံသည် ကျိုးတာကြည်အား အမိန့်ပေးသည်။
 'ကျိုးတာကြည်၊ နောင်ကြီးထန်ရွှင်နား မြေတွေ မလာပဲ
 အောင် သေးနားက ကူညီစမ်း
 'စိတ်ချပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

လက်ရွေးစင်ပိုဏ်းသား ရှစ်ယောက်တို့သည် ပါကွာဗျူဟာ
ကို ပြန်ခင်းကြပြန်သည်။

ခေတ်ရာရသု နှစ်ယောက်သည် အပြည့်အဝ လှုပ်ရှားခြင်း
မပြုနိုင်သော်လည်း ဗဟိုကွာနည်းကိုမူ အကွက်လည်အောင် ပြည့်
ပေးနိုင်စွမ်း ရှိသည်။

သည်အစကြိမ် ပါကွာနည်း၏ ခုခံမှုမှာ မြေရန်စွယ်ကို ခုခံ
ကတကွယ်ကြခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် မြေများကို ခုခံကာကွယ်ရင်း ပညာရှိ
ဆန်ရွှင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။

‘ဆရာကြီး’

‘မိန်းကလေး၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ’

‘ဆရာကြီး တစ်ခု စဉ်းစားခံသလားမသိဘူး၊ အခုနေ ကုန်
လုံဝမ်းက လေးသမားတွေကို မြားနဲ့ပစ်ဖို့ အမိန့်ပေးရင် ကျွန်မ
တို့ ကောင်းကောင်းကြီး ဝုကွခရောက်နိုင်ပါတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လဲ အဲဒါကို စဉ်းစားနေတယ်၊ မိန်း
ကလေးမှာ ဘာအကြံဉာဏ်များ ရှိသလဲ’

နိုင်ချစ်နော် တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။

‘အကြမ်းကို အကြမ်းနည်းနဲ့ ကိုပြန်ဖို့ပဲ ရှိတယ်’

‘တယ်လို့ အကြမ်းနည်းလဲ’

‘မီးနဲ့ ပြန်တိုက်ဖို့လေ’

ထန်ရွှင်သည် ဤနည်းကို မစဉ်းစားဘဲ ခံနေသည် မဟုတ်ပေ။

စဉ်းစားမိသည်သာ ဖြစ်၏။

ဤသို့ မီးနှင့်တိုက်လျှင် ကုန်လုံဝမ်း၏ ရှေ့တန်းဘယ်သွား
ချားသာမက သူတို့အား တိုက်ခိုက်ခြင်းမရှိဘဲ ဝန်းရံ စောင့်
ကြပ်နေသည့် နောက်တန်းတပ်သားများလည်း အများအပြား
သေဆုံးနိုင်ပေသည်။

သူ့အနေဖြင့် နောက်တန်းတပ်သားများ အချည်းအနီး သေ
ဆုံးရမည်ကို မလိုလားပေ။

သို့သော်...

ယခု နိုင်ချစ်နော်ပြောသည့် အခြေအနေ ရောက်လာပါက
မြေကိုခုခံနေသူများသည် မြားဒဏ်ကြောင့် သေဆုံးကြရပေ
လိမ့်မည်။

မြေကိုရော၊ မြားဒဏ်ကိုပါ တစ်ပြိုင်နက် ခုခံနိုင်လိမ့်မည်
မဟုတ်ပေ။

မီးတိုက်သည့်ကိစ္စကို စဉ်းစားပြန်လျှင်လည်း မိမိတို့က မီး
နှင့် မတိုက်ပါက ကွန်လုံဗမ်က တိုက်ချင်ထိုက်ပေလိမ့်မည်။

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်၏။

‘ကောင်းပြီ၊ မိန်းကလေး ကျေးဇူးပြုပြီး မီးပုံထဲက မီးစ
တွေ ထင်းချောင်းတွေကို မီးတားလမ်းအထက်ကို ပစ်ပေးပါ။
စောစောက မီးတားလမ်းဖောက်ထားတာ ကျုပ်တို့အတွက်
အတော်ကလေး ဟန်ကျသွားတယ်’

နိုင်ချစ်နော်သည် မြေများကို ခုခံရင်း မီးပုံကြီးအနီးသို့
ဆုတ်သွား၏။

မီးပုံကြီးမှာ တဟဲဟဲ တောက်လောင်နေသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် မီးစများကို ဆွဲထုတ်ပြီး မီးတားလမ်း
အထက်ရှိ မြက်ပင်များ၊ ချုံပုတ်များဆီသို့ ပစ်သွင်းလိုက်၏။

ကြာမီ မီးရှို့ရလျက် တဟဲဟဲ တောက်လောင်စ ပြုလာ
သည်။

မီးအပူရှိန်ကြောင့် မြေများလည်း နောက်ဆုတ်သွားကြ
သည်။

တို့ ယန်ထုံက မြေများ ဆုတ်ခွာသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
သဖြင့် လှမ်းအော်ခိုးကျူလိုက်သည်။

‘ဒီအကြံ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ခဲတစ်လုံးတည်းနဲ့ ငှက်နှစ်
ကောင်ပစ်လိုက်တာပဲ၊ မြေကိုနှိပ်တာ မီးပဲ’

မီးရှို့ရုံများလာသည်နှင့်အမျှ မြေများ ဆုတ်ပြေးသောအခါ
သိုင်းသမားအားလုံး သက်ပြင်းချမိကြ၏။

ထို့စဉ် ကျိုးတာကြည်၏ ကြမ်းမောင်းသံကို ကြားလိုက်ရ
သည်။

‘ကွန်လုံဝမ်လောက် သတ္တိမရှိတဲ့လူဟာ ဒီလောကမှာ မရှိ
ဘူး၊ သူ့မို့လို့မြေနဲ့တိုက်တယ်၊ ဒီတစ်ခါ ကျုပ်မယေသေးချင်
တော့ ကွန်လုံဝမ်နဲ့ တစ်ပွဲတစ်လမ်း အက်ခမ်းလိုက်ဦးမယ်’

နိုင်ချစ်နော်သည် ထန်ရွှင်အား တီးတိုးလှည့်၍ပြော၏။

‘ဆရာကြီး၊ သူ့လေသံ နားထောင်ရတာ မြေကို ခံရပြီလို့
ထင်မိတယ်၊ မြေကိုခံရရင်တော့ ပြေဆေး ကျွန်မနော်မှာ ရှိပါ
တယ်’

ထန်ရွှင်က လှမ်းမေး၏။

‘ကျိုးတာကြည်၊ မင်း မြေကိုခံရသလား’

၄၄ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

'ဟယ်ကဲ၊ အဆိပ်မပြန်အောင်တော့ သွေးကြောတွေပိတ်
ထားပါဇာယ'

'ဒီကိုမြန်မြန်လဲဒါ၊ စစ်ဆေးကြည့်ရတောင်'

ကျီးတာကြည်မှာ ထန်ရွှင်အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

နိုင်ချစ်နတ်က မြေကိုက်သည့်နေရာကို ခားနှင့်ခွဲပြီး သွေး
များ ညှစ်ထုတ်၏။

ထိုခန္ဓာကို ဆေးလုံးတစ်လုံး ထုတ်၏။

'ဒီဆေးလုံးက မြေဆိပ်ဖြေတဲ့ နေရာမှာ လိပ်အစွမ်းထက်
တယ်'

ကျီးတာကြည်သည် မည်သို့မျှစောဒကတက်မနေတော့ပေ။

ဆေးလုံးကို ပါးစပ်ထဲပစ်သွင်းပြီး မျိုချလိုက်၏။

ထိုတခင်အတွင်းမှာပင် အရာဝတ္ထုများလေတိုးသည့်အသံ
ကို တရွှီးရွှီးကြားလိုက်ရသည်။

'ဒါ မြားတွေ လေကိုခွင်းလာတဲ့အသံပဲ'

တက်မုဆရာတော်က မှတ်ချက်ချပြီး သူ့ခားကိုတင့်တင့်
ရှေ့ယမ်းလေတော့၏။

မှန်သည်။

တက်မုဆရာတော်မြက်ကြားသည့်အတိုင်းပင် ကျွန်လူဝမ်း၏
လက်ရှေးစင်လေးသည်တော်များက ပစ်ခွင်းလိုက်သည့်မြားတံ
များပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

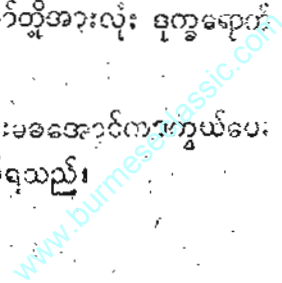
သိုင်းသမား အားလုံးသည် ဆူတို၏ခါးများကို ကိုယ်စီ
ရှေ့ယမ်းလျှက် တစ်ကိုယ်လုံးကို စားကွယ်ထားကြရသည်။

ခားစက်ဝိုင်းထဲဝင်လျှင်သည့် မြားမှန်လဲမျှ အားလုံးကျိုးပဲ့
ပျက်စီးကုန်သည်သာ။

ထန်ရွှင်က...

'ဟိုမိန်းကလေးပြောတာ သိပ်မှန်ဘယ်၊ မြေတွေကိုသာ
မီးနဲ့တိုက်မလွတ်ရင် အခုဆို ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဓုက္ခရောက်
နေပြီ'

အိုယန်ထုံသည် ထန်ရွှင်အားမြားမခေအောင်ကွယ်ပေး
ရင်း ရထားအတွင်းသို့ ဝင်ခိုင်းလိုက်ရသည်။

မြင်းရထားတံခါးများ ပိတ်လိုက်သောအခါ ထန်ရွှင်နှင့်
ခက်ရာထားသည့်အတိုးအိမ် သမီးကသေးလုံခြုံရေးမှာလုံးဝ
စိတ်ချသွားရတော့၏။

ထန်ရွှင်က မြင်းရထားထဲမှ လှမ်းအော်ပြောသည်။

‘အားလုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ကာကွယ်ကြပါ။ မကြာ
ခင် ဒီမြားတွေ ရပ်သွားမှာ သေချာပါတယ်’

အိုယန်ထုံက ပြန်မေး၏။

‘ဘာကြောင့်လဲ နောင်ကြီးထန်ရွှင်’

‘မီးလေး ကျွန်တော်တို့ရှိ လိုက်တဲ့မီးတွေ အခုဆိုကွင်းဝတ်
လောက် ရောက်နေရောပေါ့’

အိုယန်ထုံတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မြစ်ရိုးလွင်
ပြင်ကို ဝါးမျိုနေသည့် မီးတောက်မီးလျှံတို့မှာ တဟ်ဟ် မြည်
ဟည်းလျက် လျင်မြန်စွာလောင်ကျွမ်းသွားနေသည်ကိုတွေ့လိုက်
ကြရသည်။

အိုယန်ထုံက...

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ ဒီမီးကိုသူတို့ရှောင်နိုင်မယ်နဲ့ တူတယ်’

ထန်ရွှင်က မြင်းရထားထဲမှ ပြောသည်။

‘မရှောင်နိုင်ပါဘူး။ ကွန်လုံဝမ်ဟာ ဒီလွင်ပြင်ကို ထောင်
ချောက်ဆင်ဖို့ လောင်စာတွေယမ်းထုပ်တွေ ယူလာမှာသေချာ
တယ်။ လူတို့တစ်တွေ မသေခဏေးဘူး ဆိုရင်တောင် အဘော်
ကလေးဒုက္ခရောက်မှာတော့ သေချာပါတယ်’

ထန်ရွှင်နိမိတ်ဖော်သည့်အတိုင်းပင် တရွှံ၊ ရွှံး၊ တဝှံး၊ ဝှံး
ပြေးဝင်လာသည့် မြားတံများ အပစ်ရပ်သွားသည်။

သူတို့ကံကောင်းသည့်အချက်မှာ မီးတားလမ်းဖောက်ထား
ခံခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

မီးတားလမ်း ဖောက်ထားသည့်အတွက် မီးရှို့လိုက်သော
အခါ မီးသည် ကွန်လုံဝမ်တို့ရှိရာဘက်သို့တစ်ရှိန်ထိုး တိုးလောင်
တော့သည်။

အိုယန်ထုံသည် လက်ထဲမှခေးကို မြေပြင်၌ပစ်ခိုက်လိုက်၏။
ခါးထောက်ပြီး ကောင်းကင်ကြီးကို မော်ကြည့်မိသည်။
မီးရောင်ကြောင့် ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး နီနေသည်။

ထန်ရွှင်က အိုယန်ထုံအနီးသို့ကပ်လာပြီ။...

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကွန်လုံဝမ်ရဲ့မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်တိုက်ပွဲတော့
အရှုံးနဲ့ နိဂုံးချုပ်သွားပါပြီ။ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ပိုပြီး
ခန့်ငြိုးဖို့မို့လဲ သေချာသွားပါပြီ’

အိုယန်ထုံက ဦးခေါင်းကို လေးပင်စွာ ညှိတ်ပြုရှာသည်။
ကုန်လုံဝမ်းအိရန် အေးချမ်းသွားပြီကို သိလိုက်ရှသော
အဘိုးအိုက တစ်ဖခန်းထလာတော့သည်။

'က...မိုးလဲလင်းတော့မယ်၊ မြင်းရထားတံခါး ပွင့်စမ်း
ပါ။ ကျုပ်သမီးကိုခေါ်ပြီး ခရီးဆက်တော့မယ်'

ထန်ရွှင်က ကပျာကယာပြေး၍ တံခါးပွင့်ပေးရသည်။

အိုယန်ထုံမှာ ပြုံးဝင်ပြုံးမိသွားသည်။

ထန်ရွှင်သည် မည်သည့်အခါကမျှ မာနကြီးခဲ့သူ မဟုတ်
ချေ။

အဘိုးအိုသည် ထန်ရွှင်ကို အထပ်ခုသားကောင်း သေးလိမ့်
မည်ဟု အိုယန်ထုံ တွေးနေ၏။

အဘိုးအိုသည် မြင်းရထားအတွင်းမှ သမီးဖြစ်သူကို ပွေ့ချီ
ထုတ်ယူလာပြီးနောက် အိုယန်ထုံ နှင့် ထန်ရွှင်တို့အား တစ်လှည့်
စီ ကြည့်ပြီးပြော၏။

'ကျုပ်ဟာ သူများကို ဘယ်တုန်းကမှ ကျေးဇူးတင်စကား
မပြောခဲ့ဖူးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဝင်ဈေးတို့ကိုတော့ ကျေးဇူးတင်
စကား ပြောခဲ့ပါတယ်။ နောင်တစ်နေ့ အခွင့်ကြုံရင် ကျေးဇူးကို
ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်'

စကားဆုံးသောအခါ အဘိုးအိုသည် ခုန်ထွက် ပြေးသွား
လေတော့၏။

ထန်ရွှင်က ရယ်ပြီး.....

'မိဆရာကြီးဟာ လူ့လောက သိုင်းလောကနဲ့ ကင်းပြတ်နေ
မို့ရတယ်။ သူ့ပြောလိုက်သမျှစကားလုံးတွေဟာ ဝမ်းဝါးသာမှု
ပျူငှာမှုမရှိဘူး'

'ဝီအဘိုးအိုဟာ- ဖာမားဟု ပြောအကြံထဲ တောင်ပိုင်း
နဂါးအဘိုးအိုများလား မသိဘူး'

အိုယန်ထုံက မှန်းခြေဖြင့် ပြောသည်။

ဖေကုံးလျှန်က ဝင်၍ထောက်ခံ၏။

'ကျုပ်လဲ ဧီလိုင်ထပ်ပါတယ်'

ထန်ရွှင်က.....

'က...ဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော် ဒီနေရာက ထွက်ခွာလို့ ရပြီ။ ကျွန်လုံဝမ်းဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ရုက္ခပေးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

အို ယန်ထုံသည် လူများကို ရေတွက်စေခေးသည်။

ဤမြက်စိုင်းလွင်ပြင် တိုက်ပွဲတွင် သူတို့၏ အဆုံးအရှုံးမှာ ပြောပလောက်အောင် မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

လက်ရှေးစင်ဂိုဏ်းသား ရှစ်ယောက်အနက် သုံးယောက် ဒဏ်ရာရရှိရာတွင် နှစ်ယောက်သာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်သည်။

သို့သော်....

ထိုနှစ်ယောက်သည် သွားသွားလာလာလုပ်နိုင်သည်။

ကျိုးတာကြည်တစ်ယောက် မြွေကိုက်ခံရသည်။

နစ်နာမှုက ဒါပဲရှိသည်။

ဤ...သန္တာဖောက် ပေါ့ကူးပေါင်ကတော့ မည်သည့် အချိန်က လစ်ထွက်သွားမှန်းမသိ လစ်ထွက်သွားသည်။

ကျွန်လုံဝမ်းဘက်ကတော့ သေသူများ အလွန် များပြားသည်။

- ကြောက်မနန်းလိလီ အရေအတွက်ပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့အတွက် အထူး ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းသော အချက်တစ်ချက်မှာ အချို့သော အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားများကို ကယ်တင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒဏ်ရာပြင်းထန်သူများမှာမူ ထေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ယခု ဤအလယ်ဗဟိုနေရာကို စွန့်ခွာမည် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော ဒဏ်ရာရသူများအား ထွက်ခွာသွားနိုင်မနိုင် မေးခြင်း သည်။

ထိုလူများက ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် 'ဂါရဝပြုပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။

ထိုစဉ် ဖေကူးလျှန်က....

'နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ မြင်းခုထားမှာ မြင်းတွေမရှိတော့ဘူး ဆို ဘယ်လိုခရီးဆက်မှာလဲ'

ထန်ရွှင်က ရယ်သည်။

'ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျားတို့လိုပဲ ခြေလျှော်ခရီး ဆက်တော့မှာပေါ့'

'ဟင်...လက်နက်မျိုးစုံရှိတဲ့ ဒီမြင်းခုထားကြီးကို စွန့်ခွာခဲ့တော့မှာလား'

'ဟား... ဟား... ဟား... ကုန်လုံဝမ်းက ဝီ မြစ်ရထား
အကြောင်း-ကောင်းကောင်းသိသွားပြီ၊ နောင်သုံးလို့ရစေရ
မှာ ပဟုတ်ဘူး၊ နှမြောတော့ နှမြောစရာပေါ့လေ'

ကုန်ရှင်သည် မြစ်ရထားပေါ်တက်သွားပြီး ခေလှအချို
ကို ဖျက်ဆီးပစ်သည်။

အို ယန်ထု က...

'ကဲ... အားလုံး ခရီးစကြစိ'

ထန်ရှင် အမိအဝင် အားလုံးခရီးစကြသည်။

အို ယန်ထု တို့နှင့်အတူ ဆန်ကွမ်းချိုး၊ ယှပ်ရွှောက်နှင့် နိုင်ချစ်
ခနပ်တို့ပင် ပါလာသည်။

မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်၌ တောက်လောင်သော မီးကိုကြည့်လိုက်
သောအခါ လွင်ပြင်အဆုံးသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ
ရသည်။

ကုန်လုံဝမ်းတစ်ယောက် ပြေးလောက်ပေပြီ၊
လူတို့သည် မီးကို ကွင်းရှောင်ပြီး ထွက်လာ၏။
သူတို့ဘက်၌ မီးတားလမ်းဖောက်လုပ်ထားသဖြင့် မီးသည်
သူတို့နောက်ကျောသို့ မရောက်ရှိပေ။

နှစ်နာရီခန့် ခြေလှုပ်လျှောက်ပြီးသောအခါ အခုက်အချာ
ကျသော တောင်ကုန်းတစ်ခု၌ ကျွန်လူဂိုဏ်း၏ သေးဆယ်ရှင်
တပ်ဖွဲ့ကို တွေ့ရှိကြရသည်။

လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစနစ်စင်က ဦးဆောင်လာသည်။

ကွမ်းစနစ်စင်သည် ပပ်ပန်းနှုမ်းနယ်၍ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ
သည့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထု တို့ကို အပြေးအလွှားသွက်၍
ကြိုဆို၏။

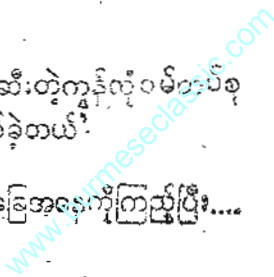
'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ အသေ နောင်ကျသွား
တယ်၊ ရှေ့ဘက်က မီးလုံးတွေ့တက်လာတော့ ကျွန်တော်တို့လဲ
ရှေ့ကိုမတက်ဝံ့တော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ဒီနေရာမှာ တစ်ခွဲပြီး ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးတို့ကို စောင့်နေခဲ့တာပါ'

အို ယန်ထု က ခေါင်းညိတ်၍...

'အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ်၊ မင်းတို့ အသေဟုန်းက တိုက်ပွဲ
တစ်ပွဲမှ မဖြစ်ဘူးလား'

'ဖြစ်တာပေါ့! ကျွန်တော်တို့ဘေးဆီးတဲ့ကုန်လုံဝမ်းပစ်ခ
ကလေးတွေကို အားလုံး အပြတ်ရှင်းပစ်ခဲ့တယ်'

အို ယန်ထု သည် တောင်ကုန်း၏ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး...

'ကဲ...အားလုံး ဒီမှာ ခေတ္တနားပါ။ ဒီထက်စိတ်ချလက်ချ နားနိုင်တဲ့နေရာ မရှိတော့ဘူး'

အိုယန်ထုံ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြားပြီး ဝမ်းသာသွားသော လူမှာ ထန်ရွှင်ဖြစ်သည်။

ထန်ရွှင်သည် ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းဆရာကြီးများအား အဖီလိုက် လမ်းလျှောက်ခဲ့ရသဖြင့် လိုက္ခလုနီးနီး အမောဆို နေခဲ့လေပြီ။

ယခုအခါ အားရပါးရ ထိုင်ချလျက် နားနေလေတော့၏။

ကမ်းစန်စင်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ တို့လူစု မည်မျှ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်ကို ဖြစ်ရုံဖြင့်သိရှိသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှင့်အတူ ပါရှိလာသည့် ရေနှင့် ရိက္ခာများကို ချက်ချင်းဝေဝပေးသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုတို့မှအစ အားလုံးပင် ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံယူသည်။

အားပါးတရ စားသောက်ကြသည်။

အစောက ရှာ အေးအေးဆေးဆေးခေါ်ရှိသော ပညာရှိထန်ရွှင်ပင် လျှင် ပြုံးပြုံးပေါ်ရယ်ဖြင့် လှမ်းယူစားသောက်လေ၏။

စားသောက် ပြီးစီးသောအခါ နိုင်ချစ်နော်က သလာပြီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံကို ဂါရဝပြု၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်မကိုကယ်အပ်ခဲ့တဲ့အတွက် အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မကို ဒီကပဲ လမ်းခွဲခွင့် ပြုပါတော့'

'အို...မိန်းကလေးကလဲ အခု ဒီနေရာဟောက စိတ်ချရသေးဘူး။ ငိတ်ချရတဲ့အခါကျတော့ လမ်းခွဲသွားပါ။ ဖြစ်ပါတယ်'

'ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါတော့'

အိုယန်ထုံက ရယ်ပြီး...

'ဘာလဲ၊ ကျုပ်တို့ တိုင်ပင်နှိုးနှောတဲ့အခါမှာ ဝင်ပြီး အကြံပေးနေရမှာ စိုးလို့လား'

ထန်ရွှင်က ဝင်၍ အကြံပေးသည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျာ...သူက ကုန်လုံဝမ်ရဲ့ မွေးဖွားသမီးဖြစ်နေပြီး ကုန်လုံဝမ်ရဲ့ ရန်သူတွေနဲ့ တပေါင်းတည်းတည်း သွားလာနေရတာ စိတ်မသန့်ဘဲ ဖြစ်နေဟန်တူပါတယ်။ သွားပါစေတော့ ခင်ဗျာ'

တို့ယန်ထုက ခေါင်းညိတ်၍ သူ့ခွင့်ပြုလိုက်၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တို့ယန်ထုနှင့် ထန်ရွှင် တို့ကိုပါ ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး....

'ကဲ...ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါတော့ရှင်၊ အခုလို ကျေးဇူးစောင့်ရှောက်တဲ့ ကျေးဇူးကို တစ်နေ့ကျရင် ပြန်လည် ပေးဆပ်နိုင်လိမ့် မယ်လို့ ထင်မိတယ်'

နိုင်ချစ်နော်သည် လျှင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

...ညီ ဆန်ကွမ်းချိုကို နှုတ်မဆက်တော့ချေ၊

ယွမ်ရွှောက်သည် နိုင်ချစ်နော် ပြေးထွက်သွားသည်နှင့် ခုန်ထ၍ လိုက်လာ၏။

သို့သော် လူသည် သူ့အစားကြီး ဆန်ကွမ်းချို ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို မှတ်တရက် သတိချပြီး ခပ်တန့်သွားကာ သမင်လည်ပြန် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက သူ၏ ညီတော် ယွမ်ရွှောက်အနီးသို့ ပြည်၊ ညင်းစွာ လျှောက်သွားပြီး ပခုံးပေါ် ထက်တင်၍ မေးမြန်းလိုက်လေတော့၏။

'ညီလေး...မင်း တယ်သွားမလို့လဲ'

ယွမ်ရွှောက် သက်ပြင်းချသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုအနေဖြင့် ယွမ်ရွှောက် သက် ပြင်း ချ သည်ကို ထေမဆုံးအကြိမ် တွေ့မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်၏။

'အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်...ကျွန်ဘော် အင်မလေးကို နှိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးမလို့ပါ'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရွှောက်၏ ရိုးသွားသော သဘာဝကို သိပြီးသူဖြစ်သည်။

ညီဖြစ်သူ၏ နိုင်ချစ်နော်အားပင် ထားရှိသည့် ထမုဒေပ သံယောဇဉ်ကိုလည်း ရိပ်စားမိပြီးဖြစ်သည်။

ထို အထွက်နိုင်ချစ်နော်အားလိုက်စောင့်ရှောက်မည့်ဆိုသည် ကိုစွဲကို မတားမြစ်တော့ချေ။

'ညီလေး...ဆရာနဲ့ တွေ့ခဲ့သလား'

'တွေ့ခဲ့တယ်'

'သူ တယ်မှာလဲ'

'သွားပြီ'

'ဟင်...ဒီလိုဆိုရင် ဝါရှာဖွဲ့ ခက်ပြီပေါ့'

'ခက်ပါအုံး၊ အစ်ကိုကြီး ရှာချင်ရင် နည်းရှိပါတယ် ကျွန်တော်ထဲ အဲဒီလိုပဲ ရှာတာပဲ'

'ဘယ်လိုနည်းလဲ ပြောခဲ'

'တိတ်ဆိတ်တဲ့ညမှာ မနားတမ်း ပလ္လေမုတ်ရင် ဆရာက ပလ္လေသံထွက်ပေါ်တဲ့ နေရာကို ရောက်လာတာပဲ'

ယွမ်ရှောက်သည် နိုင်ချစ်နော်ကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး...

'အစ်ကိုကြီး...ကျွန်တော်တို့ သွားကြစို့၊ အစ်ကိုကြီးပါ လိုက်မယ်မဟုတ်လား'

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယုန်ထုအား ဦးညွှတ် ဝါရဝပြုံး ယွမ်ရှောက်နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေတော့ သည်။

နိုင်ချစ်နော်မှာ မနှေးမမြန် ခဲလျှောက်နေသဖြင့် တစ်ခဏ အတွင်း ယွမ်ရှောက်နှင့် ဆန်ကွမ်းချီတို့ မီလာကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ယွမ်ရှောက်၏ မျက်နှာပေါ်မှ စိုးရိမ်ပူပန် မှုများကို တွေ့နေရသဖြင့် အရှိန်ကိုလျှော့၍ လျှောက်သည်။

သို့သော် သုံးပောက်စလုံး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပက္ခလှမ်း သဖြင့် တစ်ဦး၏ ခြေသံကိုပင် တစ်ဦးက ကြားနေကြရသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမပြောဘဲ လျှောက်လာကြရာ ဝါး နိုင်နီးပါးမျှ ခရီးပေါက်လာကြ၏။

ထိုအခါကျမှ နိုင်ချစ်နော်က ဖျတ်ခနဲ လှည့်၍ ပြောသည်။

'ရှင်တို့ ဘာဖြစ်လို့ တကောက်ကောက် လျှောက်လို့လဲ ခနဲ တာလဲ၊ ကုန်လုံဝမ်းနဲ့တွေ့မှမှ မကြောက်ကြဘူးလား'

ယွမ်ရှောက်သည် တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ကြိုးစားသည်။

သို့သော် သူ့ခမျာ တစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရှာ သည်။

ဆန်ကွမ်းချီက....

'မင်းက ကုန်လုံဝမ်းကို သစ္စာမောက်ခဲ့တာ၊ မင်းကို အခဲက ထားပြီ၊ ကုန်လုံဝမ်းက ရုက္ခမေးလိမ့်မယ်၊ ဝါကြောင့် ဝါဆိုက မင်းကို လိုက်စေခင်ရှောက်နေတာ'

'ကျွန်မအတွက် ရှင်တို့ ပူဇော်လေပါ့ဦး၊ အလွန်ဆုံး ကျွန်မ ကို သတ်ရဲပဲရှိတယ်'

'မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဝါသွားစရာကိုစွဲ ရှိမေးတယ် မင်းသွားရမယ့်နေရာကိုသိရင် ခပ်မြန်မြန် လိုက်ပို့နိုင်တာပေါ့'

၆၀ ❀ ဆက္ကသိုလ်နေထင်းအော့

နိုင်ချစ်နော်က ဒေါသတလေးနှင့် ပြော၏။

'ကြာပါ...ကြာပါ၊ ကျွန်မကို စောင့်ရှောက်ဖို့ မလိုဘူး၊ ရှင်မိကြည့်ရက် ကြာကြပါ'

ဆန်ကွမ်းချို နှုတ်ပိတ်သွားသည်။

အဘန်ကြာမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် ခပ်တိုးတိုး ပြော၏။

'မင်းကို ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်'

နိုင်ချစ်နော်က သွက်သွက်လက်လက်ပင် ခွင့်ပြုသည်။

'ပြောပါ...ပြောပါ၊ မြန်မြန်ပြောပြီး မြန်မြန်ကြာကြပါ'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်းရွှောက်ကိုကြည့်ပြီးပြောသည်။

'ဝါညီလေးဟာ အင်မတန် ရိုးသား ပြောစွဲမတ်ပါတယ်။ ဤဇာတ်လမ်းကောင်းတယ်၊ တကယ်လို့ သူ့ကိုသာ သိုင်ပင်ပညာထပ်သင်ပေးမယ်လို့ရင် သူဟာ သိုင်းလောကမှာ ပြိုင်စံရှားစွာ သိုင်းသမားဖြစ်လာမယ်ဖြစ်လာမှာ သေချာပါတယ်'

နိုင်ချစ်နော်၏မျက်ခုံးများ မြင့်တက်သွား၏။

'ဒါတွေက ကျွန်မနဲ့ တာဆိုင်လို့လဲ၊ ရှင်ကဘာအဓိပ္ပာယ်ခါတွေ လာပြောနေရတာလဲ'

'မင်းကို သူ စိတ်ဝင်စားနေတယ်၊ သူ့ကိုမင်းကစားစဉ်းရှောက်ကြပါ'

ထိုစကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်ချသည့်အတွက် ဆန်ကွမ်းချို၏ နှုတ်ပိတ် ဝေဒနာတစ်ခုစွာလိုက်သေသည်။

မည်သည့်အတွက်ကြိုဆိုခြင်းသည်ကို ဆန်ကွမ်းချို သည် မဆန်းစစ်ပေး။

နိုင်ချစ်နော်က....

'ကျွန်မ မစောင့်ရှောက်နိုင်ဘူး'

ထိုစကားတစ်ခွန်းတည်းကိုသာပြောပြီး ပုည့်သွားကွယ်၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက အားနိုးကတန်း လှမ်းလာသည်။

'ခဏနေပါဦး၊ ခဏလောက်နေပါဦး'

နိုင်ချစ်နော် ရပ်သွား၏။

ဆန်ကွမ်းချို အလျင်အမြန် ရှမ်းပြုသည်။

'ဝါညီဟာ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းခွဲရင်းရင်းနီးနီးမနေဘူးလော့။ စကားကို ဝေဝေဆာဆာမပြောတတ်ပါဘူး။ အခု သူ့စိတ်ထဲမှာ မင်းကိုလိုက်စောင့်ရှောက်မယ်၊ မင်းအပေါ် ကျရောက်'

လာမယ့်ခုက္ကူသုက္ကူတို့ကို အကောအကွယ်ပေးမယ်လို့ သူ့ဆုံးဖြတ်
ပြီးပြီ၊ ငါတားလဲ သူနားဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအတွက်
ဆေးသွားရှာတာကိုသာကြည့်ပါအတော့ သူ့ဟာမင်းအပေါ်မှာ
သိပ်ပြီး သိပ်ယာဉ်ကြီးနေပါပြီ'

နိုင်ချစ်နော်သည့်နှစ်ခမ်းကိုပြတ်လုမောက်ကိုက်ပြီးစဉ်းစား
နေ၏။

သူ့မ၏မျက်လုံးထဲ၌ မျက်ရည်များ ဝဲလာသည်။

အဟန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်သည်။

'ကောင်းပြီ၊ ရှင် ဒီလောက်တောင်းပန်နေမှတော့ ကျွန်မ
သဘောတူလိုက်မယ်'

ထို့နောက် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

ယုမ်ချောက်သည် ဆန်ကွမ်းချိုရှေ့၌ ခူးထောက် ထိုင်ချ
ကာ မျက်ရည်ခဝနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ခမ်းကြည့်၏။

'အ...အစ်...အစ်ကိုကြီး'

ယုသည် လူ့အစ်ကိုကြီးအား နှုတ်လက်စကားပြောရန်
ကြိုးစားပေးလည်း ပပြောနိုင်သဖြင့် နေ့ရွာသည်။

အဟန်ကြာ ထစ်အနေပြုံးမှ...

'အ...အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးဟာ ကျွန်တော် အပေါ်
တစ်သက်လုံး ကောင်းခဲ့ပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီး ကျေးဇူးကို
ဆွမ်းရွှာက် တစ်သက်မပေးတော့ပါဘူး'

•ဆန်ကွမ်းချိုကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည်ခဲနေလေပြီ။
ရင်ထဲ၌လည်း ဆိုနစ်နေသည်။

'ညီလေး...ငါ့အတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ မင်းသာ မြန်မြန်လိုက်၊
အဟန်ကြာ မမိဘဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်'

ယုမ်ချောက်သည် ခူးထောက် ထိုင်နေရာမှ ကမန်းကတန်း
သည်။

'အစ်ကိုကြီး...ကျန်းမာရေး ဝရုစိုက်'

'ငါ့အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့၊ မြန်မြန်လိုက်သွား၊
ယုမိချောက်သည် ချာခနဲ လှည့်ပြေးသွား၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ၏ မြင်ကွင်းအတွင်း၌ တစ်ခိုက်တည်း
ပြေးနေကြည့်လျှင် လူရိုင်းနှစ်ခုကို ကျောက်ရုပ်ကြီးပစ္စည်း ဝေး
ကြည့်ရှုနေသည်။

သူ၏ချင်တွင်း၌ ဟာရွှိကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း လူ့အစ်ကိုသည်
ထိပြုမိနေသည်။

ယွမ်ရှော့ဘက်နှင့် နိုင်ချစ်ခေတ်တို့ ပျောက်ကွယ်သွားသည်
အချိန်အထိ စေးမောကြည့်နေပြီးမှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချက်
ဆန်ကွမ်းချီ ပြန်လှည့်လာ၏။

ယခုမှ သူ မည်သည့်အရပ်သို့ ထွက်ခွာသွားရမည်ကို ဆန်
ကွမ်းချီ တွေးလား၏။

နိုင်ချစ်ခေတ်နှင့် ယွမ်ရှော့ကတို့က မြောက်ဘက်သို့ သွား
နေကြသည်။

ဤမြောက်ဘက်အရပ်သို့ သူ သွား၍ဖြစ်တော့။

ကျွန်လူဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဘိုယန်ထုနှင့် သူ အဖွဲ့သား
များသည် အောင်ဘက်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ယူတိုထံမှထွက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ သူကလည်း ထပ်မံသွားရောက်
ရန် မသင့်တော့။

အနောက်ဘက်အရပ်တွင်ကား ကျန်လုံဝမ်း၏ မြက်ရိုင်းလွင်
ပြင် တိုက်ပွဲဆင်သည့် မြက်ရိုင်းလွင်ပြင် ဖြစ်သည်။

ထိုလွင်ပြင်သည် ယခုအခါ မီးလောင်မြေဖြစ်လျက် ရှိနေ
မပပြီ။

သူ သွား၍ဖြစ်တော့။

သူ သွားစရာဆို၍ အရှေ့ဘက်အရပ်သား ရှိတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် နွေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းပျော့ပြင့်
ရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားသည်။

ထိုအရှေ့ဘက်အရပ်ဆိုသည်မှာ လူနေထိုင်ခြေ မရှိဘော
အရပ်ဖြစ်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုတို့ ရှိရာဘက်သို့ ထွက်ခွာလျှင်
လူနေထိုင်ခြေရှိရာသို့ ရောက်ရှိရမလိမ့်မည်။

သို့သော် ဆန်ကွမ်းချီသည် မည်သို့အစဉ်းတစ်ယောက်နှင့်မျှ
ဆက်သလိုသလိုစိတ် မစိတ်ဖြင့် အရှေ့ဘက်အရပ်သို့သာ ဦးတည်
ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

အမှန်တကယ်အားဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီသည် မေတ္တာဇာကျဉ်း
အေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် သူ့ကိုယ်သူ လှည့်စားခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊
အာနေချွန်ကြားမှခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည့် ယွမ်ရှော့ကတို့အပေါ်
အတန်အသားမိခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း သူ့ ရင်ထဲမှ အသည်း
အစိုး သွက်သွက်ခါ ဣပ်ယမ်းခဲ့သည်ကို ယခု သူတစ်ယောက်
တည်း ကျန်ရစ်သောအခါမှ သိရှိမိခဲ့ရှာလေ၏။

အခန်း (၁၀၂)

သိုင်းလောက၏ မြုပ်ကွက်တစ်ကွက်

ဆန်ကွမ်းချို၏ မျက်ဝန်းအတွင်းဝယ် နိုင်ချစ်နော်၏ ထပ်
သော၊ ဖျတ်လတ်သွက်လက်သော ရုပ်ပုံလွှာကလေး ပေါ်လာ

သည်။
ယခင်က သူသည် ဤသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မခံစားခဲ့ရ
ဘူးချေ။

ယခုမူ သူ၏ မျက်ဝန်းအတွင်း၊ အသည်းနှလုံးအတွင်း နှစ်
နှစ်နော်တစ်ယောက် နေရာယူနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်ကို ခန်းကမ်းချို

သည် အချိန်နောက်ကျမှ သိရှိခဲ့ရသည်။
နှောင်းနှောင်စာသည် သွားရင်ကို လောင်ကျွမ်းပူခြင်းစေခဲ့

သည်။

တင်...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ငါ့ညီအကိုက ငါ့အဖေအဖေမယ့် ညီလေး ယွမ်းရွှေကမှာ ဒီလို သံယောဇဉ်မရှိရင် ဒီလောက အသယံဇာတ လောကီချာချာ ဖြစ်နေရှာလိမ့်မယ်

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်းရွှေကဲ့သို့ ယွမ်းရွှေကဲ့သို့ကောင်းစား ရေးနှင့် ဖာလေး၍ သက်သွယ်ရာ သက်သွယ်ကြောင်း ကြား တွေးသည်။

တိုစဉ်...

ညီလေး ဆန်ကွမ်းချို

သွေးကွေးထဲ၌ သွေးနုမည်ကို ခေါ်သံကြားသလိုလိုရှိ၍ ရှု ကြည့်သည်။

အနက်ရောင်တိမ် ဝတ်ဆင်ထားသည့် တုထန်ဟိုသို့ သစ်ပင်အကွယ်မှ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အောင်မယ်လေး ညီလေးရာ၊ ခေါ်လိုက်ရတာ၊ ဘာမှ များ တွေးလာဝေးလာတာလဲ

ဟာ...အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟိုပါလား၊ ဘယ်လိုက ဘယ် ရောက်လာတာလဲ

လီ...လ...ဒီလို အကာအကွယ်မဲ့တဲ့ နေရာမှာ စကား ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး

ဘာဖြစ်လို့လဲ

ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ရန်သူဟာ အခိုင်ခံ့မမျက်နှာက အခိုင်ခံ့မရွေး ပေါ်လာနိုင်တယ်၊ လာ...

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချို၏လက်ကို ဆွဲ၍ပြေး၏။

တစ်မိုင်ပျော့ပျော့ခန့် ပြေးမိသောအခါ လျှိုမြောင်ဂူများ မြို့သည့်နေရာသို့ ရောက်လာ၏။

အဘော်အလင့် ကြီးများသည် ဂူကြီးထဲသို့ ငုံ့ဝင်တာ ထိုင်ချ ကြသည်။

ညီလေး...ဘာတွေ တွေးလာတာလဲ၊ ဒီနေရာမှာ လုံးဝ သတိလက်လွတ်လို့ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရန်သူဟာ အခိုင်ခံ့မရွေး ပေါ်လာနိုင်တယ်

ဆန်ကွမ်းချိုက မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

အစ်ကိုကြီးဆီမှာ ညီလေးကို ပြောစရာတွေ တစ်ပုံကြီး မှီနေမှာပဲ၊ ပြောပြပါလား

တုထန်ဟိုက အပြစ်ဟင်သော လေသံဖြင့် မပြော၏။

ညီလေး...စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ငါ့နေရာမှာ ကွန်ပျော့မိခဲ့ သက်ဘော်သားတွေ ရောက်နေရင် ညီလေး ဘယ်အဖြစ်ကို ရောက်သွားမလဲ

ဆန်ကုမ်းချီက အသက်မပါသော အသံဖြင့် ရယ်လိုက်၏။

'အလွန်ဆုံး အသေခံရရုံပေါ့ အစ်ကိုကြီးရယ်'

'ဟေ....'

တုထန်ဟို၏ မျက်ခုံးများ မြင့်တက်သွား၏။

ထို့နောက် ဆတ်ပြောသည်။

'မင်း အယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ညီလေးရာ'

'စိတ်မချီပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရာ၊ ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်ရှုပ် ပြောမိတာပါ။ မွေ့မယူပါနဲ့နော်'

'မင်းမှာ စိတ်ညစ်စရာအကြောင်းတစ်ခုခုရှိလာပြီနဲ့တုတယ် ဖြောပါ။ ငါ အာဆူညီရမလဲ၊ ငါတုတ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ဆိုရ တူညီဖို့ အသင့်ပါပဲ ညီလေးရာ'

ဆန်ကုမ်းချီသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချွပ်ပြီး ဝေးနေ၏။

စကားတစ်လုံးမျှ မပြောပေ။

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကုမ်းချီ ဝေးနေသည်ကိုကြည့်၍ ခပ် တိုးတိုး ဆတ်ပြောသည်။

'ညီလေး သူ့ရဲကောင်းဆိုတာ နေရာမရွေးပါဘူး၊ သေခြင်း တရားကိုလဲ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မွန်မြတ်တဲ့ အချက်တစ်ခုကို လုပ် ဆောင်ဖို့ဆိုရင် ကိုယ့်အသက်ကို ဇွန်လွှတ်ဖို့ ဝန်မလေးကြဘူး၊ အများအကျိုးအတွက် ကိုယ့်အသက် အဆုံးရှုံး ခံရတယ်ဆိုတာ သဘာဝကျပါတယ်၊ အဆုံးရှုံးလဲ ခံသင့်ပါတယ်၊ ဝါပေမယ့် ခုလို တွေ ဝေငေးမောပြီး လျှောက်သွားနေတုန်း လူတစ်ပါး လုပ်ကြံခံရလို့ သေရရင် သေရကျိုး မနှစ်ပါဘူး ညီလေးရာ'

ဆန်ကုမ်းချီ သတိပြန်ဝင်လာ၏။

'ဟုတ်....ဟုတ်ကဲ့ ညီလေး မှားသွားပါတယ် အစ်ကိုကြီးရာ၊ နောင် ဒီလိုမဖြစ်အောင် သတိထားပါမယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါအစ်ကို ကြီးရာ'

တုထန်ဟိုက ခက်ပြင်းချွပ်ပြီး ဆက်ပြော၏။

'ညီလေး၊ ဝါဟာ သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်ခဲ့တာ ကြာ ပါပြီ၊ ညီလေးကို ကြားပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒီတော့ လူ့သဘော လူ့မနောတွေကို အတော်ကလေး သိနေဘယ်လို့ပဲ ပြောချင်ပါငယ်၊ ငါ သိရသလောက်တော့ ညီလေးကိုဖာ သိုင်းလောကထဲဝင်လာတာ မကြာသေးဘူး၊ သိုင်းလောက အရှုပ်အထွေးတွေကိုလဲ သိပဲမသိသေးဘူး၊ ဝါပေမယ့် ဟို မိန်း တလေးရဲ့ ပယောဂနဲ့ ညီလေးဟာ သူ့နောက် လာကောက် ကောက် လိုက်နေခဲ့ရတယ်၊ မင်းကို မင်းရဲ့ညီလေး ယုမ်ရှော့ထံ လိုက်စောင့်ရှောက်နေတယ်ဆိုတာလဲ၊ ငါသိထားတယ်၊ အခု ဆွဲမိမိန်းကလေး ဘယ်မှာလဲ၊ မင်းရဲ့ညီလေးကော'

တုထန်ဟို၏စကားကို ကြားလိုက်ရသည့် ဆန်ကွမ်းချိုမှာ လှန်စွာ အံ့ဩသွား၏။

‘အ...အ...အစ်ကိုကြီး ဘယ်လို စဉ်းစားမိတာလဲ’

တုထန်ဟိုက ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်သည်။

‘ငါ့ကို ဖုံးကွယ်လို့မရပါဘူး ညီလေးဆန်ကွမ်းချိုရာ ဒါပေမယ့် အားလုံးကိုတော့ ဝါးထိပ်ဟွား၊ အခြေအနေစို မှန်းဆနိုးခုံလောက်တော့ ဖြစ်ပါတယ်။’

ဆန်ကွမ်းချိုက လေးနက်စွာ ခမးလိုက်၏။

‘အစ်ကိုကြီး၊ ကိုယ်အနှစ်နားခံပြီး သူတစ်ပါး စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးလိုက်တာ ယောကျ်ားကောင်း ပီသတာပဲ မဟုတ်လား’

‘သိပ်သေချာတာပေါ့’

တုထန်ဟိုက ပေါင်တိုပုတ်ပြီး ထောက်ခံလိုက်၏။

ဆန်ကွမ်းချို ရယ်လိုက်သည်။

တုထန်ဟို အံ့ဩသွား၏။

‘ညီလေး ဘာဖြစ်လို့ရယ်တာလဲ’

ဆန်ကွမ်းချို အရယ်ရပ်သွား၏။

တုထန်ဟိုအား လေးစားစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး ရှမ်းပြန်ကြီးစား၏။

‘အစ်ကိုကြီး၊ ညီလေး တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်၊ လူ့ကဝမှာ’

‘ခါး’

တုထန်ဟိုက နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးဖြင့် ကန့်သန့်ပိတ်မြပြီး နောက် ဆန်ကွမ်းချိုကို ဂူအတွင်းပိုင်းသို့ ဆွဲခေါ် သွား၏။

ပါးစပ်မှလည်း တီးတိုးပြောသည်။

‘ခြေသံကြားတယ်၊ လူတော့လာနေတယ်’

တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ-ဂူဝှံ့ ရသေ့နှစ်ပါးပေါ်လာသည်။

နှစ်ပါးစလုံး ဓားရှည်များ ကိုင်ထားသည်။

ရသေ့နှစ်ပါး ဝတ်ဆင်ဆားသည့် သင်္ကန်းများမှာ အစိမ်းရောင် ဖြစ်သည်။

‘သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ၊ ရယ်သံက ဒီနေရာက ထွက်လာတာ၊ အခုကျတော့ လူလဲမရှိဘူး’

အခြားတစ်ယောက်က....

‘ရယ်သံကို ပီပီသသကြားလိုက်ရတာပဲ၊ နောင်ကြီးလဲကြားတယ်၊ ညီတော်လဲကြားတယ်၊ နားကြားမှားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ နားကြားမှားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်ကို ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာရင် ကောင်းမယ်’

‘တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်’

‘ဘာရှိတာလဲ’

‘သူက အမှောင်ထဲကလူပဲ၊ ညီတော်တို့ နောင်တော်တို့က အလင်းထဲကလူတွေ၊ ညီတော်တို့လာတာကို သူမတွေ့ဘဲ နေမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒီတော့’

‘ဒီတော့ သူက ညီတော်တို့ကို ထွက်ပြီး ရန်မမှုတဲ့နောက် ညီတော်တို့က ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ခုကွခံပြီး ရှာတော့မှာလဲ၊ သူ့ဘာသာ မတွေ့ချင်လို့ ပုန်းနေတဲ့နောက် ပုန်းပေစေပေ’

ထိုရသေ့နှစ်ပါး ပြောသည့်စကားများကို ဆန်ကွမ်းချိုခရာ တုထန်ဟိုပါ အတိုင်းသားကြားရ၏။

တုထန်ဟိုက ဆန်ကွမ်းချိုအား တီးတိုးပြော၏။

‘ညီကေး ဒီရသေ့ တွေဟာ သိုင်းလောကထဲ ကျင်လည်တာကြော့သေးဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

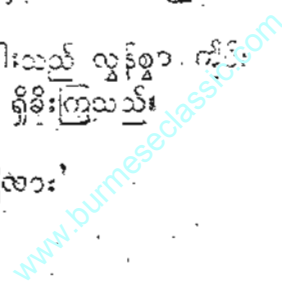
‘သူတို့ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို နားထောင်ကြည့်ပါလား၊ ဒါဟာ လူ့ကောင်းသူကောင်းတွေ ပြောတဲ့စကားဟော့ပဲ၊ သူတို့သား သိုင်းလောကထဲမှာ ကျင်လည်နေတာ ကြာရင် ဒီစကားမျိုး ထုတ်ပြောနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီက လှည့်သွက်သွားရင်လဲ ထွက်သွားမယ်၊ အသံမပေးဘဲနဲ့လဲ ရွာချင်ရွာလိုမိမယ်’

တုထန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ တီးတိုးပြောနေစဉ် မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များ ဖြူးဖွေးနေသည့် ရသေ့ကြီးတစ်ပါး ပေါ်ထွက်လာသည်။

မျက်လုံးများ အရောင်ကောက်ပနေသဖြင့် (အတွင်းအား ပညာ အဆင့်မြင့်စသော သိုင်းဆရာကြီးမှန်း သိသာသည်။

ပထမဆရာတို့ရှိနေသော ရသေ့နှစ်ပါးသည် လွန်စွာ ကိုယ်ခွဲခြင်းသော အမူအရာဖြင့် လတ်အုပ်ချီ ရှိခိုးကြသည်။

‘ခုံနက်က ရယ်သံရွှင်ကို ရွာတွေ့ကြပြီလား’

ဝါဠုကဏ္ဍိယက ဤက လိုက်သံပါသည် အသံဩဇာကြီး
ဖြင့် မေးမြန်းလေ၏။

‘မေတ္တေသယံပါဘူ၊ ဆရာကြီး၊ တပည့်တို့ထံ ဣန္ဒြေသိင်္ဂါ
တယ်၊ ဒီလူတွေဟာ တပည့်တို့ကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်လိဘူး၊
တူပါကယ်’

ရသေ့ကြီးသည် ခေတ္တမျှ ဖိတ်ဆိတ်သွား၏။
အတန်ကြာသော်....

‘ပုန်းနေတဲ့ ဖိတ်ဆေ့နှစ်ယောက် ထွက်ပြီ၊ တွေ့ကြပါလား
ကျုပ်တို့က စုန်ယူတွေ့မဟုတ်ပါဘူး’

ပထမရောက်ရှိနေကြသည့် ရသေ့ငယ်နှစ်ပါးသည် အလွန်
တရာ အံ့ဩသွားကြ၏။

‘ဟင်...ဆရာက တယ်ဘူ တွေ့ကိုများ ခေါ်ထုတ်နေတာထဲ
မသိဘူး၊ ဒီနေရာမှာ ဘာသဲလွန်စမလဲ မရှိပါဘူး’

ထိုရသေ့ငယ်နှစ်ပါး စဉ်းစားနေစဉ် တုဏှန်ဟိုနှင့် ဆန်
ကွမ်းချိုတို့ ဂူအတွင်းပိုင်းမှ ထွက်လာကြတော့သည်။

‘ဆရာကြီးကို ဂါရဝပြုပါတယ်’

တုဏှန်ဟိုက ပဋိသန္ဓာစေတနာ ပြောကြားပြီး လက်နှစ်ဖက်
ဆုပ်ကပ် ဂါရဝပြုနေသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုသည်၊ ဘာသိတမသိ
ထိုက်၍ ဂါရဝပြုလေ၏။

မှတ်ဆိတ်ဖြူ ရသေ့ကြီးကလည်း လက်တုချီ၍ ပြန်ယူညီ
ဂါရဝပြုသည်။

ပထမရောက်ရှိနေကြသည့် ရသေ့ငယ် နှစ်ပါးသည် ထူထို
ဆရာများက ကြီး၏စွမ်းအင်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည့်အခါ အလွန်
တရာ အံ့ဩလေးစားသွားကြ၏။

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

‘ဆရာကြီးတို့က’

တုဏှန်ဟို၏ စကားမဆုံးမီ ရသေ့ကြီးက ဖြတ်၍ ပြော
လေ၏။

‘ကျုပ်တို့က ဟူတန်းဂိုဏ်းကပါ၊ အခု...တူတန်း တောင်
ပေါ်က ခရီးထွက်လာခဲ့ကြတာပဲ၊ အင်း...အခုရယ်လို့တော့လဲ
မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ’

ဆန်ကွမ်းချိုက....

'ဟူတန်းတောင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ဟူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ နာမည်ဟာ
တကယ့်ကို ဟိုးဟိုးကျော်တာပဲ။ သိုင်းလောကမှာမူလဲ နာမည်
တစ်လုံးနဲ့ရှိနေတဲ့ ကျောင်းမို့လို့ ကျွန်တော်တို့ အများကြီး
လေးစားကြည်ညိုပါတယ် ခင်ဗျာ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

မုတ်ဆိတ်ဖြူရသေ့ကြီးသည် အေးဆေးစွာ ကျေးဇူးတင်
စကား ပြောကြားလေ၏။

ထို့နောက် တုထန်ထို၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ဝတ်ဆင်ထား
သည့် အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို တစ်ချက်မျှအကဲခတ်ပြီး
နောက်....

'ဒီကမိတ်ဆွေနှစ်ယောက်က ဘယ်ဂိုဏ်းကများလဲ၊ သိခွင့်
ရှိရင် သိပါရစေ'

တုထန်ဟိုသည် ရသေ့ကြီး၏ အကဲခတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး သူ
အား မယုံသင်္ကာဖြစ်နေကြောင်း သတိပြုမိသည်။

ဤကဲ့သို့သော အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီမျိုးကို ကျွန်လူ
ဝမ် ဂိုဏ်းသားများသာ ဝတ်ဆင်တတ်ကြသည် မဟုတ်ပါ
လော။

ထို့ကြောင့် ကမန်းတဘန်း ဖြေကြားလိုက်ရသည်။

'ကျွန်တော်က တုထန်ဟိုပါ'

'ဟ... သူရဲကောင်းကြီးတုထန်ဟို၊ ကျားပွတ်ဘုရင်ကြီး တု
ထန်ဟို၊ ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီး ကြားဖူးပါတယ်'

ရသေ့ကြီးမဆိုထားနှင့် ရသေ့ ငယ်နှစ်ပါးပင် တုထန်ဟို၏
အမည်ကိုကြားဖူးနေ၏။

တုထန်ဟိုအား ကိုယ်တွေ့ချက်မြင် တွေ့လိုက်သောအခါ
လေးစားသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရှုကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချီက ခပ်တိုးတိုးပြေ၏။

'ကျွန်တော်ကတော့ အညတရ ဆန်ကွမ်းချီပါ'

ဆန်ကွမ်းချီ၏အမည်ကိုတော့ ရသေ့ဆုံးပါးစလုံး မည်သူမျှ
မသိကြပေ။

သိရန်လည်းအကြောင်းမရှိပေ။

ဆန်ကွမ်းချီသည် သိုင်းလောကတွင်းသို့ ယခုပင် ဝင်
ရောက်လာသူ မဟုတ်ပါလော။

တုထန်ဟိုက....

'ဆရာကြီးရဲ့နာမည်ကို မသိဘူးလားခင်ဗျာ' မုတ်ဆိတ်
ဖြူ ရသေ့ကြီး'

'ကျုပ်နာမည် ရန်ကျင့်ပါ'

ရသေ့ကြီးက ဆက်မေး၏။

'ကုန်လုံဝမ်းကို ခင်ဖျားတွေဖူးခဲ့လား'

တုံတုံဟို ခဉ်းစား၍ ပြောလေ၏။

'တွေ့ဖူးတယ်လဲဆိုနိုင်တယ်၊ မတွေ့ဖူးဘူးလို့လဲ ဆိုနိုင်မိတယ်'

ရသေ့ကြီး အံ့သြဖူး၏။

ဗျား... ဒီကောင်က ဘယ်လိုအိပ္ပာယ်လဲ'

တုံတုံဟိုက ရသေ့ချာစွာ ရှင်ပြသည့်။

'ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော့်ဟာ ကုန်လုံဝမ်းကိုမြင်ဖူးခဲ့တာမှန်ပေမယ့် သူ့ပကတိမျက်နှာကို မြင်တွေ့ခဲ့ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ မျက်နှာတူစွပ်ထားတဲ့မျက်နှာကြီးကိုသာ မြင်ခဲ့ရတာပါ။ သူ့ပကတိမျက်နှာကို မမြင်ဘူးသို့တော့ အများကြီးရှိတယ်။ သိုင်းလောကသားတွေ အားလုံးနီးပါးလောက်ပဲ ဆိုပါစေတော့လေ'

'ဩော်... ဒီလိုကိုး'

ဆန်ကမ်းချိုက ဝင်မေး၏။

'ဆရာကြီးတို့အနေနဲ့ ကုန်လုံဝမ်း ဒီလို ရှုပ်ဖျက်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကြိုတင်မတွက်မိကြဘူးလား ခင်ဗျ'

မှတ်ဆိတ်ဖြူရသေ့ကြီး ရန်ကုန်က ခေါင်းခါး၏။

'ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ ရိုးရိုးပဲတေးတယ်။ အဲဒီလို မတက်မိပါဘူးဗျာ'

ရန်ကုန်က ဆက်ပြော၏။

'ကုန်လုံဝမ်းရဲ့လက်အောက်မှာ အင်္ကျီနက် အသင်းဝ၊ ဖိလ်မီ၊ ဖာဆီလို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်။ ဟောဒီက မိတ်ဖူးကြီး ငလင်းထဲမှာတော့ အင်္ကျီနက်ဟာ...'

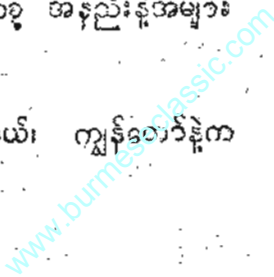
ရသေ့ကြီး၏စကား ဆုံးမီ တုံတုံဟိုက ပြတ်၍ ဝမ်းမိ၏။

'ဟုတ်ပါတယ်။ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့လက်အောက်မှာရှိတဲ့ အင်္ကျီနက် အသင်းသားတွေကလဲ ဒီလိုအင်္ကျီနက်မျိုးပဲ ဝတ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့လက်အောက်ဝယ်သား အားမဟုတ်ပါဘူး။ အခြားအနေအရ ဝတ်တာရတာပဲ'

ရန်ကုန်ရသေ့ကြီးက....

'ဒါဖြင့် ကုန်လုံဝမ်း အကြောင်းတော့ အနည်းနဲ့အများ မြင်မှာပေါ့'

'ထိုတ်သင့်သလောက်တော့ သိပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့က အောက်တော်ကလေး ကြိုကြိုတုံခဲ့တာကိုး'

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်နဲ့ ခဏလောက်ဆို ကိစ္စပါသား’

‘တယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ’

‘ကျုပ်ရဲ့ဂိုဏ်းတူ အစ်ကိုကြီးဆီပေါ့’

တုယန်ဟို အံ့ဩသွားသည်။

‘သုက ဟူတန်းတောင်ပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူးလား’

ရန်ကျင့်ရသေ့ကြီးက ခေါင်းခါ၏။

‘မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနယ်မြေအတွင်းမှာပဲရှိပါတယ်။ ဟူတန်း
တောင်က ကျုပ်တို့ဆင်းလာတာ အချိန်မနည်းတော့ဘူး’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဆရာကြီးပဲ ရှေ့ကလမ်းပြပါလား၊ ကျွန်တော်
တို့ လိုက်လေ့မို့ ဝန်မလေးပါဘူး’

‘သိပ်ကောင်းဘယ်၊ ကျုပ် သမ်းပြုမယ်’

ရန်ကျင့်ရသေ့ကြီးသည် ရှေ့မှ ဦးဆောင်ထွက်သွားသည်။

သု နောက်မှ တုယန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ ရင်ပေါင်တန်းဖြင့်
လိုက်၏။

တုယန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့၏ နောက်မှာမူ ရသေ့ငယ်
နှစ်ပါး ဓားထမ်း၍ လိုက်လာသည်။

ရသေ့ငယ်နှစ်ပါးသည် သိုင်းလောက အတွင်းအကြည့်သိပ်မရှိ
ပေ။

သုကဲ့သို့ တုယန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ သူတို့သားဘာနှင့်
အညီ လိုက်ပါလာသည်ကိုစွဲကို ရသေ့ငယ်နှစ်ပါး၏ ပိတ်ထည့်
ပန်းအဖြစ် လိုက်ပါလာကြသည်ဟု ထင်မှတ်ပေကြ၏။

ထို့ကြောင့် အထူးသတိပီရိယထား၍ နောက်က စောင့်
ကြည့် လိုက်ပါလာကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရသေ့ငယ်နှစ်ပါးကိုကြည့်၍ ပြုံးမိ၏။

‘ခိတ်ချပါ။ ခင်ဗျားတို့ ဘာမှစိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့
ကိုယ်ယူစောင့်ရှောက်လိုက်တာပါ။ တယ်ကိုမဲ့ထွက်မပြေး
ပါဘူး’

ရသေ့ငယ်နှစ်ပါးမှာ မျက်နှာများ နီရဲသွား၏။

ဆန်ကွမ်းချိုတို့၏ နောက်သို့ သိပ်မကပ်တော့တဲ့ ခပ်လှမ်း
ကမ်းမှာသာ ရှိတ်မိလာကြတော့သည်။

တစ်ခိုင်းခန့်ခရီးပေါက်လာသောအခါတော့ ဘောင်အတွင်း၌
ထည့်နေသည့် ဘုရားကျောင်းပျက်တစ်ခုကို တွေ့ရှိသိမ်း

ပြီးသို့ သောတုရားကျောင်းပျက်မျိုးမှာ တရားပြင်၏ ခေတ်
သစ်အနွှဲနေ့ကတည်းဖြစ်၍ အံ့ဩဖွယ်ရာအတွင်းမှာ တော့ပေး

ဘုရားကျောင်းပျက် အဝဋ်ရောက်သည့်နှင့် ရှင်မာတ်အထံ
ရှည်လျားသော မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် ဆံပင်များ ဖြူနေသည့်
အထက် ကိုးဆယ်နှီးပါးခြံသည့် ရသေ့ကြီးတစ်ပါးကို တွေ့
လိုက်လေ၏။

ရသေ့ကြီးသည် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက် အထွင်းအား လေ
ကျင့်နေသည်။

အလွန်တရာ လေးစားကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းသော ရုပ်ရည်
အသွယ်အပြင်ရှိသည့် ရသေ့ကြီးပေးသည်။

ရန်ကျင့်ရသော ကြီးတ တုတန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ကို ခေတ္တ
ခဏထားပြီး တိုးတိုးပြောင်း၏။

'မိတ်ဆွေတို့ ဒီမှာ ခဏခေတ္တကြပါ။ ကျုပ် သွားပြီ
အကြောင်းကြားလိုက်ဦးမယ်'

ထိုသို့ပြောလိုက်သည့် ဟစ်ခဏတောင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေသည့်
ရသေ့ကြီး၏ မျက်လုံးများ ဖွင့်သွားသည်။

'ညီတော် ပြန်လာပြီလား'

တုတန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ကို ခေါ်လာသည့် ရသေ့ကြီး
သည် ချက်ချင်းပင် ရှိသေ့တုပ်ကွေ့စွာ ထိုင်ချပြီး နို့ခိုးလေ၏။

'နောင်တော်...ကုန်လုံဝမ်းအကြောင်းသိတဲ့ လူနှစ်ယောက်
တွေ့လို့ ကျွန်တော် ခေါ်လာခဲ့ပါပြီ'

ရသေ့ကြီး၏ တောက်ပြောင်ဝင်းလက်သော မျက်လုံးများ
သည် အပေါက်ဝ၌ ရပ်နေသည့် ဧည့်သည်နှစ်ဦး၏ ခန္ဓာကိုယ်
အပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

'ဧည့်သည်နှစ်ယောက်တို့ ခေါ်ခဲ့ပါ'

တုတန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့အား အထဲဝင်ရန် အချွေမီပြု
ပြင် ရင်းတို့နှစ်ယောက်သည် သူတို့အား ခေါ်အောင်လစ
သည် ရသေ့ကြီးထိုင်နေသည့် နေရာသို့ ဝင်လာပြီး သိုင်ချ
တတ်၏။

ဦးညွတ်ဝါရှင်ပြုပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

'ခဏကြီး ကျန်းမာပါစ ခင်ဗျာ'

'အိမ်...ကျန်းမာပါတယ်၊ ဝီကညွေသည်တွေ့ရုံနာမည်က...'

'ကျွန်တော်ကတော့ တုတန်ဟိုမိ'

'ကျွန်တော်ကတော့ ဆန်ကွမ်းချိုပါ'

၈၆ ❁ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မုတ်ဆိတ်ဖြူ ဆဖြူနေသော ရှုသေ့ကြီးသည် အဝေးသံ
လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

'ကျုပ်ကိုတော့ ရန်ရွယ် ရှုသေ့လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ တောင်
တောင်ထဲမှာ ဘုရားကျောင်းပျက်ထဲမှာဆိုတော့ ဧည့်သည်
ကို နေရာထိုင်ခင်း ကျကျနုနုမပေးနိုင်၊ စားကောင်းသောက်
တော့နဲ့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဧည့်မခံနိုင်တဲ့အတွက် ကျုပ်စိတ်မကောင်း
ပါဘူး'

တုထန်ဟိုက....

'ဟာ...ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ တောင်
ထဲ တောင်ထဲမှာ နေသားကျနေပါပြီ'

ရန်ရွယ် ရှုသေ့ကြီးက ခေါင်းညိတ်၏။

'ကျေးဇူးတင်ပ'

'ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့ဆီက ဘာများ သိချင်လို့ပါ'

ရန်ရွယ်ရှုသေ့ကြီးသည် တုထန်ဟိုအားဝေးစိုက်ကြည့်ပြီး

'ကျုပ်ဟာ အသက်ကြီးပဲပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကတည်းက
ကျုပ်ဟာ သိုင်းလောကကို စွန့်ခွာခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်'

တုထန်ဟို အံ့သြသွား၏။

'ဟင်...တုတ်လား'

ရန်ရွယ် ရှုသေ့ကြီးက ခေါင်းညိတ်၏။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ သိုင်း
လောကကြီးဟာ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲခဲ့တယ်၊ ကြောက်
ရောကောင်းလောက်အောင်ကို ပြောင်းလဲခဲ့တယ်၊ ဒီပြောင်းလဲ
မှုဟာ ကျုပ်နဲ့လဲ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ဆက်စပ်နေတယ်၊ ဒီတော့
ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း တောင်ထဲမှာ ကေစာရီကျင့်နေလို့ မဖြစ်
တော့တူးပေါ့၊ ဒါကြောင့် သိုင်းလောကထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့ရ
တာပဲ'

တုထန်ဟိုသည် ကျွဲရှုသေ့ကြီးထံမှ ထူးဆန်း အံ့သြဖွယ်
ကောင်းသည့် သတင်းများကို ကြားသိရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း
နားလည်သဘောပေါက်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် မည်သည့်ကောင်းမျှ မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ
နားထောင်နေလိုက်သည်။

ရန်ရွယ်ရှုသေ့ကြီးက....

'မိတ်ဆွေ...မိတ်ဆွေကြီး တုထန်ဟိုရဲ့အဝတ်အစားဟာ သိုင်း
လောကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ အင်္ကျီနက် ကိုယ်ရဲ့အဖေအဖွဲ့ရဲ့
ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီပဲ မတုတ်ပါလား'

‘ဟုတ်ပါဘယ် ဆရာကြီး’

‘မိတ်ဆွေက ကုန်လုံဝမိရဲ့ လက်အောက်ဝယ်သားလား၊ ဝါမှမဟုတ်...’

တုသန့်ဟိုက ပြုံး၍ပြော၏။

‘ဒီဝတ်စုံနက်ဝတ်တဲ့အကြောင်းကို ရှင်းပြနေရင် ဆရာကြီး အနေနဲ့ အချိန်ယူပြီး နားထောင်ရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ကလေး ရာဇဝင်အားပေါက်ကြီးကို အရှည်ကြီး ပြောပြနေရပါလိမ့်မယ်။ အချုပ်အားဖြင့် မြောပြထားရရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ကုန်လုံ ဝမိရဲ့ လက်အောက်ဝယ်သား မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပါပဲ’

ထိုစဉ် ရန်ကုန်ရသေ့ကြီးထံမှ အော်ဟစ် ခမ်းမြန်းသည့် အသံ ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဟေ့...ဘယ်သူလဲခင်ကျောင်းအပြင်ကိုခရောက်နေတာ၊ ဝင်ချင် ရင် ဝင်ခဲ့ပါလား’

ရန်ကုန်ရသေ့ကြီးသည် အတွင်းအခန်းကားထဲသို့ ဖြစ်၍ တိုးညှင်းသောအသံကျန်သန့်နှင့် တိုးညှင်းသော ခြေသံများကို ကြားနိုင်စွမ်းရှိသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ဘုရားကျောင်းပျက် အနီးသို့ ချဉ်း ကပ်လာနေထေပြီ။

‘ဟေ့...ဒီလေခက်အော်ခမ်းနေတာတောင် ဘာဖြစ်လို့ငြိမ် နေတာလဲ၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဝင်လာလို့ ရက္ခဏာကရင် အုပ်တိုက် အပြစ်မတင်နဲ့’

ရန်ကုန်ရသေ့ကြီးသည် ခုန်ထွက်သွား၏။

‘ရန်ကုန်...ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ သူ့ကို အထက်ကိုလူတို့လိုက်ပါ’

မကြာမီ ခပ်ပြင်းပြင်းနင်းလာသော ခြေသံနှင့်အတူ အစိမ်း ဆင် ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အတိုးကြီး တစ်ဦးသည် ကလေးတစ်ယောက်ကိုပေး ချီ၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ တာ၏။

ဆန်ကုမ်းချီသည် ဤအတိုးအိုကို တွေ့မြင်ခဲ့ပွားလေပြီ။

ကျန်လူကိုကမ်းမှ ပညာရှိထန်ရှင်သည်ပင်လျှင် ထိုအတိုးအို၏ ခိုးကလေးကို အသက်ကယ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော့။

‘ဪ...ဆရာကြီးပါလား၊ ကြိုမှကြိုဘတ်ပလေခင်ဗျာ’

အတိုးအိုက ဆန်ကုမ်းချီအား မှတ်ခိုကြောင်းခေါင်းညိတ် ပြီး တုံ့ထန်ဟိုအား ရဲရဲနီနေသော မျက်လုံးများဖြင့် စောင်း နှည့်လိုက်၏။

သမီးဖြစ်သူအား ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ခေတ္တ ချပြီးနောက် ထန်ဟိုအား လှုပ်တစ်ပြက်တိုက်ခတ်ကော့သည်။

၉၀။ ကတ္တသိုလ်နေလင်းအောင်

'ဟာ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ'

သိုင်းလောက၏ အတွေ့အကြုံပြည့်ဝလှသောတုထန်ဟိုသ
ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လှိုမ့်ရှောင်ထွက်သွား၏။

နှုတ်မှလည်း လှမ်းအော်သည်။

အဘိုးအို၏ လက်ဝါးရိုက်အားသည် ပြင်းထန်လှသဖြင့်
အခန်းထဲရှိ လေထွာသည်ပင် တုန်ခါသွားရသည်။

တုထန်ဟိုမှာ ပြန်လည်ခုခံရန် မတတ်နိုင်ပေး။

ဆန်ကွမ်းချီသည်ကြားထဲမှ ဝင်ရောက်၍ ကာကွယ်ရတေ
သည်။

'ဝန်း'

'ဟင်'

တုထန်ဟိုနှင့် အဘိုးအို၏ကြားထဲသို့ ဆန်ကွမ်းချီ ရောက်
လာ၏။

ဆန်ကွမ်းချီ၏ ခုခံနိုင်စွမ်းကို အဘိုးအိုအံ့ကြသွားသည်။

'ကောင်လေး... မင်းက ငါ့မိုက်ချက်ကိုတောင် ခုခံနိုင်
သလား'

ဆန်ကွမ်းကွမ်းချီက ပြုံး၍တောင်းပန်၏။

'ဆရာကြီး... မှားမယ်၊ စုံစမ်းမေးမြန်းပြီးမှ တုံ့က်ခိုက်ပါ'

ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးကလည်း ဝင်တား၏။

'ဟဲ့ဟဲ့တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျား အရမ်း လှုပ်ရှားတဲ့
ခင်ဗျားလို့ ကျုပ်လို့ပဲ သိုင်းလောကဝဲဂယက်ကြီးထဲ ပြန်ရောက်
လာချပြန်ပြီမဟုတ်လား'

ထက်ဂျီစိမ်းအဘိုးအိုသည် သူ့သမီးအနီးသို့ ပြန်ဆုတ်သွား
ပြီး...

'ခင်ဗျားလဲ သိုင်းလောကကို စွန့်သွားပြီးပြီဆို၊ ဘာဖြစ်လို့
တပည့်တွေ ဧည့်သည်သိုင်းသမားတွေနဲ့ တစ်ဝိုင်းတည်းစိုင်းနေ
ရပြန်တာလဲ၊ သိုင်းလောကထဲကို တကယ်ပဲ ခြေချ ဝင်ရောက်
လာပြီလို့ ကျုပ်ယူဆရမှာလား'

ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးက သက်ပြင်းချသည်။

'ဟင်... တကယ်ပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်လဲလွှဲမခရာခင်သာပဲနဲ့သိုင်း
လောကထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ်မမှားတဲ့နားကို ကိုယ်ပဲ
ပြန်ငြိမ်းပေးရတော့မှာပေါ့'

ထက်ဂျီစိမ်းအဘိုးအိုသည် သမီးဖြစ်သူ၏ဘေး၌ ထိုင်ချ၏။

၉၂ ❀ အက္ခရာတိုင်းနည်းအား

ဆန်ကွမ်းချိုက....

'ဆရာကြီး....ဆရာကြီးရဲ့ သမီးကလေး သက်သာရဲ့လား
ခင်ဗျာ'

အဘိုးအိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုအား ယခုပင်ထပ်တော့မည်
ကဲ့သို့ လှမ်းကြည့်၏။

စောစောက သူ့အား ခုခံထားသည့်အတွက် ဝေပုဂ္ဂိုလ်
ထုနေပုံရသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကျိတ်၍ အတုင်းအား ထုတ်ထားရလေ
၏။

ရှုတ်တရှက်ထတိုက်ပါက ခုခံနိုင်အောင် အဆင်သင့်ပြင်ဆင်
ထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချို၏စိတ်ထဲ၌....

'တကယ်အဘိုးကြီးပဲ၊ ငါကစေတနာနှင့်မေးတာကို ငါ့ကို
ရန်မူမယ်အကြည့်နဲ့ ပြန်ကြည့်နေသေးတယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုတွေ့နေစဉ် အဘိုးအိုက....

'မင်း တယ်ပြုံးသတ္တိကောင်းပါလား၊ ငါ့နဲ့ တစ်ပွဲတစ်လမ်း
လောက် စမ်းချင်သေးလို့လား'

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ အလွန်တရာ စိတ်တိုနေသည်။
အဘိုးအိုအား အတိုက်အခံပြောရန်မသင့်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

'ကျွန်တော် ဆရာကြီးနဲ့ မတိုက်ဝံ့ပါဘူးခင်ဗျာ၊ အခုမေး
တာကလဲ ဆရာကြီးရဲ့ သမီးကလေးအတွက် ရိုးရိုးသားသား
စေတနာနဲ့ မေးတာပေါ့'

အကျိုးမိမိအဘိုးအိုက ခါးသီးစွန့်ပြောလေ၏။

'ငါ့ကိုမူမှား တာစေတနာမမှမလို့ဘူးကွ၊ ဟယ်သူမှားမေးခဲ့တာ
ပဲ။'

အတော်ပင် ဘုကန့်သန့်ကျသော အဘိုးကြီးပင်တည်း။

'ဒီအဘိုးကြီးဟာ ထုတကာဆို သူနဲ့သင်မုန့်မုန့်ကြည့်တယ်
ခါးခါးသီးသီးတော့အပြောတယ်၊ ရန်လိုတယ်၊ တောဟာကြီး
တစ်ခုလုံးကို ကျွမ်းမင်းပုံဖြစ်နေပုံရတယ် သူ့ဆရာ စကား
ပြောရင် ရှေ့ထက် ရန်ဖြစ်ရုံပဲရှိမယ်၊ ဒီတော့ ကိုယ့်တက်
အလိမ္မာဖက်ပြီး တိတ်တိတ်နေလိုက်ရသော့မှာပဲ'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုသို့ တွေးမိလိုက်သဖြင့် အဘိုးအိုနှင့်
ဘက်ပြိုင်၍ စကားမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

အခန်း (၁၀၃)

အကျဉ်းတန် အရှုပ်ဆိုးသောအထိတ်

'ဟေ့လူ့...ဟို တိဗက်မိတ်ဆွေကြီး တုထန်ဟိုကို သွားပြီး
လှုပ်ပါနဲ့၊ သူဟာ ကုန်လုံဝမ်းရှုံ့ လက်အောက်ဝယ်သား
ထပ်ပါဘူး'

ရန်ရှယ် ရသေ့ကြီး၏ တားမြစ်ချက်ကြောင့် အင်္ကျီစိမ်း
ဆိုးဆိုး ငြိမ်သက်သွား၏။

ထိုးဉ်...

'ကျွန်မ...ကျွန်မ ရေဝတ်တယ်'

ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ချထားခြင်း ခံရသည့် မိန့်ဟင်္သာထံမှ
ကြီးလှယ် ထွက်ပေါ်လာရာ အင်္ကျီစိမ်းအတိုးအဖိုး ၁ ပုဒ်ပျာ
ထဲ ပြစ်သွား၏။

သူတင် ရေဘူးမပါသဖြင့် တုထန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချီဘက်
သို့ လှည့်၍ ခပ်ငေါက်ငေါက် မေးသည်။

‘ဟော...မင်းတို့ထဲမှာ ဘယ်သူရေဘူးပါလာသလဲ’

ဆန်ကွမ်းချီမှာ သူတင် ရေဘူးမပါသော်လည်း ယောခင်
ယမ်း၍ စမ်းသပ်မိသည်။

တုထန်ဟို၏ခေါ်ခွဲမှု ရှေ့ဘု ရှိသည်။

တုထန်ဟိုကတော့ကိုပြုတ်ယူ၍ ဆန်ကွမ်းချီအား လှမ်းပေး
သည်။

ညီဇောင်း ရေဘူးပေးလိုက်ပါ’

ဆန်ကွမ်းချီသည် ရေဘူးကိုလှမ်းယူပြီး အဘိုးအိုအား လှမ်း
ပေးလိုက်၏။

ထင်ရှားစွာအဘိုးအိုသည် ရေဘူးကို လက်ခံယူဆောင်လည်း
ကျေးဇူးတင်စကားတော့ မပြောပေ။

‘သူ့သမီးကို ကောက်ချီဇွေ ယူပြီး ဘုရားကျောင်းအပြင်သို့
ထွက်ခွာသွားတော့သည်။’

ဆန်ကွမ်းချီမှာမူ အံ့ကြွနေသည်။

‘အင်း...ဒီအဘိုးကြီးဟာ အတော်ဘုကန်သန်ကျတဲ့ အဘိုး
ကြီးပဲ။ စိလိုစိတ်ထားမျိုး ရှိနေတဲ့နောက် ဘယ်လိုမိတ်ကောင်း
ဆွေကောင်း ရှိတော့မှာလဲ’

ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးက...

‘လူကလေး ဒီအဘိုးကြီးကို လူကလေးသိသလားကွယ်’

ဆန်ကွမ်းချီ ခေါင်းခါ၏။

‘မသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ နီပိုစံအတိုင်း ဆက်လက်နေရင်
အဘွား သူ့မှ ခိတ်ဆွေကောင်းရှိမှာ မဟုတ်ဘူး’

ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးက ခေါင်းညိတ်ကာ...

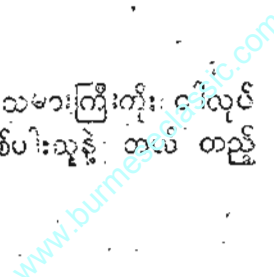
‘မှန်တယ်။ သူ့လို တောင်ပိုင်းနဂါးလူထဲ ခေါ်ကြတယ်။
အမည်ရင်းကတော့ ကျန်စီမွန်ဝါ။ သူဟာ ဘယ်သူ့မှ မထူ
ဘူး။ ဘယ်သူ့နဲ့မှ ပေါင်းလှမရဘူး။ သူဟာ သူ့အတွက်ပဲသူ
ထုပ်တယ်။ သူတစ်ပါးကို ဝံ့ညှာခြင်း၊ ထောက်ထားခြင်း၊
ဆနားခြင်းဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ထစ်ပါးအပေါ်
အဘွား မကောင်းကြံလေ မရှိပါဘူး’

‘ဆရာကြီးနဲ့သိတာတော့ ကြာပြီပေါ့’

‘ကြာပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်လေးငါးနှစ်ကျော်ကပဲ။ ဒါပေ
မယ့် သူစိမ်းတွေလိုပါပဲကွယ်’

ဆန်ကွမ်းချီမှာ သက်ငြင်းချသည်။

‘ကြော်...သူက တစ်ကိုယ်တော်သိုင်းသမားကြီးကိုး ငါ့လုပ်
မှုမှ နှုတ်ယူဆီတဲ့ လူမျိုးဆိုတော့ တစ်ပါးသူနဲ့ တယ် တည့်
အဘွားလေ’

ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးက သက်ပြင်းချသည်။

ထုအကြောင်းနဲ့ဆူပေါင်းလ။ ငါသာ သူလိုစိတ်ထားမျိုး ထားနိုင်ရင် သိုင်းလောကကြီးသဲ ခုလို တယ်ဒုက္ခရောက်အတူ မလဲ၊ လူတစ်ပါးကို ကူညီဘယ်၊ သနားတယ်၊ ဆောက်ထား ညှာတယ်၊ တယ်ဆိုဘာလဲ ခန့်ရာတိုင်း ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူကကြည့်ပြီး သနားသင့်တယ်၊ ထောက်ထား ညာထာသင့် တယ်

ဆန်ကွမ်းချိုက....

ဟာ...ဒီအဘိုးကြီးနဲ့ ဆရာကြီး နှိုင်းယှဉ်လို့တော့ ပြစ် မယ်မထင်ဘူး၊ သူ့ကို တစ်နေရာမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ လူတိုင်း ကို ဒီပုံစံအတိုင်းဆက်ဆံတာပဲ၊ ထင်း...တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့ လေ....

သူသည် ဆက်မပြောတော့ပေ။

နှိုင်းချစ်နော်၏ အရိုးစိမ့်အဆိပ်အိမ်ကို ထိုအဘိုးအိုက ကူညီ ထုတ်ယူပေးခဲ့သည့် အချက်ကို စဉ်းစားမိသောကြောင့် ပြစ် သည်။

ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးမှာလည်း လူ့ခံစားချက်နှင့်သူ ပြစ်နေ သဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုစကားကို ကောက်၍ မေးခြန်းမိခြင်း မရှိ ပေ။

ဆင်း...သူတစ်ပါးကို သနားခြင်းဒုက္ခ၊ သနားခြင်းဒုက္ခ၊ ဝမ်း...ကုန်လုံဝမ်း

ဆန်ကွမ်းချို အံ့ပြာသွားသည်။

လှည့်လှည့် ပတ်သက်နေကြောင်း သိရသဖြင့် ရန်ရွယ် ကြီးအား မေးခွန်းထုတ်လှုပ်မိ၏။

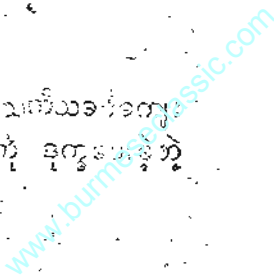
ဆရာကြီး...အဲဒီအကြောင်းတွေကိုပြောပြပါလားခင်ဗျာ၊ ဘာတို့ မှတ်သားရောဖြစ်ရင်လဲ ပြစ်နေမှာပေါ့

ရွယ်ရသေ့ကြီးသည် တုထန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ ဆချက် လှမ်းကြည့်ပြီး...

အဲဒါ...ပြောရကပေါ့တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်သုံးပဲလား၊ သောက်တုန်းက ငါ့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့မှုကြောင့် သေလို့ ပြန်ပေးတဲ့ ကုန်လုံဝမ်း အလောင်းအလျှာ တလေးဟာ အဲဒီသန့်ပာခဲရတယ်၊ သူ့အသက်ရှင်သန်လာတာနဲ့ အမျှ သားကကြီးလဲ ချောက်ကျတော့ဘာပဲပဲကွယ်

ဆန်ကွမ်းချိုက....

အဲဒီလိုဆို ဆရာကြီးဟာ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ အသက်သခင်ကျေ မယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ ဆိုလို မှန်တာပေါ့လေ

ရန်ရွယ်ရသေ ကြီးမှာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချသည်။

ငါသာမကယ်ခဲ့ရင် ကုန်လုံဝမ်းဆိုတဲ့ခကောင်လဲ ပေါ်နိုင်တော့ဘူး။

ဒီကုန်လုံဝမ်း အလောင်းအလျာပေါ့၊ သူဟာ ရှောင်ကျောင်းမှာ ဘာဖြစ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့တယ်မသိဘူး။ အဲဒီကလာတဲ့ သစ္စာဖောက်၊ ဘယ်သူတွေက ချိန်နှက်ပစ်ခဲ့သလဲဘူး။ လမ်းဆေးမှာ သေလုဓမ္မေ ပါးဖြူပြီ၊ လဲကျနေခဲ့

ကင်...ကုန်လုံဝမ်းဟာ ဟို...ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖျတ်နဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ လူပေါ့နော်။

မှန်တယ်၊ တကယ်လို့ ဝ နဲ့သာ မတွေ့ခဲ့ရင် သူ ပေါ်ပြီ။ ဒဏ်ရာက ပြင်းခဲနဲ့ သေသလား။ သူ ဒဏ်ရာနဲ့ ပသေရင်လဲ သားရဲတိုရစ္စတာနဲ့တွေ့ အစားခံရပြီ မှာပဲ။ အင်း...ဖြစ်ချင်တော့ ဝါရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ သေခါနီး ကယောင်ကတင်းစကားတွေ ပြောနေတယ်။ ခါနီး မီးတောက်လို့ပေါ့၊ သူ ဒဏ်ရာကို မခံဆေးကြည့်အင်တန် ပြင်းထန်နေတာကို တွေ့ရတယ် ဝါဆိုမှာ ပတ်တဲ့ ဆေးတွေလဲ သူ အသက်ကို မကယ်နိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ဟုတ်နဲ့ဂိုဏ်းရဲ့ အတွင်းအားနဲ့ သူ့ကို ကုသပေးရတယ်။ နည်း သက်သားမှုလဲရရော သူ့ကို အတွင်းအား လေ့ကျင့်ပါ သင်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါမှ သူ့အသက် ဆက်ရှင်နေမှာ အဲဒါဟာ ဝါရဲ့ မဟာအမှားကြီးပါပဲ။

ရန်ရွယ်ရသေ ကြီးမှာ သူ့အမှားကိုအကြီးအကျယ်နှောင်ကမ်းမိသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက...

ဒါကတော့ ဆရာကြီးမှာ အပြိုင်မရှိပါဘူး။ ဆရာကြီးနဲ့ သူ့ကို လူသောင်းမုန်း လူဆိုးမုန်း တယ်ခဲ့ချင်နိုင်မှာ နောက်ရိုး ဖြစ်လာတာကတော့ ကံဘေးအကိုင် ပေါ့။ ကိုယ်လို့လဲ ဒီလောက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်အနပါနဲ့ ခေါ်ချင်။

ယူကျုံးမရဖြစ်တာလဲ မပြောခဲ့လေ သူ့ကို အသက်ကယ်ပေးခဲ့ရင်တော့ ခော်သေးတာပေါ့။ အလဟဏ် လူ့ကို သက်ဖယ်ပေးရတာ မကဘူး။ ဟူတ်နဲ့ပေး ပေါ်အသိခါနီးခဲ့မိတယ်။

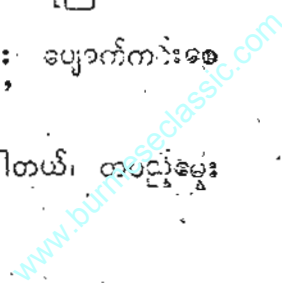
ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ရင်ဘတ်ဖိမိသွားအည်။

ဪ...ဒီလိုကိုး

အဲဒီ ခုတ်ယအမှားက ပထမအမှားထက် ပိုကြီးတယ်။

ဒါလဲ သူ ဒဏ်ရာ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ပျောက်ကင်းစေတဲ့ ဓေတနာနဲ့ ခေါ်တာပဲဟုတ်သား။

အင်း...ခေါ်ပျောက်ကင်းစေချင်တာလဲ ပါတယ်။ တပည့်မွေးတာလဲ ပါတယ်ဆိုပါတော့။

ခင်ဗျာ...ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး

'ဒီလိုလေ...ဒီလူက ခက်ရာနည်းနည်းကလေး သက်သာ
မှာပဲ ဟူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ အတွင်းအား လေ့ကျင့်နည်းကို
တိုတိုအတွင်း သင်ယူနိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒါ စာတတ်ပြသလို့
သူ့မှတ်ဉာဏ်ဟာ သူမတူအောင် ထက်မြက်စွာ ဆို
ပြတာပဲ။ ငါ့စိတ်ကူးက စီလို၊ သူ့ကို ဟူတန်းတောင်
ခေါ်သွားတယ်။ ဂိုဏ်းသားသစ်အဖြစ် သွတ်သွင်းပေး
သိုင်းပညာ သင်ကြားပေးမယ်။ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့လူဆို
ဟူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ သိုင်းပညာအားလုံးကို လွယ်လွယ်ကူကူ
တတ်မြောက်ပြီးတော့ သိုင်းပညာ အသစ်တွေ တီထွင်
မယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့ဘယ်

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရင်း တုထန်
ဝင်ပြောလေ၏။

'ဆရာကြီး မျှော်လင့်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတာပဲဟုတ်ကဲ့

'ဖြစ်လာတယ်လို့ ပြောရမှ ပဲ။ သူ့ဟာ ဟူတန်းတောင်
မှာ နှစ်နှစ်တိတိ နေခဲ့တယ်။ နှစ်နှစ်အတွင်း တောင်
တစ်ကြိမ်မှဆင်းခဲ့ဘူး။ ကျုပ်လဲ ကျုပ်ပညာတွေကို
ကော်ပီကောင်းနဲ့ သင်ယူနိုင်တာတွေတွေ့ရတော့ သိပ်ပြီး ပို
နေခဲ့တယ်။ သူ့ဟာ ကျုပ်တတ်တာတွေ သိုင်းပညာရဲ့
ခြေတံပုံလောက်ကို ဒီနှစ်နှစ်အတွင်းမှာ အခါအရသင်
တယ်

'ထကယ် အတတ်မြန်တာပဲနော်'

ဆန်ကွမ်းချိုက ဝင်၍ မှတ်ချက်ချ၏။

'တစ်နေ့ကျတော့ ကျုပ်ဟာ သူ့ကို ဟူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ အဆင့်
မြင့် သိုင်းပညာတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ကျွန်ဆန်ဆိုတဲ့ သိုင်းပညာကို
သင်ပေးဖို့ စိတ်ကူးနေခဲ့တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ရှောင်
ကျောင်းက ကိုယ်တော်နှစ်ပါး ရောက်ရှိလာတော့တာပဲ'

ဆန်ကွမ်းချိုက....

'သူတို့က....'

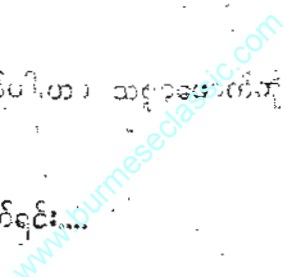
ရန်ရွယ်ရသေ့ ကြီးက လက်ကာပြရင်း...

'ဆက်ပြောမယ်။ အဲဒီအခါကျမှ သူ့ဟာ နှစ်နှစ်လုံး
ဖြစ်လို့တောင်ပေါ်က တစ်ဖဝါးမခွာတယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို သိ
တော့တယ်'

တုထန်ဟိုက....

ကေန္တ ရွှောင်လင်ကိုယ်တော်နှစ်ပါးဟာ သူ့အားအားကိုး
သာမင်းတာပဲ ဖြစ်ရမယ်'

ရန်ရွယ်ဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်ရင်း....

'ကျုပ်လဲ ရှောင်လင် ကိုယ်တော်တွေကို ထွက်ပြီး ကြိုဆိုရတာပေါ့၊ ကျောင်းဆောင်ရဲ့ ဧည့်ခန်းမရောက်ရင်ပဲ ရှောင်လင် ကိုယ်တော်တစ်ပါးက ကျုပ်ကို အကြီးအကျယ် အပြစ်တင်တော့တယ်၊ သူ့ဘဝကျောင်းက သစ္စာဖောက်ကို ဒီလို မပြုစု မပျိုးထောင်သင့်ဘူးလို့ သိုင်းလော့ကနဲ့ စည်းကမ်းတွေကို အောက်ပြုပြီး ရွတ်ချတယ်'

အဲဒီတော့ ဆရာကြီးက ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်သလဲ'

ဘဝည့်တစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းခေါ်ပြီး ကုန်လုံဝမ်ရဲ့ ကိုလွတ်ရတာပေါ့၊ သစ္စာဖောက်ကို ရှောင်လင်ကျောင်း ဖိစားလွယ် ကိုယ်တော်နှစ်ပါးရဲ့လက်ထဲကို ပြန်အပ်မယ် ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပေါ့'

'အင်းလေ...ဒါမှလဲ ရှောင်လင်ကျောင်းက ကျေနပ်မှာပေါ့၊ နို့မို့ရင် ရှောင်လင်နဲ့ ဟူတန်း ရန်ငြိုး ဖွဲ့သွားကြလိမ့်မယ်'

ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးက သက်ပြင်းချသည်။

'ရန်ငြိုးဖွဲ့တဲ့အဆင့်ကို လုံးဝမရောက်ပါဘူးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကုန်လုံဝမ်ဟာ သူ့အခန်းမှာ မရှိတော့လို့တင်၊ သူ့ကို တောင်တစ်တောင်လုံး တပ်ပြန်ရှာခဲ့ကြတယ်၊ သူဟာ

အောင်ခလတ်က ဟူတန်းဂိုဏ်းသား တစ်ယောက်ကိုတောင် တစ်ပစ်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်လောက် ရက်စက်တဲ့စိတ်ထား ချီဟယ်ဆိုတာ အဲဒီတစ်ချက်ပဲ ကြည့်တော့'

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ကုန်လုံဝမ်၏ ရက်စက်မှုကို အတော် အလေး ချော့သွား၏။

ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးက ဆက်ပြော၏။

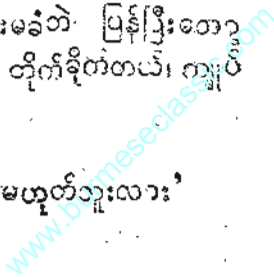
'ရှောင်လင် ကိုယ်တော်နှစ်ပါးလဲ စိတ်မကောင်းလဲ ပြန်သွားကြရတယ်၊ ငါလဲ ဒီကောင်ကို မရဲ့ရအောင် ပြန်ဖမ်းမယ်၊ ဖမ်းမိရင် ရှောင်လင်ကျောင်းမှာ သွားအပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တယ်၊ အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်ပြီး လိုက်ရှာတော့လဲ ယင်သလိုဖြစ် သာခဲ့ပါဘူး'

တုထန်ဟိုက....

'ကုန်လုံဝမ်ကို ခြေရာခံလို့ မရဘူးလား'

'ခြေရာခံလို့ရပါတယ်၊ သူက အဖမ်းမခံဘဲ ပြန်ငြိုးတော့ အောင်ခခံတယ်၊ လက်နက်သုံးပြီးတောင် တိုက်ခိုက်တယ်၊ ကျုပ် သူညီလေးယောက် ကျဆုံးတယ်'

'ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်ဖမ်းတာ မဟုတ်ဘူးလား'

‘မကတ်ဘူး၊ ကျုပ်တပည့်တွေကိုလွတ်ပြီး ဖမ်းခိုင်းလိုက်ပါ။ ခါကြောင့်လဲ သူထင်သလို လုပ်သွားနိုင်တာပေါ့’

ဆန်ကွမ်းချိုက မသက်မသာ ပြောလိုက်၏။

‘တကယ် သွေးဆာတဲ့ လူသတ်သမားပဲ’

ရန်ရွယ်ရဲသေ့က ဆက်၍ပြောပြန်သည်။

‘ကျုပ်ဟာ ကွန်လုံဝမ်းရဲ့လတ်ချက်နဲ့ သေဆုံးရတဲ့ တပည့်တွေရဲ့ အလောင်းတွေကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းပတ်လက် ဖြစ်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့မိတဲ့အတွက် ဟုတ်နိုးတောင်ရှိ တောင်ခလတ်မှာ တပည့်တစ်ယောက်အသက်ခံခဲ့ရတယ်။ အခု လေးယောက် အသတ်ခံရတယ်။ စုစုပေါင်းယောက် အသတ်ခံခဲ့ရပြီ’

တုထန်ဟိုတ....

‘နောင်တော့ကော ခြေရာခံလို့ ရသေးသလား’

‘ရတယ်၊ ဟိုတန်းဂိုဏ်းသားတွေ အများအပြား စေလွှတ်ထားတာပဲ။ တစ်နေ့ကျတော့ ကွန်လုံဝမ်းဟာ ခိုင်မုန်းမှာရှိတဲ့ လှိုင်းသတင်းရောက်လာတယ်။ ကျုပ်လဲ သူတင်းရရချင်း ချွတ်ချွတ်လှိုင်းသွားတာပဲ။ လှိုင်းသွားတော့ ကျုပ်တပည့်နှစ်ယောက် အသတ်ခံရပြီးနေပြီ’

‘ဟင်’

‘ပထမ တစ်ကြိမ် တပည့်လေးယောက် အသတ်ခံရပြီး ကတည်းက ကွန်လုံဝမ်းနဲ့တွေ့ရင် ရင်ဆိုင်ရတုန်းလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီတပည့်နှစ်ယောက်ဟာ နောက်ယောင်ခံလိုက်ရုံတင်ပဲလိုက်ကြတယ်။ ဒါကို ကွန်လုံဝမ်းက ရိပ်မိသွားပြီး သတ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ အဲဒီတပည့်နှစ်ယောက်နဲ့ သေနေတဲ့ မျက်နှာတွေဟာ အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ။ သူတို့ကို ဘယ်သူသတ်သွားမုန်း သိပုံတောင်မရဘူး။ ကွန်လုံဝမ်းက ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံလိုက်တာပဲ’

တုထန်ဟိုက....

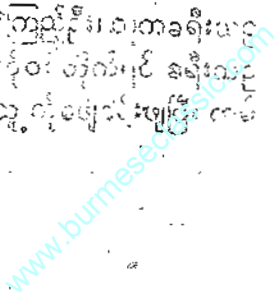
‘ဆရာကြီးပါ၊ သူနဲ့လူ့သူနားမှာပေါ့’

‘မလွဲဘူး၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ရင်ဆိုင်တွေ့ရတယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင်....’

‘တွေ့တော့တော့တယ်၊ တွေ့ပုံကလဲ ကြည့်နိုး၊ သူကခရီးမပွဲတင်ခေ့ကြီးထဲ ခရောက်နေတယ်။ သူ့ကိုဝဲ မိုက်ပိုင် ခရီးသင်တွေ့အသတ်ခံရနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုဖြေငါးဖြေပြီး ကယ်ပေါ်တက်ဖို့ ဒေါ်ရတယ်’

‘သူ တတ်လာသလား’

'တက်လာတယ်၊ လူ့ပြတ်တဲ့နေရာထဲရောက်ရော သူကပဲကျုပ်
ကို စတင်တိုက်ခိုက်တော့တယ်'

ရန်ရွယ်ရသေကြီးသည် သက်ပြင်းချပြီး ဆက်ပြောသည်။

'ကျုပ်နဲ့ အဲဒီသစ္စာဖောက်တို့ဟာ သုံးဒဂုံရဲ့ ကြောအောင်
တိုက်ခိုက်ခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်တပည့်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် တပည့်ကဆရာ
ထက် လက်စောင်းထက်နေတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ဆူ ကိုမနိုင်နိုင်
ဘူး။ သစ္စာဖောက်သုံးတဲ့ သိုင်းကွက်တွေကလဲ အမျိုးမျိုးကိုး၊
ရှောင်လင်သိုင်းကွက်လဲ ပါရဲ့။ ဟူတန်းသိုင်းကွက်လဲ ပါရဲ့။
တခြားအမျိုးအမည်မသိတဲ့ သိုင်းကွက်တွေလဲပါရဲ့။ အဲဒီတော့
ကျုပ်တပည့် သူ့ကို ဘယ်လွယ်လွယ်နဲ့ အနိုင်ယူနိုင်တော့မှာလဲ'

တုထန်ဟိုက်....

'နောက်ဆုံး အရှုံးအနိုင် ဘယ်လို ဖြစ်သွားပါသလဲ ဆရာ
ကြီး'

'ကျုပ်ပဲ မတတ်သာတဲ့အဆုံးဟူတန်းရဲ့အဆင့်မြင့်သိုင်းကွက်
ဖြစ်တဲ့ ကျွန်ဆန်သိုင်းကွက်တိုထုတ်သုံးရတော့တယ်၊ ဒီတော့မှပဲ
ကျုပ်လဲ လူ့ ကိုစိုးမိုးနိုင်တော့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာလေထဲကို
အဆိပ်မုန့်တွေ လွှတ်ပြီး ကိုယ်လွတ်ရှမ်း ထွက်ပြေးသွားနိုင်ခဲ့
တယ်'

'ဟင်'

တုထန်ဟိုရော ဆန်ကွမ်းချီပါ အကြီးအကျယ် အံ့သြ
ထိတ်လန့်သွားသည်။

ရန်ရွယ်ရသေကြီးက မချီပြုံးပြုံးသည်။

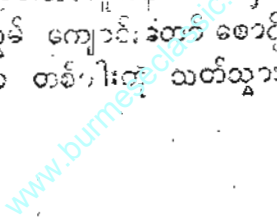
'ကျုပ်လဲ အငိုက်ခံပြီး အဆိပ်မုန့်တွေကို ရှူရှိုက်မိတယ်။
အဲဒီတော့က ခြောက်လလောက် ဆေးကုယူရတယ်။ အဲဒီနောက်
ပိုင်းမှာ ရှောင်လင်ကျောင်းက ကိုယ်တော်တော့နဲ့ လက်တွဲပြီး
သစ္စာဖောက်ကို ရှာဖွေကြပေမယ့် သတင်း အစအနကိုတော့
မရခဲ့ဘူး။ ဒါနဲ့ ဟူတန်းဘောင်ကို ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ ဟူတန်း
ဘောင်ထဲရောက်ရော နောက်ထပ်လူသတ်မှုအစီအစဉ် ကြုံတွေ့ရ
တော့တာပဲ'

'ဟင်....ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ'

ထိုခင်းခွန်းကို တုထန်ဟိုရောဆန်ကွမ်းချီပါ အံ့သြထည်း
မေးမြန်းမိတည်း။

ရန်ရွယ်ရသေကြီးက....

'ကျုပ် ဟူတန်းဘောင်ကို ရောက်သွားတော့ လူသတ်မှုနဲ့
ထပ်ပြီးကြုံတွေ့ရတယ် ကျုပ်အရောက်ခင် သုံးရက်သလောက်အလို
မှာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတဲ့လူသတ်သမားဟာဟူတန်းတော့မှာ
အဓိက အကျဆုံးဖြစ်တဲ့ ဆန်ရွယ်ကွန် ကျောင်းခံတစ်စောင်
ရှောက်တဲ့ ရသေကြီးလေးပါ။ ထဲက တစ်ပါးကို သတ်သွား
သတဲ့'

တုထန်ဟိုက စုတ်သပ်လျက် ရေးသည်။

'ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွန်တဲ့ရသေ့ သုံးပါးကော'

'ကျွန်တဲ့ရသေ့ သုံးပါးကတော့ ဒဏ်ရာရသွားကြတယ်။ သူ့ဟာ ကျောက်ပေါက်ထဲ စိတ်ကြိုက် မွေနှောက်သွားသတဲ့။ တပည့်တွေပြောပြချက်အရတော့ အဲဒီလူဟာ ကွန်လုံဝမ်းပဲ ဖြစ်ဖို့များပါတယ်။

ရန်ရွယ်ရသေ့ ကြီးအိမ်ကနေပေါ်၌ ကြောက်စွမ်းနည်းသည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လာသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရသေ့ကြီးအား နှစ်သိမ့်မှု ပေးချင်သော်လည်း မည်သို့နှစ်သိမ့်မှုပေးရမည်မှန်း မသိသဖြင့် သည်အတိုင်းပင် ငြိမ်နေလိုက်ရတော့သည်။

ရန်ရွယ်ရသေ့ ကြီး၏ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်မှုမှာ အတော်ကလေး အချိန်ကြာမြင့်လာသည်အတွက် ဆန်ကွမ်းချိုမှာ မမျှိုသိပ်နိုင်တော့ဘဲ စိတ်ထရိရာကို ပြောချမိတော့သည်။

'ဆရာကြီးမှာ ဘာအခက်အခဲများရှိနေပါသလဲ၊ ကျွန်တော်ဘာများကူ...'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရုတ်တရက် နှုတ်မိတ်သွားသည်။

ဟူတန်းဂိုဏ်း၌ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားများစွာ ရှိနေသည်ပဲ။ မိမိတို့ကကူညီမည့်ဟုကမ်းလှမ်းလျှင် ဟူတန်းဂိုဏ်းကို စော်ကဲရာ ကျပေလိမ့်မည်။

ရန်ရွယ်ရသေ့ ကြီးက...

'ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ထိပ်ခဲရတယ်။ တယ်သွက်မှဖွင့်မပြောခဲ့ဘူး။ ဝါခေါမယ့်ဒီခန္ဓာတော့ ဖွင့်မပြောလို့မဖြစ်တော့ဘူး။'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး'

တုထန်ဟိုက ဝင်မေးသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့...'

ရန်ရွယ်ရသေ့ ကြီးသည် သူ၏ ဖြူခွေး ရှည်လျားလှသော ဆိတ်ရွယ်ကြီးကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဆက်ပြော၏။

'ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ လူ့ပြည်မှာ နေရမယ့် ချိန်က သိပ်မရှိတော့လို့ဘဲ'

တုထန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့မှာ ထိုစကားနှင့် ပတ်သက်
မည်သို့မျှ ဆွေးနွေးနိုင်စွမ်းမရှိ၍ ငြိမ်သက်၍ နားထောင်
ကြရသည်။

ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းမှာ လူကောင်းလဲ သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ နေရာ
ပေါက် တပည့်တွေထဲမှာ ဟူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ဂုဏ်ကို ဆောင်နိုင်
တပည့်တစ်ယောက်မှ မပါဘူး၊ ကျုပ်ဟာ လူတော်လူကောင်း
ကိုရှာရင်း ဖိနပ်ပေါက်ခွဲရတဲ့ကိန်း ဆိုက်လာတယ်၊ ကွန်လုံ
ကို ကျုပ်မွေးမြူခဲ့တာလဲ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပေါ့၊ ဘုရားမှ
လို့ ကိုးကွယ်ပါတယ်၊ ဖုတ်ထွက်မှ တောင်ပို မှန်းသိ ဆိုတာ
ကွန်လုံဝမ်းအကြောင်း သိခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ဘယ်လို တပည့်အ
မွေးနိုင်တော့မှာလဲ

တုထန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့သည် ရန်ရွယ် ရ သေ ကြ
အကြောင်း သိပ်မသိကြပေ။

မသိခြင်းမှာ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကွန်လုံဝမ်းသည် သိုင်းလောကထဲသို့ ယခုမှ ဝင်လာ
ဖြစ်သည်။

တိဗက်ကြီး တုထန်ဟိုသည် တိဗက်နှင့် တရုတ်ပြည်အထဲ
ပိုင်း ကူးချည်သန်းချည် လုပ်နေသူဖြစ်၍ သိုင်းလောက အထဲ
အကြို ရင့်ကျက်သော်လည်း တရုတ်ပြည်တွင်းမှ အချို့သေ
ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းသမားကြီးများကို သိပ်မရင်းနှီးချေ။

ရန်ရွယ်ရသေ ကြီးကိုယ်စိုင်က သိုင်းလောကမှ လွန်ခဲ့သည်
ဆယ်နှစ်ကတည်းက ထွက်ခွာသွားခြင်းကလည်း ရန်ရွယ်ရသေ
ကြီးကို လူသိနည်းစေခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် စကားပြောရင်း ပြောရင်း ရန်ရွယ်ရသေကြီး
သည် ဟူတန်းဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်ကို တုထန်ဟို
နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ တဖြည်းဖြည်း ရိပ်မိလာကြသည်။

နောက်ပိုင်း ပြောသော စကားများက သူတို့အသိကို ပို၍
အားမစေခဲ့ပေသည်။

ရန်ရွယ်ရသေကြီးက....

ကျုပ် တစ်ခုမေးမယ်၊ သေသေချာချာ ပြောကြကမ်းပါ၊
ခေါ်ပေါ်ဆဆ မပြေနိုင်နော်

မေးပါ ဆရာကြီး

ဂိုဏ်းကြီးတစ်ခုခုကို အုပ်ချုပ်တည်ထောင်တဲ့လူမှာ ဘာ
အရေးကြီးဆုံး အရည်အချင်း လိုအပ်သလဲ

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းခါ၏။

ကျွန်တော်တော့ မသိဘူး

တုဆန်ဟိုကလည်း...

ကျွန်တော်အော့ ခရီးစဉ်အား သိသလိုပဲ၊ ဓါပေမယ် ကျွန်တော်ရဲ့ မပြောပလောက်တဲ့ ခန့်မှန်းချက်ကလေးကို ထုတ်ဖော်မပြောသင့်ဘူးလို့ထင်ပါတယ်။ ဆရာကြီးပဲ ရှင်းပြပါခင်ဗျာ

ရန်ရွယ် ရသေ့ကြီးက လေးနက်စွာ ပြောလေ၏။

ဂိုဏ်းကြီးရဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို အမြဲ တေးကံ ပြောပဲ အောင်ထိန်းသိန်းသွားနိုင်ဖို့ အရည်အချင်းဟာ အဓိက အရေးအကြီးဆုံးပဲ

အထန်ဟိုနှင့် ဆန်ထွန်းချိုတို့ ငြိမ်သက်နေကြသဖြင့် ရန်ရွယ် ရသေ့ကြီးက ဆက်ရှင်းသည်။

ကျုပ်ပြောတဲ့အချက်က တိုတိုကလေးပဲ။ ဓါပေမယ် အဲဒီအချက်ထဲမှာ တခြား အရေးကြီးတဲ့ အချက်ကလေးပေါင်းများစွာ ပါဝင်နေတယ်။ ကြီးမျှ ဆေးသေးကလေးတွေကို စုပေါင်းပြီး လိမ်ကျစ်ထားတဲ့ ကြိုကြီးတစ်ချောင်းလှိပ်ပေါ့။ ဂိုဏ်းရဲ့ဂုဏ်ကို ဆောင်နိုင်မယ့် တပည့်ကို မွေးဖွဲ့ဆိုတာထဲ မလွယ်တူ။ သိုင်းလောကမှာ ရွှေဂင်လင်၊ ဟူတန်း၊ ဝါမေ၊ ခွန်းလွန်း၊ ကျန်လွန်း ချင်းချွန်ဂိုဏ်းကြီးတွေ ရှိကြတယ်။ အဲဒီဂိုဏ်းကြီးတွေဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ တည်တံ့ လာခဲ့ကြပေမယ့် အားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း အခြားအား ကျော်ကြားနေကြတာ မဟုတ်ဘူး။

ဆက်ခံတဲ့ တပည့် အသစ် အသစ်တွေရဲ့ စွမ်းရည်အပေါ် မြို့ရွှေဂင်လင်ကကျော်ကြားလိုက်၊ ကျန်လွန်ကကျော်ကြားခွန်းလွန်းက ကျော်ကြားလိုက်၊ ဟူတန်းက ကျော်ကြားခဲ့ တစ်လှည့်စီ တစ်ပြန်စီ သျှော်ကြားခဲ့ကြတယ်

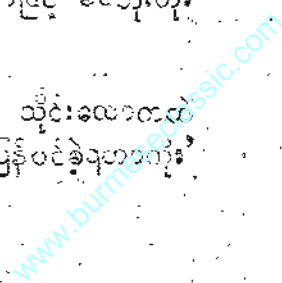
ဆက်ပါတယ်။ ဒီအချက်ကို ကျွန်တော် သိတာတူ လက်ခံ

အထန်ဟိုက ထောက်ခံလိုက်သည်။

ကျုပ်ဟာ ဟူတန်းဂိုဏ်းကို ကျော်ကြားခေနိုင်မယ့် တပည့် ဆက်ဆက်ကို မပြုစုပေးပေးဆောင်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျုပ်လေးက ကျတဲလူ့ ကယ်မှာ ရှိတော့မလဲ။ ဒီအထဲမှာ မြေပွေးပိတ်မိသလို ကုန်လုံဝမ်းဆိုတဲ့ လူဦးကိုသွားပြီး မြေမြှောက်ပေးခဲ့မိသေးတယ်။ အခုတော့ ကုန်လုံဝမ်းနဲ့ ကျုပ် ဦးဖွဲ့ခဲ့ကြပြန်ပြီ။ ကိစ္စလုံဝမ်းက ကျုပ်တို့ ဟူတန်းဂိုဏ်း နည်းခြေ ခြေတော့မယ်။ ဟူတန်းဂိုဏ်းကြီး ဟည်ကံ မထိန်းသိမ်းနိုင်ရင် တာလွန်ဘဝက ဆရာ့ဆရာတွေကို ဝါးတယ်နှယ် ချက်နာပြုရဲတာမလဲ

အထန်ဟိုက စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ခင်ဘိုးဟိုး

ကြား...ဒီအရေးကြောင့် ဆရာကြီးဟာ သိုင်းလောကထဲ ချော့ပြီလျက်က သိုင်းလောကထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ရတာကို

ရန်ရွယ်ဆရာတော်က လေးနက်စွာ ပြောသည်။

ကျုပ်မှာ လောလောဆယ်ဆယ်-တာဝန်ကြီးနှစ်ရပ် တယ်၊ ပထမတာဝန်က တူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ပြောင်အောင် မြှင့်တင်ပေးနိုင်မယ့် ဟူသနားဂိုဏ်းသားသစ် ဆက်သစ်ကို ရှာဖွေဖို့ပဲ၊ ဒုတိယ-တာဝန်ကတော့ အန္တရာ ကောင် ကွန်လုံဝမ်ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းဖို့ပဲ။

ရန်ရွယ်ရသေ့ ကြီး၏အကြည့်သည် ရုတ်တရက် ဆန်ကု ပေါ်သို့ ကျရောက်လာ၏။

ဒါပေမယ့် ဒါအခြေအနေအရတော့ ကျုပ်ဆန္ဒ လုံးဝ တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဆန်ကုမ်းချိုသည်အိုကြီးအိုမအရွယ်ရောက်ခါ မှဂိုဏ်းအ ပွန်ကြောင့်ကြနေရသေး ရသေ့ကြီးအား ကြင်နာသွယ် ညည်းသည်။

ဆရာကြီး... ဒီလိုလဲ စိတ်မလျော့ပါနဲ့၊ တူတန်းဂိုဏ်း သိုင်းလောကထဲမှာ ရှောင်လင်ကျောင်းနဲ့အပြိုင် နာမည် ထာပဲ၊ ဆရာကြီး မကွယ်လွန်မီ သူရဲကောင်း တစ်ယောက် ယောက်၊ တော့နိုင်ပါသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်လျော့နေတာလဲ။

အင်း... ကျုပ်ဟာ သိုင်းလောကထဲက ဆယ်နှစ်စွန့်ခွာခဲ့ အလောင်း စွန့်ခွာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သိုင်းပညာကို အ

...မယ် ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းကိုဦးဆောင်နိုင်မယ့်ပါရမီထူးချွန်သူကို ရှာတာပါ၊ လူတွေသိနိုးနဲ့ချီးမြှင့်ပေးတော့ပါရဲ့၊ ကွန်လုံဝမ်လို့ ခေါ်ကောင်းတဲ့လူ တစ်ယောက်မှမတွေ့ခဲ့ရဘူး။

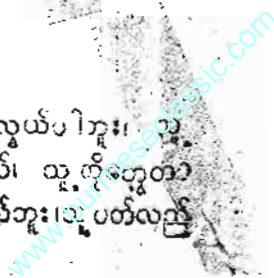
ဆန်ကုမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြော၏။
ဒါလဲဟုတ်တာပဲလေ၊ ကွန်လုံဝမ်လို့ အရည်အချင်းမျိုး မရှိဘူးကလဲ ခပ်ရှားရှားပဲ။

ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးက...

ကျုပ်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အတွင်းအားတွေ အပြောင်းအလဲ နေတယ်၊ အဲဒီအချက်ဟာ ကျုပ်အတွက် အလားအလာ အောင်တဲ့အချက်ပဲ၊ ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိတော့လိုကိုယ် ကြောင်းကိုယ်ပဲသိတယ်၊ ကျုပ်ဟာ လူ့လောကမှာသိပ်နေရ တဲ့မှာမဟုတ်တော့လို့ ပထမတာဝန်ကိုတော့ လက်လျှော့ ပြီး ဒီဆယ်ရက်အတွင်းမှာ ကွန်လုံဝမ်ကို ချီးမြှင့်ပေးပြန် နယ်၊ ကျုပ်သေရင်လဲသေပါစေတော့လေ၊ ဒုတိယတာဝန် ပြီးမြောက်သွားရင်တော့ သေပျော်တယ်လို့ သတ်မှတ်ရ တယ်။

အထန်ဟိုက ဝင်ရှင်းပြ၏။

ဆရာကြီး... အဲဒီဒုတိယတာဝန်ကလဲ မလွယ်ပါဘူး၊ သူ့ အားအလားက အင်မတန်ပိုရှိလျှင် ဝှက်တယ်၊ သူ့တို့တွေက နိုင် ဆရာကြီးအနေနဲ့ အနားတစ်ဖို့မလွယ်ဘူး၊ သူ့ပတ်လည်

မှာ ကိုယ်ကုပ်အင်္ကျီနက် ကိုယ်ရဲခဲဘာဆယ်နှစ်ယောက်က
ရွှေကန်နေကြလို့အဲဒီဆယ်နှစ်ယောက်စလုံး သိုင်းပညာ
မယ်၊ ပူးပေါင်းတိုက်ကွက်လဲခွဲတယ်၊ ဆရာကြီးအနေနဲ့
ခိုင်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် အချိန်ယူပြီး တိုက်ရမှာတော့
မယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကုန်လုံဝမ်းမြေလျှိုးပြီးသား ဖြစ်
မယ်၊ နောက်ပြီး ကုန်လုံဝမ်းတိုင်က ဖိတ်ပြန်စား
လှေထဲတိုက်ပေးမယ် အခုဆွတ်ချင်ဆွတ်တာ၊ အဲဒီအချိန်
လူ့ဂိုဏ်းက ဆွလျှိုဝင်လုပ်ပြီး သိခဲရတာပါ။

ရန်ရွယ်ရသေ ကြီးက သက်ပြင်းချသည်။

ဘယ်တုန်းနိုင်းစလဲလေ၊ သေခါမှ သေရော၊ သူက
တိုက်ရမှာပဲ။

ရသေကြိုသည် အပေါက်စမှာ စောင့်နေသည့်
အား လှမ်းရောက်၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ညီမော်ရန်ကျင့် ကျွေးပေးသလိုပဲလည်းကို တယ်သူ
နှိုင်းအောင်စောင့်စမ်း။

ဟုတ်ကဲ့။

ရန်ကျင့်သည် လက်အုပ်ချီဂါရဝပြုလျက် ချာခဲနဲ့
သွား၏။

ရန်ရွယ်ရသေ ကြီးသည် ရန်ကျင့် ပျောက်ကွယ်သွားသည့်
အချိန်အထိ စောင့်ကြည့်ပြီးမှ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဝတ်ရုံ
အတွင်းမှ သူ့ယုံပြီး ဆန်ကုန်းလိုက်သည်။

ဆန်ကုန်းချီ ဝါလက်ကို လာကြည့်စမ်းပါ။ ကိုယ်ထဲမှာ
အတွင်းအား စီးဆင်းပုံသိပ်မကောင်းဘူးလက်တွေ့ အေးချင်
အေးနေလိမ့်မယ်။

ဆန်ကုန်းချီသည် ရွှေသို့တိုးလာပြီး ရန်ရွယ်ရသေကြီး၏
လက်ကို စမ်းသပ်လိုက်၏။

လက်မှာ အေးမနေချေ။

မအေးဘူးဆရာကြီး။

လို့မကုန်ပင် ဆန်ကုန်းချီ၏လက်ကောက်ဝတ်မှာ ရန်ရွယ်
ရသေကြီး၏လက်တင်၌ တင်းကျပ်စွာ ဖမ်းဆုပ်ခြင်း ခံလိုက်
ရသည်။

ဘို့ပြင် ရသေကြီး၏လက်ဝါးမှ အတွင်းအားများ စီး
ဆင်းလာပြီး သူ့အတွင်းအားများကို ဖိနှိပ်နေသဖြင့် သူလည်း
မတတ်သဘောတော့ဘဲ အတွင်းအားထုတ်ကာ ခုခံရတော့သည်။

၁၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းဆောင်

တုထန်ဟို၏မျက်နှာမှာ ဖြူချော်သွား၏။

သူသည် ချက်ချင်းထခုန်ပြီး အော်လိုက်သည်။

‘ရသေ့ကြီး...ဒါဘာလုပ်တာလဲ’

ရန်ရှယ်ရသေ့ကြီးသည် တုထန်ဟိုအား လုံးဝမကြည့်ချေ
တကား။

ဆခန်း (၁၀၄)

ဆရာမဟုတ်သောဆရာနှင့် တပည့်မဟုတ်သောတပည့်

တုထန်ဟိုမှာ ဒေါသထွက်လှသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး
ဆဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

ဟူထန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဤသို့သော
အောက်လမ်းနည်းမျိုးကို မသုံးသင့်ဟု ယူဆ၏။

သို့သော်...

ရန်ရှယ်ရသေ့ကြီးနှင့်ဆန်ကွမ်းချိုတို့၏မျက်နှာမှာ တဖြည်း
ဖြည်း နီရောင်ထလာသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ကြီးမားသောတံတွင်းအား၌ ထုတ်သုံး
နေကြောင်း လှူနီစွာသိသာထင်ရှားသည်။

ထိုစဉ်...

ရသေ့ကြီးသည် ဆန်ကွမ်းချို၏လက်ကို ဖြန်းခနဲ လှုပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ပြန်၍ပြောသည်။

'မိတ်ဆွေကြီး တုထန်ဟို၊ ကျုပ်ကို တလဲမဆင်ပါနဲ့၊ တကလေးရှဲအတွင်းအား ဘယ်လောက်နက်ရှိုင်းတယ်ဆိုတာ ချစ်လို့ ခုလို စမ်းသပ်ကြည့်တာပါ'

တုထန်ဟိုမှာ သက်ပြင်းချပြီး သူ့နေရာ၌ ပြန်ထိုင်လိုက်ရာ ဆန်ကွမ်းချိုက...

'ဆရာကြီးရဲ့အတွင်းအားကတော့ ဘုံမခန်းပါဘဲ၊ ဆရာ့ထဲမှာ ရန်မူချင်ရင် စီနေရာမှာ ကျွန်တော် တုံးခနဲခသမ္မာပဲ'

ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးသည် လက်ကိုဖြည်းညှင်းစွာ ဆန်တုတ် ဆန်ကွမ်းချို၏ ပခုံးပေါ်သို့ ညာသားစွာ တင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ရလေးနက်စွာ ပြောသည်။

'လူကလေး၊ မင်းရှဲ အတွင်းအားနဲ့ဆိုရင် တူတန်းဂိုဏ်း ကျင့်ဆန်သိင်္ခိးကွက်နဲ့ လိုက်ကျီပေးမင်းသိင်္ခိးကို သင်ယူဖို့ အစဉ်အချင်း လိုတောက်ပါပြီ'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးအနေဖြင့် ဘာကိုဆို နေမှန်း မရှိပဲမိခေပ။

'ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် အတွင်းအားက စီးလာက် ပါပါဘူး၊ ခုလိုချိုးကျုံးတာကတော့ ခကျုံးငှားပါပဲ၊ ဟယ်'

တုထန်ဟိုမှာ ဆန်ကွမ်းချိုထက် များစွာအသက်ကြီး၍ သိင်္ခိးလောက်အခတူအကြံပါ ပြည့်ဝများပြားသဖြင့်၍ ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီး၏ ဆိုလိုခင်းအဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာနားလည်လေ၏။

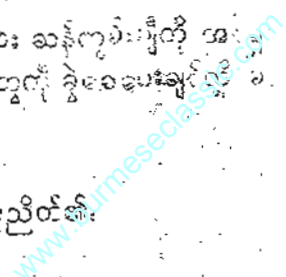
တူတန်းဂိုဏ်းဆိုသည်မှာ နယ်နယ်ရဂိုဏ်း မဟုတ်ပေ။

သူ့သိင်္ခိးပညာများကိုလည်း ဘော်ရ်ဆန်ရုံဆွက သင်ပေးခြင်းလည်း မရှိပေ။

တုထန်ဟိုက...

'ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ညီးလေး ဆန်ကွမ်းချိုကို အကြံပေးတဲ့ ဟူဟူန်းရဲ့ သိင်္ခိးပညာအနုစွာတွေကို ခွဲခေပေးချင်ဖို့ စိတ်ဝင်လား'

ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးက ခေါင်းညိတ်၏။

၁၂၄ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းဆောင်

မုန်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ဟူအန်းဂိုဏ်းမှာ ကျင့်ဆန်သိုင်းကွက် နဲ့ ထိုက်ကျီဖေဇားသိုင်းကို လက်ခံသင်ယူနိုင်ခဲထောက်တွဲလူ မရှိဘူး။ ဘကယ်လို့သာ ကျုပ် သေဆုံးသွားခဲ့ရင် ဒီသိုင်းပညာဇော့ကို နောင် ဟူအန်းဂိုဏ်းထဲက ဘယ်သူမှ တတ်မြောက်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဟောဒီ ဆန်ကွမ်းချီဆိုတဲ့ သူ့ကောင်း မျိုးကလေးကသား...

ဆန်ကွမ်းချီမှာ ကမန်းကတန်း ဝင်ပြောသည်။

ကျွန်...ကျွန်...ကျွန်တော် အရှည်အချင်းနဲ့ ဒီပညာတွေကို သင်ယူနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဆရာကြီး ပြန်စဉ်းစားပါဦး။

ရန်ရွယ်ချသေ့ကြီးက လေးလေးနက်နက် ရှင်းလင်းပြောပြပေးသည်။

ငါဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ ကျင့်လည်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ပေးဝေသူနဲ့ ဆက်ခံသူတွေရဲ့ အရှည်အချင်း ကန့်သတ်ချက်ကို ငါကေခင်းကောင်းကြီး တတ်သိ နားလည်ပါတယ်။ ကျင့်ဆန်သိုင်းကွက်နဲ့ ထိုက်ကျီဖေဇားသိုင်းကို လူတိုင်း သင်ယူချင်လို့မရနိုင်ပါဘူး။ လုံလောက်တဲ့ အတွင်းအား နက်ရှိုင်းမှုရှိရမယ်။ လူကလေးရဲ့ အတွင်းအား နက်ရှိုင်းပုံကိုကြည့်တာနဲ့ လူကလေးဆီမှာ ဆရာကောင်းရှိမယ်ဆိုတာ သိသာထင်ရှားပါတယ်။ အခု ငါ့ဖိတ်ကူးထားတာက လူကလေးကို တပည့်အဖြစ် လက်ခံပို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ ပညာကိုတော့...

ဆန်ကွမ်းချီ နားမလည်တော့ပေ။

ခင်ဗျာ...ဆရာကြီးပြောတာ ကျွန်တော်တော့ နားမလည်ဘူး။

ရန်ရွယ်ချသေ့ကြီးက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချယ်သည်။

ငါ့ကို တလွဲမထင်စေချင်လို့ ဒါတွေကို ရှင်းပြနေတာပဲ။ ငါဟာ နောက်ထပ် ဆယ်ရက်ထက်ပိုပြီး အသက်ရှည်ရှည် မနေရတော့ဘူး။ ဒီဆယ်ရက်အတွင်းမှာ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ သိုင်းပညာတွေကို သင်ပေးချင်ပါတယ်။ ဟူအန်းဂိုဏ်းရဲ့ တပည့်အဖြစ် ဝင်ဖို့ လေ့တူးဆိုပေမယ့် ငါနဲ့ လူကလေးတို့ကြားမှာ ကတိကဝတ် ပြုထားရမယ့် ကိစ္စတွေတော့ ရှိပါလေးတယ်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် အစွဲဝစဉ်းစားနေ၏။

တူကန်ဟိုသည် ရူးကန်ရခဲ အခွင့်အရေးကြီးကို ဆန်ကွမ်းချီ ငြင်းမယ်လို့မထင် မှိုးခိုခိမ်ဖြင့် အရင်ဦးစွာဝင်၍ မေးမြန်းလိုက်သည်။

ဆရာကြီးက ဘာကတိတွေ တောင်းချင်တာလဲ၊ ပြောကြည့်ပါဦးလေ။ ကျွန်တော်တို့ လက်မခံနိုင်ရင်တော့...

ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ပြောမယ်။ ပထမအချက်က ဒီပညာက သင်ယူတတ်မြောက်ပြီးရပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ သင်မပေးရဘူး။ ယုတ်အဆုံး ကိုယ့်သားသမီးကိုတောင် သင်ပေးခွင့် မရှိဘူး။

တုထန်ဟိုက ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဒါကတော့ ဒီအသိုင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ၊ ဒီအချက်ကို ကျွန်တော် ညှိလေး လက်ခံနိုင်ပါတယ်’

‘ဒုတိယအချက်က ကျုပ်ကို ဟူတန်းဂိုဏ်းမှာ ဆက်အညီ လိုအပ်လာရင် အချိန်မရွေး အကူအညီပေးရမယ်၊ ကျောင်းတော်ရဲ့ လုံခြုံမှုကို အကဲအကွယ်ပေးရမယ်’

‘ခေါလဲ လက်ခံနိုင်တဲ့အချက်ပဲ၊ ဟူတန်းရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ပညာထွက် သင်ယူပြီးမှ ဟူတန်းကို ပြန်အကူအညီပေးသွား ဆဲရင် အဲဒီလူလောက် ကျေးဇူးကန်းတဲ့လူ ရှိပါစေမှာမလား’

‘တတိယအချက်ကတော့ အရေးအကြီးဆုံးပဲ၊ ကျုပ် သေဆုံးသွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းကာလတွေမှာ ဆန်ကွမ်းချိုအရည်အချင်း ဝီဇ မပါမိမိတဲ့လူတွေ ဟူတန်းဂိုဏ်းထဲ ပါရှိလာရင် ဆန်ကွမ်းချိုက ကျင့်ဆန်သိုင်းကွက်နဲ့ ထိုက်ကျီဖေ ဓားသိုင်းကို ပြန်လည်ဆင်ကြားပေးရမယ်’

တုထန်ဟိုက ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဆရာကြီးပြောတဲ့ အချက်သုံးချက်စလုံးဟာ တရားမျှတတဲ့ ကတိတွေပဲ၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်တွေလဲ ဖြစ်ပါတယ်’

ဆီအချိန်နဲ့ ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ထိုင်းသိုင်းပညာကို လင်ယူရန် ပါနေလေပြီ။

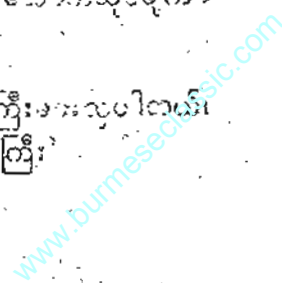
ချန်ရွယ်ရလေ ကြီးက...

ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းရဲ့ အမွန်အမြတ် ဓားသိုင်းဖြစ်တဲ့ ထိုက်ကျီဖေ သိုင်းဟာ သိပ်အစွမ်းထက်ကယ်လို့လော့ မဆိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လက်ရှိ သိုင်းလောကမှာတော့ ထိုက်ကျီဖေ ဓားသိုင်းကို ခိုင်တဲ့ တခြားသိုင်းပညာကတော့ ခပ်ရှားရှားပါပဲ၊ အဆင့် သိုင်းပညာကို သင်ယူတဲ့အခါမှာ ဇွဲချိန်ရမယ်၊ ဝီဇပါရမိရှိရမယ်၊ အတူင်းအား နက်ရှိုင်းမှုကလဲ ရှိနေရဦးမယ်၊ လူကဝေးရဲ့ နှင်းအားဟာ ငါ့ဆီက အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာတွေ သင်ယူဖို့ ဆိုတာနဲ့ မီနေတယ်၊ အယ်ရက်ဆိုတဲ့ဒ်ချိန်မှာ သင်တော်နဲ့ အောင်းပေမယ့် လူကလေးကသာ လိုချင်စိတ်ရှိရင် ဘဝနဲ့ အကျန်အောင် သင်ယူနိုင်အောင် ငါ့စီစဉ်ပါမယ်’

ညှိလေး ဆန်ကွမ်းချို၊ ဆရာကြီးရဲ့ ကျေးဇူးဟာ ညှိလေး ဟာ ဘောင်ကြီး တစ်စောင်ထက်တောင် ကြီးမားနေပြီ၊ ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့ မေ့နေပြီလား’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရသေ့ကြီးနဲ့ ခွီးသောက်သိုင်းခုကံာ ထိုက်၏။

‘ဆရာကြီးရဲ့ ကျေးဇူးဟာ အင်မတန် ကြီးမားလှပါတယ်၊ တော် ဦးညွတ်နှိခိုးလိုက်ပါတယ် ဆရာကြီး’

ရန်ရွယ်ရသေကြီးက ပြုံးလိက်သည်။

‘လူကလေး...ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး။ တစ်ချစ်တင်ရင် ငါကသာ လူကလေးကို ပြန်ပြီး ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ။ လူကလေးကသာ လက်မခံရင် ငါဘယ်လိုမှ အသေဖြောင့်မှ မဟုတ်တော့ဘူး။’

ဆန်ကွမ်းချိုက လေးနက်စွာ ပြော၏။

‘ဆန်ကွမ်းချိုသာ မသေခဲ့ဘူးဆိုရင် သူဟာ အနှစ်နှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ တတ်နိုင်သမျှ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဟူတန်းဂိုဏ်းအတွက် အရည်အချင်းပြည့်ဝတဲ့ မျိုးဆက်သစ်ကို ရွာဖွေပေးမယ်။ အဲဒါမျိုးဆက်သစ်ကို ကျင့်ဆန်သိုင်းကွက်နဲ့ ထိုက်ကျီဖေဖေးသိုင်းက ပြန်လည် သင်ပေးမယ်။ ဆရာကြီးရန်ရွယ်နဲ့ ဆန်ကွမ်းချိုက နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သတောတူခဲ့တဲ့ ကတိကဝတ်တွေကို ဆန်ကွမ်းချိုဟာ တာဝန်သဘောအရ မဟုတ်ဘဲနဲ့ မေတ္တာစေတနာအတိုင်းပဲ ခံစားတတ်မယ်။ ပေါ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်။ ဒီစကားဟာ နှလုံးသားထဲက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ စကားမဟုတ်ဘူးဆိုရင် အသေဆိုးနဲ့ သေပါစေလို့ ကျိန်ဆိုကတိပြုပါတယ်။’

ရန်ရွယ်ရသေကြီးသည် မျက်ရည်ဝဲသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ ဆန်ကွမ်းချို၏ ပခုံးပေါ်သို့ အသာအယာ လက်တင်လိုက်သည်။

‘ဝီလိုမကျိန်ပါနဲ့ လူကလေး၊ ငါဟာ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ တွေ့ဆုံပြီးကတည်းက လူကလေး မှားခြင်းအတွက် ပေးရတဲ့တန်ဖိုးဟာ အယ်လောက် ကြီးမားတယ်ဆိုတာ သိပြီးပါပြီ။ လူကလေး အပေါ်မှာ နည်းနည်းကလေး သံသယရှိတာနဲ့ ဒီပညာတွေကို သုံးဝ သင်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။’

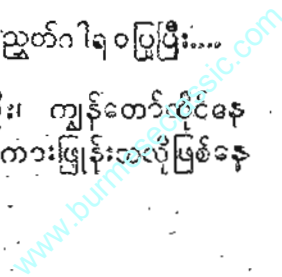
တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုအတွက်အလွန်တရာဝမ်းမြောက်စွာ မိန်းသာ ဖြစ်သွား၏။ အတွေ့အကြုံ များပြားလှသော တီဗက်ကြီးသည် သိုင်းပညာထက်မြက်ပါလျက် အလွန်တရာ ရိုးသားသော ဆန်ကွမ်းချိုအပေါ် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ချစ်ရင်းအစ်ကိုကဲ့သို့ ရင်းနှီးခင်မင်လျက်ရှိနေလေ၏။

ရန်ရွယ်ရသေကြီးသည် တိုခဏင်းသောဆယ်ရက်အတွင်း သိုင်းပညာသင်ပေးမည် ဆိုသဖြင့် အချိန်သည် ရွှေနှင့်စက်ရသလို တန်ဖိုးရှိနေကြောင်း တုထန်ဟိုနားသည်သဘောပေါက်သည်။

‘ညီလေး...ဆရာကြီးရဲ့ ဆုံးမစကားတွေကို မြေငယ်မကျွေးထားထောင်ပါ။’

သူသည် ရန်ရွယ်ရသေကြီးအား ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး...

‘ဆရာကြီး...ကျွန်တော် ကိုခွင့်ပြုပါဦး။ ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့ ဆရာကြီးတို့ရဲ့ အချိန်တွေကို အလကားဖြုန်းသလိုဖြစ်နေပါ့မယ်။’

ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးက သာဓုခေါ်လေ၏။

တုထန်ဟို အပြင်ထွက်သွားသောအခါ ဆန်ကွမ်းချို ပြေ
လိုက်လာသေ၏။

‘အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟို’

တုထန်ဟို လှည့်ကြည့်၏။

ညီလေး...ခါဗာ ညီလေးအတွက် မမျှော်လင့်ဘဲရောက်
လာတဲ့အခွင့်အရေးကြီးပဲ။ ဟူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ ကျင့်ဆန်သိုင်းက
နဲ့ ထိုက်ကျီခေဒေးသိုင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ ထိပ်သီးပညာရ
ဖြစ်တယ်။ ဒီပညာတွေကိုသာ တတ်မြောက်လိုက်ရင် ညီလေးဟာ
ကျွန်လုပ်ခံကိုကြောက်ဖို့မလိုတော့ဘူး။ မီးရွာတန်းရေခဲရတ
ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း အခွင့်ရခိုက်မှာ ကြီးစားဆင်ယူပါ’

‘အစ်ကိုကြီးဆုံးမဆွဲ စကားတွေကို ကျွန်တော့် အသည်
နှလုံးက မှတ်သားထားပါမယ်’

‘ကဲ...ငါ့သွားမယ်ညီလေးကတော့ ဒီဘုရားကျောင်းပျက်
မှာပဲနေခဲ့ပေအော့။ နောက်ဆယ်ရက် လွန်မြောက်တဲ့ နောက်
တစ်နေ့မှာ ဒီနေရာကို ငါပြန်လာခဲ့မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့...အစ်ကိုကြီးကို ညီလေး လိုက်မပို့နိုင်တဲ့အတွက်
ခွင့်လွှတ်ပါ’

‘ကိစ္စခွိုဘူး’

တုထန်ဟိုသည် ပြေးထွက်သွားပြီးမှ ရုတ်တရက်လှည့်ကာ...

ညီလေး...အာရုံတော့ မထွေပြေးနဲ့နော်၊ အသည်းနှလုံးနဲ့
သက်ပြီး ပူဆွေး ဆွေးမြည့်နေတာတွေကို မေ့ထားလိုက်’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့’

‘တော်ထွေပြေးပြီး ဆရာကြီးသင်ခေးခဲ့တဲ့ သိုင်းပညာ ဟစ်
ကွက်ကို မေ့လျော့သွားခဲ့ရင် နောင်တစ်ချိန်မှာ ညီလေး
အစ် နောင်တရသောမယ့်လူ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

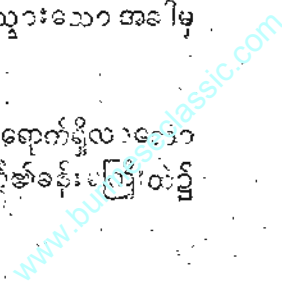
‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်မှတ်ထားပါမယ်’

‘အစ်မ့်တစ်ရာ အကြောင်းထူးရှိရင် ငါလာပြီးအကြောင်း
သိပါမယ်၊ မင်းသာ ဆရာကြီးဖေးတဲ့ ပညာတွေကို ယူနိုင်
အာက်ယူပေတော့၊ ကဲ...ငါ့သွားတော့မယ်’

တုထန်ဟိုပြေးထွက်သွားရာသို့ ဆန်ကွမ်းချို ဝေးမောကြည့်
သည်။

‘အောက်ဆုံး တစ်ကိုယ်လုံး ပျောက်ကွယ်သွားသော အခါမှ
ကျောင်းပျက်အတွင်းသို့ လှည့်ဝင်၏။’

‘ဆန်ကွမ်းချို ဘုရားကျောင်းပျက်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာသော
ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးသည် ဘုရားကျောင်းပျက်အခန်းပတ်ကြီးထဲ၌
ထည်ထည် လျှောက်ကြည့်နေ၏။’

တည်ကြည်သောမျက်နှာ၌ ဖြူပွေးသော ဆံကျစ်များ ပွေးသော မုတ်ဆိတ်များဖြင့် တန်ဆာ ဆင်လိုက်သော ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီး၏မျက်နှာမှာ လွန်စွာ တည်ကြည်ခိုင်လှသည်။

နတ်ဘုရားတစ်ပါး မြေပြင်သို့ ဆင်းသက်လာသည့်အ တင်မှတ်များရ၏။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဆရာမဟုတ်သော ဆရာ၏ ရှေ့မှ တပည့်မဟုတ်သော တပည့်အဖြစ် ခူးသောက် ထိုင်ချယ် သည်။

ဆရာကြီး.....ကျွန်တော် ဆန်ကွမ်းချီ အသင့် ဖြစ် ခင်ဗျာ။

ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီး ခေါင်းညိတ်၏။

ကောင်းတယ်၊ အချိန်နဲ့ ဒီရေဟာ လူကို မစောင့်ဘူး၊ က ဝါးမျိုးခဲရခြင်းဟာ အဆုံးရှုံးဆုံး အနစ်နာဆုံးပဲ၊ ရွတ်ပြမယ်၊ အဲဒီသိုင်းကျမ်းလင်္ကာကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွတ်ပါ။

ဆရာကြီး အဲဒါ....

ထိုက်ကျီဖေဝေးသိုင်းရဲ့လင်္ကာပဲ၊ တစ်အချက် ဒီသိုင်း လင်္ကာတစ်ခုလုံးကို မင်း အလွတ်ရနေရမယ်။ နှစ်

ဘက် အားလုံးကို တစ်ကွက်ချင်းတစ်ခင်းပြမယ်၊ အဲဒါကို ခိုင်တကယ်လို့ ဝါသေသွားရင်လဲ မင်းအဖို့ နစ်နာမှု မရှိ ဘာဘူး။

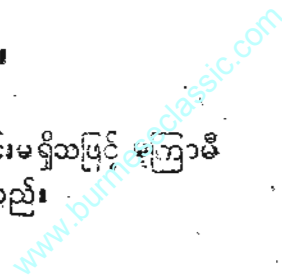
ထုတ်ကွဲ

အဲဒီနှစ်အချက်ကို အပိုင်ရသားမယ်ဆိုမှ ဒီခေးသိုင်းရဲ့ လှည့် သိုင်းကွက်တွေကို အချိန်ရသမျှ အသေးစိတ်သင်မယ်။ သိုင်း တစ်ကွက်မှာ လှည့်ပြောင်းကွက် သုံးဆယ်နှစ်ကွက်ရှိသေး။ တွက်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်နှစ်ကွက်မှာ လှည့်ပြောင်းကွက် သောင့်လေးဆယ်နှစ်ကွက် ရှိသေး။ အဲဒါတွေအားလုံးကို သိရန်အတွင်း အကုန်ထက်ဖို့ ဆိုတာတော့ မလွယ်ဘူး။ တက်ပြီး ကျင့်ဆန်သိုင်းကွက်ကို သင်စရာလဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီပြန်ဖြစ် မင်းရဲ့ဉာဏ်ရည်အဖော်မှာ မူတည်တယ်။ ကဲ... အဲဒီအပေတော့။

ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးသည် သိုင်းကျမ်းလင်္ကာကို ဖြည်းဖြည်း ရွတ်ဆိုသွား၏။

ဆန်ကွမ်းချီက နောက်မှလိုက်ဆိုသည်။

သိုင်းကျမ်းလင်္ကာမှာ ရှည်လျားလှခြင်းမရှိသဖြင့် မကြာမီ ဆန်ကွမ်းချီ အလွတ်ကျွန်မုတ်ရရှိသွားသည်။

‘လူကလေး၊ ဘော်တယ်၊ မှတ်ဉာဏ် ကောင်းတယ်၊ ခ
သင်ပေးရမယ်လို့ကို တအား တက်စေတာပဲ၊ ကိ...ဆင်
ရအောင်၊ သိုင်းကွက်တွေကို ကစားပြမယ်’

ရသေ့ ကြီးသည် ကြမ်းပြင်၌ချထားသည့် ခားတစ်ခွေ
ကို ကောက်ယူပြီး ဖြည်းညင်းစွာ ကစားပြ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ အလျင်အမြန် လိုက်လံမှတ်သားရသည့်
အခွေစိုက်၍ ကြည့်နေရသည်။

တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါမှ သိုင်းကွက်အားလုံး က
သွား၏။

ထိုအထဲတွင် လှည့်ပြောင်းကွက်များ မပါချေ။

‘လူကလေး...ငါ နောက်တစ်ခါ ကစားပြမယ်’

ရသေ့ကြီးသည် ဒုတိယအကြိမ် ဖြည်းညင်းစွာ ကစား
ပြန်၏။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ အထူးအာရုံစိုက်၍ ကြည့်နေရသည်။

တတိယအကြိမ် ကစားပြသောအခါ သိုင်းကွက်များ
လာသည်။

‘လူကလေး...ကြည့်လို့ တွက်လို့ရခဲ့လား?’

‘အကြမ်းအားဖြင့်တော့ ကြည့်လို့ရပါတယ်၊ အသေးစိတ်
တော့ မရသေးဘူး၊ အစပိုင်းမှာ ရှင်းပေးမယ် နောက်ပိုင်းမှာ
ရှုပ်ထွေးလာတယ်’

ရသေ့ကြီးက ကျေနပ်အားရစွာ ပြောလေ၏။

‘ကောင်းတယ်၊ ဒီထိုက်ကျိခေ ခားသိုင်းရဲ့ အနှစ်သာရကို
သူကလေးဟာ သုံးပုံနှစ်ပုံနားလည်သွားပြီ’

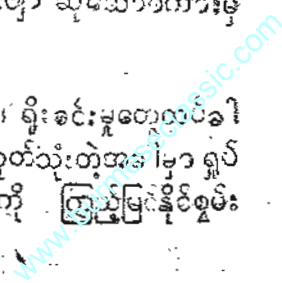
‘ခင်ဗျာ’

‘ဒီခားသိုင်းဟာ သဘာဝတရားကို ကျောရိုးခံထားတမ်း၊
အစပိုင်းမှာ ရှင်းတယ်၊ အလယ်မှာ ရှုပ်ထွေးတယ်၊ အဆုံးပိုင်း
မှာ ပြန်ရှင်းသွားတယ်၊ ဒီသဘောတရားဟာ ထိုက်တိုဖေမား
သိုင်းရဲ့ အနှစ်သာရပဲ’

‘ခင်ဗျာ’

‘ဆန်ကွမ်းချိုမှာ အံ့ဩလှနိုးသဖြင့် ‘ခင်ဗျာ’ ဆိုသောခကားမှ
အပ အခြား ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်ပေ။

‘ခားသိုင်းရဲ့အစပိုင်းဟာ ရှိးစင်းတယ်၊ ရှိးခင်းမှုတွေလုပ်ခါ
အလဲလဲ အပန်တစ်ရာရာပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ထုတ်သုံးတဲ့အခါမှာ ရှုပ်
ထွေးလာတယ်၊ ရှုပ်ထွေးမှုတွေအားလုံးကို ကြည့်မြင်နိုင်စွမ်း

ဦးလာတဲ့အခါမှာတော့ ဒီရှုပ်ထွေးမှုတွေအားလုံးဟာ ရိုးစင်းမှုတွေအားလုံးကို ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ထုတ်သုံးသွားတာပါကလေးလို့ နားလည်သဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်။ ရိုးစင်းခြင်းဟာ ရှုပ်ထွေးခြင်းရဲ့အစပဲ။ ရှုပ်ထွေးခြင်းရဲ့အဆုံးဟာ ရိုးစင်းခြင်းပဲ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ပိုင်မာစန်းတောင်၌ အတဆရာကြီးထံ၌ သင်ကြားခဲ့ရသည့် သိုင်းပညာ သဘောတရားမှာ ဤသဘောတရားများနှင့် မတူပေ။

ထို့ကြောင့် သူ့အဖို့ ဆန်းကြယ်သလို ဖြစ်နေ၏။

အကြမ်းအားဖြင့် နားလည်နိုင်စွမ်း ရှိတာကပဲ အတော်တန် ဖိုးရှိနေပြီ။ ဒီနေ့ တစ်ရက်အောင် မကုန်သေးဘူး။ အတော်တလေး အဆုရောက်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် တိုက်ကျိပေ ဓားသိုင်းဟာ တစ်ကွက်နဲ့တစ်ကွက် ကွင်းဆက်သဘောမျိုးရှိတယ်။ တောင်ကုန်းတွေဆက်သလို ဆက်နေတယ်။ တောင်ကုန်းနှစ်ခုကြားမှာ ဆက်စပ်မှု အဆင်းအတက်ရှိတယ်။ နောက်တစ်ခုကို ဆက်တက်ဖို့ ရှိနေတဲ့တစ်ခုက ချောချောမွေ့မွေ့ ဆင်းနိုင်ဖို့ လိုအပ်တယ်။ အဲဒီကြား အလှည့်အပြောင်းတွေကို ဓမ္မနေရဖို့တော့ ဒီ သိုင်းပညာ ခြောက်ဆယ်လေးကွက်စလုံး ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိတော့ဘူး။ ကံ... ဓားထုတ်၊ အပြီးလေ့ကျင့် လိုအပ်တာကို ငါပြောမယ်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဓားကိုင်းပြီး ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီး လှုပ်ရှားကစားပြုသွားသည့်အတိုင်း စတင်လေ့ကျင့်တော့သည်။

သိုင်းပညာ သဘောတရားနှင့် လက်တွေ့လှုပ်ရှားကစားခြင်းကို ပေါင်းစပ်ကစားလိုက်သောအခါ ဆန်ကွမ်းချိုသည် လှည့်ပြောင်းကွက်များကို တဖြည်းဖြည်း နားလည် သဘောပေါက်လာလေတော့၏။

သင်ကြားပေးသူက စိတ်ဇောထက်သန်စွာ သင်ကြားပေးပြီး သင်ယူသူက အထူးလုံ့လစီရိယစိုက်၍ သင်ယူသဖြင့် အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်လာ၏။

မှောင်စပျိုးလာသောအခါ ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးက ဆန်ကွမ်းချိုအား ရပ်ဆိုင်းခိုင်း၏။

‘ခဏနေဦး၊ အခု အတော်ကလေး မှတ်မိနေပြီ။ သာမန် လူတစ်ယောက်ဆိုရင် လူကလေး သဘောပေါက်တဲ့အထိ တစ်နှစ်လောက် သင်ယူရလိမ့်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆယ်ရက်အတွင်းမှာ ငါ့ဘွဲ့ မျှော်မှန်းထားသလို ပေါက်ရောက်အောင်မြင်မှာ သေချာတယ်။’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် လေ့ကျင့်မှု ရပ်ဆိုင်းလိုက်၏။
ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးက....

‘အခုတော့ မှောင်ပြီ၊ ခဏနားကြမယ်။ ဓားစရာ တစ်ခုခု ဓားပြီးမှ ဟန်ဂိုဏ်းရဲ့ ကျင့်ကျါအတွင်းအား လေ့ကျင့်နည်းကို သင်ပေးမယ်။’

ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် အမိုးကျေးကျေး အရေခန်းခန်း သူ
ယူပါမယ်၊ ကတိစကားတွေကိုလဲ တတ်နိုင်သမျှ အောင်မြင်
မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်'

လူကလေး၊ ဒီအထွက် မင်းက ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလ
အား၊ ငါကသာ မင်းကို ကျေးဇူးတင်နေရမှာ၊ ငါက ဒီဟူတန်း
ဂိုဏ်းရဲ့ ခားသိုင်းပညာကို သင်ပေးတာဟာ ဟူတန်းရဲ့ မျိုးဆက်
ပညာ မတ်မိကောစေဖို့နဲ့ ဟူတန်းကျောင်းတော်ရဲ့ တည်တံ့
မှု လုံခြုံမှုကို အကာအကွယ် ပေးစေချင်လို့ပဲ'

ရသေ့ကြီးသည် လက်ခုပ်သုံးချက် တီးလိုက်၏။

ရန်ကုန်ရသေ့ကြီး ဝင်လာသည်။

လက်ထဲ၌ သစ်သီးများထည့်ထားသည့် သစ်သားဗန်းကြီး
ကိုင်ဆောင်လာ၏။

သစ်သားဗန်းကြီးကို ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးရှေ့၌ ချထားပြီး
ဝါရဝပြည်သည်။

သစ်သားဗန်းထဲ၌ သီးနှံမျိုးစုံ ပါရှိသည်။

လူကလေး...ကြိုက်တဖူးစား၊ နောက်မှ ဆက်သင်မယ်'

ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးက....

'ညီတော် ရန်ကုန်၊ ဒီအဖမ်းရက်အတွင်းမှာ ဒီခန်းမထဲကို
ဘယ်သူမှ ဝင်မလာစားနဲ့၊ ဘယ်သူမှလဲ ချောင်းမကြည့်စေနဲ့၊
ငါ ခေါ်မှ ဝင်လားခဲကြ'

'ဟုတ်ကဲ့...အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမယ်'

'ညဘက်မှာ အသုံးပြုဖို့ ဖယောင်းတိုင်တွေကိုလဲ ဖောက်
ပလ္လင်ပျက်ပေဖို့မှာ တင်ထားပါ၊ ညဘက်မှာ အလင်းရောင်
ပိုရဖို့လိုတယ်'

'ဟုတ်ကဲ့'

'ကိစ္စရှိရင် ငါလက်ခုပ်တီး ခေါ်လိုက်မယ်'

ရန်ကုန် ရသေ့ကြီးသည် လက်အုပ်ချီပြီး ကဖြည်းဖြည်း
နေခတ်ဆုတ်သွားလေ၏။

ရန်ကုန်ရသေ့ကြီးသည် ခြောင်းလဲသွားသည့်အဖြစ်အပျက်
ကို လုံးဝ နားမလည်ချေ။

သူ့အစ်ကိုတော် ရသေ့ကြီးက ကွန်လုံဝမ်းနှင့် ပတ်သက်
ဆက်စပ်သူများ တွေ့ရှိပါက သူ့ဆီသို့ ခေါ်ခဲရန် အမိန့်ပေး
သည်။

သူကလည်း ကံအားလျော်စွာ တွေ့ရှိပြီး ခေါ်ဆောင်ခံ
ခဲ့သည်။

အံ့သြဖွယ်ကောင်းသည့် အချက်မှာ ယနေ့မှ တွေ့ရသော လူငယ်ကို နောင်တော်ရသေ ကြီးက သိုင်းပညာ သင်ကြားပေး နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ့အနုပညာ နောင်တော်ရသေ ကြီးအား မခမာရဲ သဖြင့် သိချင်စိတ်ကို မျှီသိပ်ကာ တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ် ထွားရသည်။

ရန်ကုန်သည် ကျောင်းပျက်အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့်လက်ခုပ် သုံးချက် တီးလိုက်သည်။

အစိမ်းရောင် ဝတ်ရုံရှည်နှင့် မီးခိုးရောင် ဝတ်ရုံရှည်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ရသေ့ငယ်ဆယ်ပါး ရောက်ရှိလာ၏။

'တပည့်တို့... ဒီကျောင်းပျက်ရုံ ကိုက်ငါးဆယ်အထွင်း အယ် သူမှ ဝင်မလာနိုင်အောင် စောင့်ကြပ်ကြပါ။ အရပ်ဆယ်မျက်နှာ စလုံးခွဲဝေပြီး စောင့်ကြပ်ကြ။ အကြောင်းထူးရင် ငါ့ကို အချက် ပေးပါ။ မင်းတို့ထဲက အယ်သူမှ ကျောင်းပျက်ထဲ မဝင်ရ။ မကြည့်ရ။ အားလုံးကြားသလား'

'ဟုတ်ကဲ့... ကြားပါတယ်။ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါ မယ်'

'ခါဖြင့် ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ထမ်းဆောင်ကြပေတော့'

ရသေ့ငယ်ဆယ်ပါးသည် အနည်းငယ် တိုင်ပင်နှိုးနှောကြ ပြီး အရပ်ဆယ်မျက်နှာသို့ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

ရန်ကုန်ရသေ့ကြီးမှာမူ ဆန်ကွမ်းချိုတည်းဟူသော လူငယ် အကြောင်းကို ငေးခမာ ထွေးတော့နေမိလေ၏။

အခန်း (၁၀၅)

ဟူဆန်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ဘဝနိဂုံး

ထိုက်ကျီဖေ ဓားသိုင်းဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ အခကောင်း
 သေး ဓားသိုင်း၊ ပြိုင်ဘက်မရှိတဲ့ ဓားသိုင်းလို့ မပြောလိုဘူး၊
 ဒါပေမယ့် အင်မတန် အဆင့်အတန်းမြင့်တယ်ဆိုတာတော့ ဝါ
 ပြောနိုင်ပါတယ်။ နက်ရှိုင်းတဲ့ အတွင်းအားမရှိရင် ဒီဓားသိုင်း
 ကို မသင်နိုင်ခြင်းကပဲ ဒီဓားသိုင်းရဲ့ ထူးခြားမှုကို ပြသနေတယ်
 'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်'
 'ခင်းကို ဝါသင်ပေးနေရင်း ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အတွင်း
 အား ပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်နေတယ်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်
 သယ်ရက်တောင် ခံပါမလား၊ မသိဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှန်ဒီသမ္မု
 အချိန်အတွင်းမှာ ဆက်တိုက် ဆက်သင်မယ်လို့ ဝါဆုံးပြတ်လိုက်
 သယ်'

'ဆရာကြီး...ဆရာကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်ပေါ်နေတယ်ဆိုရင် ခေတ္တခဏ အနားယူ လိုက်ပါလား ခင်ဗျာ။ အနားယူပြီးမှ ဆက်သင်ရင်...'

ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးက လက်ကိုကာရင်း....

'ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲမှုဆိုတာမျက်စိတစ်မှိတ်လက်ဖျစ်တစ်ဖျစ် အတွင်းမှာပဲ ပြောင်းလဲတတ်တယ်။ သေခြင်းတရားကို တယ်တယ် ထန်တားလို့ မရဘူး။ ငါဟာ အသက် ကိုးဆယ်ကျော်နေပါပြီ။ ခါကြောင့် ညဘက်မှာလဲ ဆက်ပြီး လေ့ကျင့်ကြမယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ တည်ကြည်ခန့်ညားလှသော ရသေ့ကြီး မျက်နှာတုံး မော့ကြည့်မိသည်။

ရသေ့ကြီးသည် သူ့ စာတ်ထားသည့် သိုင်းပညာများ အိတ်သွန်ဖာမှောက် သင်ကြားပေးပေတော့မည်။

'ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာကြီး သင်ပေးသမျှ ကျွန်တော် သင်ပေးအဆင်သင့် ရှိနေပါတယ်။ စိန်ကြိုက်သာ သင်ပေးပါ ခင်ဗျာ။'

'ဧကောင်းတယ်။ မျက်လုံးမှိတ်ထား။ စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ အတွေးတွေကို ဖယ်ထုတ်လိုက်။ ကျင့်ကျင့် အတွင်းအားလက်က ရှုတ်ပြမယ်။ နောက်မှ ကိုယ့်ဘာသာ အနုလုံပင်လုံရွတ်ပြီး စဉ်းစား၊ ပြန်လေ့ကျင့်'

ရသေ့ကြီးသည် လမ်းလျှောက်ရင်း လက်ကို ရှုတ်ပြသွားသည်။

လက်က အလွတ်ရသွားသောအခါ တင်ပျဉ်ခွေ ဆိုင်စေပြီ- အတွင်းအား လေ့ကျင့်စေမည်။

အတွင်းအား လေ့ကျင့်မှုကို အနည်းငယ် သဘောပေါက်သည့်အခါ 'ကျင့်ဆန်သိုင်းကွက်'ကို သင်ကြားပေးပြန်လေ၏။

ထိုသိုင်းကွက်ကို အနည်းငယ် သဘောပေါက်သည့်အခါ ခိုက်ကျိဖေဝေးသိုင်း၏ ထည့်ပြောင်းကွက်များကို သင်ကြားပေးပြန်၏။

ဆရာတပည့် နှစ်ဦးစလုံး တစ်ခမ်းမျှ အတိတ်ကဲ့သို့ မိုးစင်းသည်အထိ လေ့ကျင့်ကြရသည်။

အချိန်သည် လွန်စွာကုန်လွယ်လှ၏။

သူတို့၏စိတ်ထဲ၌ တစ်ခုခုမျှသာ ရှိသေးသည်ဟု ထင်ချိန်၌ ကိုယ်တိုင်တစ်ဖက် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။

သူတို့သည် ရက်သတ္တတစ်ဖက်လုံး တစ်နေ့တွင် တစ်ကြိမ်သာ အစီအစဉ်များကို စားသောက်ကြ၏။

ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးကမူ ဆန်ကွမ်းချိုလောက်ပင် မစားသောက်ချေ။

ရွှစ်ရက်ခြောက်သော ရှေ့တွင် ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရန်ရွယ် ရသေ့ကြီး၏ ထွဲထွဲဖွယ် ကောင်းသော တပည့် မဟုတ်သည့် တပည့်အဖြစ် ခုတ်တမ်းတစ် ချိုးကျူးခြင်းခံရသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သိုင်းကွက်ပေါင်း ခြောက်ဆယ် လေးကွက်နှင့် လှည့်မပြောင်းကွက်ပေါင်း နှစ်ထောင်လေးဆယ် ရွှစ်ကွက်စလုံးကို ဆန်ကွမ်းချိုဘစ်ယောက် မှတ်မိ ထုတ်ကျွမ်း သွားသောကြောင့်တည်း။

သို့သော်....

ထိုအချိန်မှာပင် ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးသည်လည်း မီးစာကုန် ဆီခန်းဖြစ်သွားတော့သည်။

ရသေ့ကြီးသည် တင်ပျဉ်ခေ့ထိုင်၍ အတွင်းအား လေ့ကျင့် သည်။

သူ၏ နောက်ဆုံးအချိန်များကို တတ်နိုင်သမျှ ဆွဲထားရန် ကြိုးစားနေခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စိုးရိမ်စကြီးဖြင့် အနား၌ သွားထိုင် သည်။

ထို့နောက် စိုးရိမ်စကြီး ခေါ်လိုက်၏။

ဆရာကြီး....ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် အာလုပ်ပေးရမယ့် အတွင်းအား ဆက်ပေးရသေး။

ရသေ့ကြီး၏ မျက်လုံးများ ပွင့်လာသည်။

...ကံကုန်ပြီ၊ ဝါပေမယ် ဝါရဲ့ ထိုအင်ဆန္ဒတော့ ပြည့်ဝတဲ့ အင် ဝါ တချားကြီးသေပျာပ...ပြီ၊ ထိုကံကျီမေခားသိုင်းနဲ့ ဆန်သိုင်းကွက်ဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ ရွတ်သန့်ဖို့ကိုစွဲဟာ နေ...အောင်မြင်....

ရသေ့ကြီး၏အသံများ ပြတ်တောက်ခင်း ပြတ်တောက်ခင်း ဖြစ် သွား၏။

...စွာလေး....ရန်ကျင့်ကို ခေါ်လိုက်စမ်း။

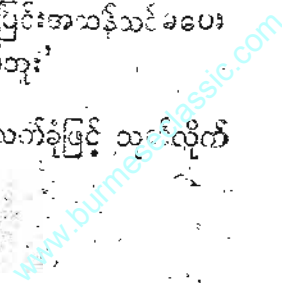
ဆန်ကွမ်းချို ရုန်ထွက်ပြေးလွှားသွား၏။

...ပြန်ဝင်လာတော့အခါ စိုးရိမ်စကြီး လိုက်လာသည်။ ကျင့်ရသေ့ကြီး ပါလာ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီး ခေါ်ဟိုက်ဒနပုကို ကြည့် မှတ်ရည်များ ဝေသာ၏။

...အင်း....ဝါကို ဒီဆယ်ရက်အတွင်း အပြင်းအဆန်သင်ပေး အရာကြီးဟာ အခုလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

...ကျလာသော မျက်ရည်များကို လက်ခုံဖြင့် သွတ်လိုက် သည်။

ရန်ရွယ်ရသေ့ ကြီးသည် ဝင်သက်ထွက်သက်ကိုမှတ်၍
ကို ထိန်းနေ၏။

ရန်ကျင့်ရသေ့ ကြီးနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့မှာ စကားမ
ဝေးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

အတန်ကြာမှ...

ရသေ့ကြီး၏မျက်လုံးများ ပွင့်လာသေ၏။

ရန်ကျင့်ရသေ့ကြီးအား ပြုံးကြည့်၏။

ညီတော် ရန်ကျင့်၊ ဒီသူငယ်ဟာ ဟူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ ဆ
ကွမ်ကျောင်းခတ်ကို တစ်ခါချီအောင် ခုရောက်ရှိလာလိမ့်
အဲ့ဒီအခါမှာ နည့်မတ်ကျေပွန်ပဲ။

ရန်ကျင့်ရသေ့ကြီးသည် ကြမ်းပြင်နှင့် ဦးစိုက်ပြော၏။

စိတ်ချပင် နောင်ခောက်

ငါ သေဆုံးသွားတဲ့အခါမှာ ညီတော်ရန်ကျင့်ကပဲ ဟ
ဂိုဏ်းကို အုပ်ချုပ်သွားရမယ်။

နောင်တော်

ရန်ကျင့်ရသေ့ကြီးက ထိတ်လန့်စာကြား အော်လိုက်

ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးက တည်ကြည်လေးနက်စွာ ပြော၏။

ညီတော်ရန်ကျင့် သင်္ခါရတရားကို ဘယ်သူမှမလွန်ဆန်နိုင်
ငါ့နေရာကို ဆက်ခံနိုင်သူဆိုလို့ ညီတော်ပဲရှိတယ်။ ဘာမှ
ကေတက်မနေနဲ့၊ ငါ အမိန့်ပေးသလို ဆောင်ရွက်ပါ။

ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမယ်။

ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီး၏ အသံမှာ တိုးညှင်းလာသည်။

ငါသေရင် ငါ့အလောင်းကို ဆန်ရွယ်ကွမ် ကျောင်းကို
ဆုံးယူသွားကြ၊ ဒီသတင်းကိုသိရင် ဆားပုမယ်၊ ကျောင်း
အတိုင်းလုပ်နေရင် ဒီသတင်း ပေါက်ကြားလွှားလိမ့်
ကျင့် အလောင်းကို လျှို့ဝှက်ပြီး မြေမြှုပ်ရမယ်။ ညီ
ကြီးကျယ်ကျယ် မလုပ်ရဘူး။

အမင်းပက်သက်
နဲ့အောက်အောင်

ရန်ကျင့် ရသေ့ကြီးမှာလည်း အသက်ငယ်လှသည့်

သော်...

နောင်တော်က နောက်ဆုံးအသက်မထွက်မီ မှာ ကြ

င်း သိနေသဖြင့် မျက်ရည်များ စီးကျလာသေသွားကို ရိုသေ

နောင်တော်...နောင်တော်

ဘာမှထပ်မံပြောနဲ့၊ ငါပြောသမျှကိုသာ တိတိကျကျ နား၊ ဂိုဏ်းကိုစောင့်ရှောက်...

ရန်ရွယ်ရသေ ကြီး၏ မျက်လုံးများ တဖြည်းဖြည်း မေ့ သွား၏။

နောက်ဆုံး ခေါင်းငိုက်စိတ်ကျသွားပေတော့သည်။

‘နောင်တော်’

‘ဆရာကြီး’

ဂိုဏ်းတူညီဖြစ်သူနှင့် တပည့်မဟုတ်သော တပည့်တို့၏ ကျွန်ုပ်တို့အား ခေါ်ဝေါ်သံသည် ဘုရားကျောင်းပျက်အတွင်း၌ အဲဒီအတတ် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ရန်ကုမ်းချီသည် ရန်ရွယ်ရသေ ကြီး၏ နှလုံးခုန်သံကို

စိတ်

ရန်ကုမ်းချီ

ဂိုဏ်းတူညီကြီးသည် လူ့လောကမှ တစ်လွန်ဝံ့သို့ ငြိမ် နှက်ပြောင်းသွားခဲ့လေပြီ။

သိုင်းလေးက၌ ကြီးမြင့်သော ဝါစဉ်ကြီး ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်ပါသည် ဤသို့ဖြင့် ဘဝနိဂုံးချုပ်သွားခဲ့ရလေပြီ။

ဆန်ကုမ်းချီမှာ မျက်ရည်များ မဆည်နိုင်အောင် ကုန်းဆင်း လာသည်။

‘ဆရာကြီး...ဆရာကြီးဟာ ကျွန်တော် အပေါ်တပည့်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးမယ့် စိတ်စေတနာရင်းကတော့ ဆရာတပည့် စိတ်စေတနာရင်းအတိုင်း ရှိပယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်နားလည် ဆတော့ပေါက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်အသက်ရှိနေသမျှ ကာလ ယာယီလုံးဆရာကြီးခွဲကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူးခင်ဗျာ’

ဆန်ကုမ်းချီသည် ရန်ရွယ်ရသေ ကြီး၏ အလောင်းတော်၌ တထွတ်ထွတ်ရွတ်နေသည်။

ရန်ကုမ်းချီသည် မျက်ရည်ထုတ်လိုက်သည်။

‘မိတ်ဆွေလေး...လမ်းကြွလှုပ် ဖြစ်ဖြစ်၊ တမင်သက်သက် လာလှုပ်ဖြစ်ဖြစ် ဆန်ရွယ်ကုန်ကို ဆည်းနည်းနဲ့ခရုကိုအောင် လာခဲ့ပါ။ မမေ့ပါနဲ့နော်’

ဆန်ကုမ်းချီသည် မျက်ရည်များထုတ်ပြီ။...

‘စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော်အဆုတ်လာခဲ့ပါမယ်’

ဆန်ကုမ်းချီသည် ရန်ရွယ်ရသေ ကြီး၏အလောင်းကို ရှိသေ လေးမြတ်စွာ ရှိခိုးကန်တော့၏။

ရန်ကျင့်ရသေ့ကြီးသည် ဘုရားကျောင်းပြင်သို့ ခေတ္တထွက် သွားပြီး ဟူတန်းဂိုဏ်းသား ရသေ့ များအား အော်ဟစ်အမိန့် ပေးသည်။

အတန်ကြာသော် သစ်ခက်သစ်ကိုင်များ၊ အစိမ်းရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကြီးများ ကာရံထားသည့် ဝေဝါယာဉ်တစ်ခုကိုဘုရား ကျောင်းပျက်ထဲ သယ်ဆောင်လာ၏။

ရန်ရွယ်ရသေ့၏ အလောင်းကို ဝေဝါယာဉ်ထဲ ထည့်ပြီး ဟူတန်းရသေ့ လေးပါးက ထမ်းယူလိုက်ကြသည်။

ရန်ကျင့်ရသေ့ကြီးက....

‘မိတ်ဆွေကလေး၊ ကျုပ်တို့သွားတော့မယ်၊ နောင်...’

‘မိတ်ချပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်အရောက်လာခဲ့ပါမယ်’

ဆန်ကွမ်းချီသည် ရန်ကျင့်ရသေ့ကြီးအား ဦးညွတ်ဂါရဝ ပြုလိုက်သည်။

ရန်ကျင့်ရသေ့ကြီးသည် တောင်ဇွေးကိုကိုင်လျက် ရှေ့မှ ဦးဆောင်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် မျက်ရှည်များအဝနေသည့် မျက်လုံးများ ဖြင့် ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီး၏ဝေဝါယာဉ်အား ဝေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တာတော့သည်။

သု၏ရင်ထဲ၌ ဟာရွှါကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သူ့အား ထိုက်ကျီဖေ ဓားသိုင်းကွက်များကို လှုပ်ရှား စားပြခဲ့သည့် ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုကို မျက်စိထဲ၌ ငြိယောင်လာသည်။

ယခုမူ ဆရာကြီးသည် တမလွန်တဝမှနေ၍ မိမိအားစောင့် ကြည့်နေပေတော့မည်။

‘ဩော်...ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ခေဆို သူ့ ဆေးဆုံးထာနဲ့ အဆောင် သောင်အားလုံး မြေကြီးထဲရောက်သွားတော့တာပဲ၊ ဂုဏ်ပုဒ် လေး ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့လူကတော့ ကြီးမြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ခိုင်းတင် ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲနော်’

ညနေ နေဝင်ဆည်းဆာဖြစ်နေသဖြင့် ကောင်းကင်ကြီး မှလုံး နီရဲနေသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ကောင်းကင်ကြီးကို မော်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုစဉ်....

‘ညီလေး ဆန်ကွမ်းချီ’

ဆန်ကွမ်းချီသည် အိပ်ရာမှလနိုးလာသကဲ့သို့ လှည့်ကြည့် ထည့်

တုတ်နီဟိုသည် သူ့အား ပြီး၍ကြည့်နေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ချက်ချင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာပြီး

အစ်ကိုကြီးတုထန်ဟို... ရန်ရွယ်ရသေ့ ကြီး ကွယ်လွန်သွား

ပြီ

တင်

တုထန်ဟိုမှာ မယုံနိုင်အောင် ပြစ်သွားလေ၏။

ညီလေး... အခုဆယ်ရက်အောင် မရှိသေးဘူး။

တုထန်ဟိုမှာ ကျွန်တော်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် သင်ကြားပေးတဲ့အတွက် အခုလို နှစ်ရက်စောပြီး ကွယ်လွန်သွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ဘယ်မှာသိရပ်ကစားပါ။ ဝါသွားကန်တော့မယ်။

တုထန်ဟိုသည် ဘုရားကျောင်းပျက်ထဲသို့ ဝင်ရန် ဟန်ပြုလိုက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက လက်ဖြင့်ကာရင်း...

ရန်ရွယ်ရသေ့ ကြီးရဲ့ ရုပ်ကလေးကို ဟူတန်းတောင်ခေတ်စာဖတ်သွားပြီ။ သူ့သေဆုံးမှုသတင်းဟာ ဆန်ရွယ်ကွမ်းကျော့ရဲ့ တည်တံ့မှုကို အများကြီး အထောက်အကူ ပြုနိုင်တဲ့အတွက် လျှို့ဝှက်ထားရမယ်လို့လဲ မိန့်ကြားခဲ့ပါတယ်။

တုထန်ဟိုသည် အဝေးသို့ဝေးမြောက်နေပြီမှ ဝေတိုးတိုးမေလေ၏။

ညီလေး... ဝေးသိုင်းပညာကို အကုန်အစင် ရအောင်ယူမိလို့ကိရဲ့လား။

ဆန်ကွမ်းချိုက စိတ်ထိခိုက်စွာ ပြောသည်။

ဆရာကြီးဟာ ဒီရှစ်ရက်အတွင်းမှာ ထိုက်ကျိုးမ ဝေးသိုင်းရော၊ ကျင့်ဆန်သိုင်းကွက်ရော၊ ကျွန်တို့အတွင်းအားသိုင်းခေးအားလုံးကို သင်ကြားပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီပညာ ဝေအားလုံးကို တကယ်တမ်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်ဖို့ကတော့ အခုညီဆုံးတစ်နှစ်ကနေ အများဆုံးဝါးနှစ်အထိ လေ့ကျင့်မယ်လို့ မိန့်ကြားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကို ဒီလိုအပြင်းအထန် သင်ကြားပေးလို့လဲ အခုလိုသေဆုံးသွားရတာပဲ ပါ အစ်ကိုကြီးရ။

ဒီလိုလဲမှထင်ပါနဲ့ ဆရာကြီးဟာ သူ့ဝါဒရမယ်ထင်ချိန်ကို နေ့ရဲ့ အားသန်ပြီးသင်ကြားပေးခဲ့တာပါ။ ညီလေး... ပေးလဲ ဆူလေမှာသေချာပါတယ်။ ဘာမှမိမိစားကျောင်း ပြုမနေပါနဲ့။ သူ့ကိုကတိပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း ညီလေးကအောင်ချက်ပေးရင် ညီလေးကို တမလွန်ဘဝကတော့ သာခဲခဲ နေမှာ ခင်ချာပဲပါတယ်။

၁၅၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

‘ဆရာကြီး ပေးအပ်သွားတဲ့ တာဝန်တွေက ကြီးလေးတာ
ကော့ အမှန်ပဲနော်’

တုထန်ဟိုတ ခေါင်းညိတ်ကခု....

‘တချို့ ကိစ္စတွေဟာ တစ်စော်ကန်တည်းရဲ့ အင်အားနဲ့
မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ညီလေးထွမ်းဆောင်ရမယ် တာဝန်
ကတော့ တစ်ဦးချင်းတစ်ယောက်ချင်း ထမ်းဆောင်သို့ရနိုင်တဲ့
တာဝန်ပဲ’

ထိုစဉ် စူးရှစေ့သာလေချွန်သံသည့် လေထုကို မောက်ခွဲ၍
ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

‘ဒါ ဘာလဲ’

ဆန်ကွမ်းချိုက ထိတ်လန့်တကြား ပြောလေ၏။

‘ထိုလေချွန်သံမျိုးကို ယွမ်ရွှေ့က လေချွန်တတ်သောကြောင့်
ဖြစ်ပေသည်။’

တုထန်ဟိုက....

‘ဒါ ဘာထူးဆန်းသလဲ၊ ကွန်လုံဝမ်ရွှေ့ ဂိုဏ်းသားတွေကော
ကျန်လှဂိုဏ်းသားတွေကော ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှစ၍ နေကြတာပဲ၊
သူတို့ဟာ ပြောင်တလင်း ဝိန်ခေါ် တိုက်ခိုက် နေ ရာ ထ နေ

အမှောင်ရိပ်ထဲကတိုက်တဲ့ တိုက်ပွဲအဆင့်ကို ပြောင်းလဲသွား
ကြပြီ၊ ဒီလေချွန်သံဟာ တစ်ဖက်ဖက်က လူစုဖွဲ့ အချွတ်ပေးလေ
လေချွန်သံပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဘာမှ မထူးဆန်းပါဘူး’

‘ဟား...ဟား...ဟား၊ အတွင်းအားကောင်းတဲ့ အဆင့်မြင့်
သိုင်းသမားတစ်ယောက်ယောက် လေချွန်တဲ့အသံလို့ ပြောပေး
မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ညီလေး...ကျွန်ရွာတစ်ဝိုက်မှာ အဆင့်မြင့်
သိုင်းသမားတွေ တော်တော်များများ ရောက်နေကြတယ်လေ
အားလုံး အစုံအလင် မချီပေမယ့် လေးငါးဆယ်ယောက် ဝ
ကျန်နေဦးမှာဧ’

‘မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုကြီး၊ ဒါဟာ ကျွန်တော် ညီလွမ်းရွေးကွဲ
လေချွန်သံ ဖြစ်ဖို့များတယ်၊ သူ ထွက်သွားတာ ရှစ်ခုနဲ့
ခုဆို အဝေးကြီးကို ရောက်နေသင့်ပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနားမှာ ဝ
ရှိနေရသလဲ မသိဘူး’

‘သူဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှစာပေါ့ ညီလေးရ၊ ဟ.ခြားသိုင်းသမား
တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့’

‘အစ်ကိုကြီး...ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ရင် ကောင်းမ
‘ကောင်းသားပဲ’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဓားအိမ်နှင့်တကွရှိသော ဓားကို နှော
ကျောင့်၍ သိုင်းလွယ်လိုက်၏။

၁၅၈ ကတ္တသိုလ်နေထင်းအောင်

ထို့နောက် နစ်ယောက်သား လေချွန်ခဲကြားရာအရပ်သို့ ပြေးထွက်သွားကြတော့သည်။

သူတို့သည် သစ်တောတစ်အုပ်ကို ဖြစ်ကျော်သွားကြရ၏။

သစ်တောအုပ်ကို လွန်သည်နှင့် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်စုနှင့် အခြားလူတစ်ယောက် အပြင် အဆန် တိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြတော့သည်။

ခင်းရောင်တလက်လက် ထနေသဖြင့် အလွန်တရာ တိုက်ပွဲ ပြင်းထန်ကြောင်း ခန့်ခွန်းသိရှိလိုက်ကြရသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက....

အစ်ကိုကြီး...အနက်ရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ လူအုပ်စု ဟာ ကွန်လုံဝမ်းရဲ့ လက်အောက်ငယ်သားတွေ ဖြစ်ပုံရတယ်။ အစ်ကိုကြီးလဲ ဒီဝတ်စုံကြီးနဲ့ ဖြစ်နေတော့ ဒီပုံစံအတိုင်းဝင်တွေ လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အစ်ကိုကြီး တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းနေခဲ့၊ ကျွန်တော် သူတို့ဆီသွားမယ်။

အေး...ငါ့ပုန်းနေခဲ့မယ်

ဆန်ကွမ်းချိုက လျင်မြန်သော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ပြေးထွက် သွားသည်။

ဆန်ကွမ်းချို တွက်ဆသည်မှာ မှန်ကန်ပါသည်။

ခန့်သုများအသယ်၌ စက်ဝိုင်းပမာ မှတ်မှတ်လည်ကန် ခုခံ ကွယ်နေသူမှာ ယွမ်ရွှောက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ယွမ်ရွှောက်၌ လက်နက်ဗပါချေ။

လက်ချည်းပလာသက်သက်ဖြင့် ခုခံကာကွယ်နေသော်လည်း သူများသည် ယွမ်ရွှောက်ကို ထိခိုက်စေရာရအောင် မိလုပ် ကြိုးချေ။

ယွမ်ရွှောက်၏ဘေးတွင် နိုင်ချစ်နော်တစ်ယောက် ထိုင်နေ ကြောင်း အံ့ဩစဖွယ် တွေ့ရှိရသည်။

ချက်နှာ၌ ဖြူချော်ခနဲပြီး နဖူးမှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ထွက်နေ၏။

ပြင်းထန်သောဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားနေရသည်ပုံသဏ္ဍာန် ပေါက်နေကာ....

တင်း... ဒီမိန်းကလေး ဘာများ ဧဏ်ရာ ထပ်နေပြီလဲ သား။

သူသည် စိတ်ထဲမှပြောရင်း ခားတို့ရှမ်းခနဲ အံ့ထုထုလိုက် သည်။

ခန့်သုများမှာ သိုင်းပညာ ကျွမ်းကျင်သူများ ဖြစ်သော် လည်း ယွမ်ရွှောက်၏ပညာကို မမီဘဲ ရှိနေကြ၏။

ထိုစဉ် ဆန်ကွမ်းချို ရောက်လာသောအခါ သူတို့မှာ ထမင်း
အစည်းပြေသကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

‘ရှမ်း...ရှမ်း...ရှမ်း’

ပတ်လည်ဝိုင်းဆားသည့် စက်ဝိုင်းကြီးမှာ ပျက်စီးသွား

ဆန်ကွမ်းချို၏ ခားချက်အောက်၌ တစ်ယောက်ပြီး တစ်
ယောက် သေဆုံးကုန်တော့သည်။

ကျန်သော ရန်သူများသည် ဆန်ကွမ်းချိုအား မည်သို့
မရခံနိုင်မှန်း ရိပ်မိသိရှိလာသဖြင့် ဆုတ်ခွာကွက်ပြေးကြတော့
သည်။

ယုမိရွှောက်သည် ထွက်ပြေးသွားသည့် ရန်သူများနောက်
မလိုက်အံ့ဘဲပေ။

‘အစ်ကိုကြီး...ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဆုံတွေ့ကြရပြန်ပြီနော်’

‘ဇေး...ဟုတ်တယ်။ မင်းတို့ ထွက်ခွာသွားတာ ရှစ်
လောက် ရှိသွားပြီ။ မိုင်ရာချီပြီး ခရီးပေါက်နိုင်လောက်
သွားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာမှာ ပြန်တွေ့နေရတာလဲ’

ယုမိရွှောက် နိုင်ချစ်နော်အား လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

‘သူက ဒီနယ်မြေထဲကထွက်မသွားနိုင်ဘူးတဲ့ လူတစ်ယောက်
ကို စောင့်ဦးမယ်တဲ့’

ဆင်....

ဆန်ကွမ်းချို အံ့ဩသွားသည်။

‘အခုက ဘယ်သူ့ကို စောင့်မှာတဲ့လဲ’

‘မသိဘူးလေ။ သူက စောင့်မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လဲ
စောင့်ရတာပေါ့’

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ နိုင်ချစ်နော်အားကဲ့သို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား

သူ ဒီနယ်မြေထဲက ထွက်ခွာမသွားရင် ကုန်လုံဝမ်းက
ကျွန်တော့်အဖွဲ့မှာ သေချာတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကုန်လုံဝမ်းက
ကျွန်တော့်အဖွဲ့မှာ သေချာတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကုန်လုံဝမ်းက
ကျွန်တော့်အဖွဲ့မှာ သေချာတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကုန်လုံဝမ်းက

သူသည် တွေးတောငေးမောနေသည်။

ဒါမှမဟုတ် ကုန်လုံဝမ်းက သူ့ကို ပြန်ဖမ်းခိုင်းလိုက်တာ
ပေါ့နော်’

အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ပတ်ဆင်ထားသည့် သိုင်းသမားများ
အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရတော့ပါ။

သောထောင်ဆယ်ဆယ်အားဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို ယုမိရွှောက်
နိုင်ချစ်နော်တို့ သုံးယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

သူသည် ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လှိုက်ပြီး ချိုချိုသာသာပင်
လိုက်၏။

ညီမလေး'

နိုင်ချစ်နော်က မျက်လုံးလှန်းကြည့်သည်။

'ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ'

'ညီမလေးက လူတစ်ယောက်ကို စောင့်နေတယ်ဆို'

'ဟုတ်တယ်'

'ဘယ်သူကို စောင့်နေတာလဲ'

နိုင်ချစ်နော်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်ပြီး ငါ့
မှ ထလာလေ၏။

'ရှင်ကို စောင့်နေတာပေါ့၊ ရှင်ကို ဒီနယ်ပယ် အတွင်း
ဆပ်ထွေဦးမယ်လို့ ကျွန်မ လင်ထားတယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ရင်ဝသို့ ကျောက်တုံးကြီးဖြင့် အပစ်ခတ်
ရသကဲ့သို့ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

'ညီမလေး၊ ဒီနယ်မြေမှာ ညီမလေးအတွက် အန္တရာယ်
ကြီးတယ်။ ကွန်လုံဝမ်းဟာ ညီမလေးအတွက် အချိန်မရွေး
ပေးနိုင်တယ်။ ထားပါအတော့ ငါ့ကို တာဖြစ်လို့စောင့်တာ

'ရှင်ညီလေးက ပြောတယ်။ သူ့နာထိုင်တဲ့ တောတောင်
မှာ အင်မတန်ထူးခြားတဲ့ ဓားတစ်လက် ရှိနေသတဲ့'

'အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ'

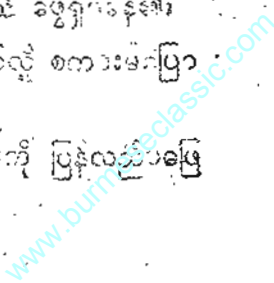
'အဲဒါဓားဟာ သိုင်းလောကမှာ အထက်မြက်ဆုံး ဓားဖြစ်
နိုင်လို့ ရှင်ညီလေးကပြောတယ်။ အဲဒါဓားကို သွားယူကြမယ်
ရှင်ညီလေးက ပြောတယ်။ ဓားရှိတာနောက် ဟုတ်ရဲ့ဗျား'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ပိုင်မာစန်းတောင်မှ အဖြူရေ များ
ညိုညိုဆိုင်ဆိုင်နေသော ကျောက်တံခါးချင်ကြီးများနှင့်
ဆန်းသောနေအိုင်၊ ထူးဆန်းသော ကျောက်ဂူကြီးတို့ကို
သိရမိ၏။

ယွမ်ရွှေကံဟာ အဲဒီတောထဲမှာ ကြီးပြင်းလာတဲ့လူ ဆို
တဲ့ အဲဒီဂူထဲမှာ အမျိုးသားနဲ့ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ရှိ
သောင်းအကြောင်းတွေကို ကောင်းကောင်း သိနေတာပေါ့
အချိန်တုန်းကတော့ အဲဒီအဖြစ်တွေဟာ သူ့အဖို့ ဘာမှ
အရေးမမယ့် အခု သူတွေ့ကြုံနေရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့
ဆက်စပ် သိပ်ထူးခြားသွားပြီ။ ဒီအကြောင်းတွေကို နှိုင်းချှား
တို့ ပြန်ပြောလိုက်တော့ နိုင်ချစ်နော်ဟာ ဒီဂူကို စိတ်ဝင်
အား သေချာတာပေါ့'

နိုင်ချစ်နော်သည် စူးရှတောက်ပြောင်သော မျက်လုံးများ
ဆန်ကွမ်းချို၏မျက်နှာပေါ်သို့ အဓိပ္ပာယ် ဓမ္မဋ္ဌာန်းနေ၏။
ရှင်ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြော
တာလဲ'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်၏မေးခွန်းကို ပြန်လည်ဖြေ
တမ်းပေး

၁၆၄ စက္ကသိုလ်နေထမ်းစောင့်

လှူအတွေးက မကုန်သေး။

ထိုဂူထဲ၌ ရွှေလက်ကိုင်ရိုးတပ် ဓားထစ်ချောင်းရှိနေ

ထိုဓားသည် အပြားရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဓားထစ်ချောင်း ဖမ်းစုတ်၏ ဓားဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ထိုဓား ကန်ဖိုးရှိုလိမ့်မည်ဟု သူလည်း မိခွဲချေ။

ယခု....

ယုမ်ရွှေကက်က အတယ်ကြောင့် ရှုရှုအဖေဖေ ပြော

နိုင်ချစ်နော်က အသိစူးစူးကလေးဖြင့် အခက်ဟစ်

အယ်လိုလဲ။ ရှင် ကျောက်ရုပ်ကြီး ဖြစ်သွားပြီလား။

ဆန်ကုန်းချီမှာ ဝတ်ပုံမကဆိုး မကံနေရာမှ လန့်နိုးလှေ

ထို့နောက် နိုင်ချစ်နော်အား လှမ်းကြည့်မိလေ၏။

အခန်း (၁၀၆)

အချစ်၏ ပူဇော်ငင်သော ဝေဒနာ

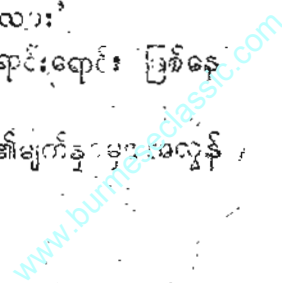
နိုင်ချစ်နော်က ပီပီသသအေးနေသည်။

အဲဒီဓားရွှေဖယ်ဆိုတာ အကယ်ပဲလား။ ရှင်ညီမြောကဲ့ဓား

တကယ်ရှိပါတယ်။

ရှင်ညီနဲ့ ကျွန်မ သွားမယ်ဆိုရင် ရှင် သဘောတူသလား။

အဲဒီအချစ်နော်သည် လေထိုက်သဖြင့် ပူဇော်ငင်ရောင်း ပြစ်နေ

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ သူမ၏အလှကို ခံစားမိလေ။ သူ့ရင်
နှုတ်ကျင်မှုကို ခံစားရလေလေ ဖြစ်နေသည်။

ယွမ်ရွှေကန်၏ အကြင်ဖော်အဖြစ် လက်ခံရန် ထိုက်တန်
ပေးရသည့်အဖြစ်ကိုလည်း လိပ်ပြာမသန့်အလို ခံစားလာ
သည်။

နိုင်ချစ်နော်က လှပသလောက် ယွမ်ရွှေကန်၏ ရုပ်အ
သဏ္ဍာန်

တစ်ခုပဲ ယွမ်ရွှေကန်အတွက် အခုအခံရှိသည်။

ရိုးသားခြင်း၊ သိုင်းပညာ တက်မြတ်မှုကလေးကို ထင်
ဆောင်းပေးလျှင်တော့ မည်းလှသည်ဟု မဆိုသာပေး

ညီမလေး

ဆန်ကွမ်းချိုက ခြောက်ကပ်နှုတ် ခေါ်လိုက်၏။

နိုင်ချစ်နော်မှာ မျက်ခဲညှပ်များ ခေနေသည်။

ရှင်က ပြောမလို့လဲ၊ ရှင်ညီက ကျွန်မအပေါ် သိယေအ
ကြီးနေဘယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းပဲ ယထာပြန်လို့လား၊ သူ
ပျော်ရွှင်မှုအတွက် ကျွန်မက သူ့ရဲ့ အကြင်ဖော်အဖြစ်နေ
ပါလို့ ပြောဦးမလို့လား။

ကားဆုံးသောအခါ နိုင်ချစ်နော်၏ မျက်ဝန်းအစိုက
ရည်ပေါက်ကြီးများ တလိမ့်လိမ့်ကျဆင်းလာတော့၏။

ရှင် သိပ်ရက်စက်တာပဲ။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ မည်သည့်စကားမျှမပြောနိုင်ဘဲ ဝိုင်နေတော့

ရှင်ကို ကျွန်မ အသက်စွန့်ပြီး ခေခေရွှေကန်ခဲ့တာ၊ ရှင်ဆီ
ဒီစကားတွေပဲ ပြောဖို့ရှိလား၊ တခြားစကားတွေ ပြော
တော့ဘူးလား၊ ရှင်ရင်ထဲမှာ ရှင်ညီအတွက်ပဲ ပြောစရာ
လေးလား။

ဆန်ကွမ်းချိုက ဆို နစ်နွဲ့ ပြော၏။

ညီမလေး...ငါ့မှာ...ငါ့မှာ...ငါ့မှာ...။

ဒီစကားပဲ ပြောစရာရှိတယ် ဆိုပါတော့။

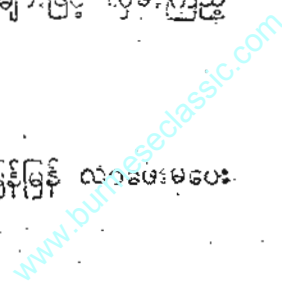
နိုင်ချစ်နော်မှာ လဲကျလှနီးနီး ဖြစ်သွားသည်။

ညီမလေးယွမ်ရွှေကန်...မြန်မြန်လာစမ်း၊ ညီမလေးကို ပုခွံ
ထု လဲကျတော့မယ်။

ယွမ်ရွှေကန်မှာ သနားဖွယ် မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်

အစ်ကိုကြီး...ထွက်

ညီမလေး...ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ မြန်မြန် လာဖေးမပေး
မင်းအစ်မ လဲကျတော့မယ်။

ယုမ်ရွှောက်သည် နိုင်ချစ်နော်အား ဖေးမခြင်း၊ ကူညီမှု မပြုရဲပေ။

တိုက်ပွဲများစွာ ဆင်နွှဲရသည့် ယုမ်ရွှောက်သည် အချစ်ထဲ ပဲ့၌ အားငယ်လျက် ရှိနေရှာလေပြီ။

ဆန်ကွမ်းချို၏ စိတ်နှလုံးခံစားမှု ပြင်းထန်လှသဖြင့် ခေါင်းထဲမှ သွေးများ ထိုးတက်လာသည်။

လှိုသေခံ သူပြန်မျှချပစ်လိုက်သည်။

နိုင်ချစ်နော်က အကြိတ်ကြိတ် ပြောလေ၏။

'ကျွန်...ကျွန်မကို သွေးစိုက်သွားခဲ့ဘူးလို့ ထင်နေသေးတာပဲ။

ဆန်ကွမ်းချိုက ပင်ပန်းနွမ်းလျှော့စွာ ပြောသည်။

'ညီမလေး ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ သူ့ကို မင်းစောင့်ရှောက်ပေးရအောင်။ အခုအခါမှာ သာယာပေါ့လိမ့်မယ်။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါလေ့ရယ်။

နိုင်ချစ်နော်က ယုမ်ရွှောက်အား လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

'လာ...ကျွန်မကို လာတဲ့မာ'

ယုမ်ရွှောက်က မြဲထွန်ထွန် ဖြစ်နေသည်။

'လာစမ်းပါ။ ကျွန်မကို မြန်မြန် တွဲစမ်းပါ။ အခုရွှေခွေးနေရာကို သွားမယ်။ ရွှင် ကျွန်မနဲ့အတူတူ သွားမယ်မဟုတ်ဘူး။

'အစ်မလေးနဲ့ ဆိုရင် ကျွန်တော် ဘယ်နေရာပဲ ဖြစ်ပါက ကျွန်တော်လိုက်ပါမယ်'

နိုင်ချစ်နော်က ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်သည်။

လူ့ ရယ်သံမှာ ဝိုသ်ပေါက်နေ၏။

'ကဲ...ကျွန်မတို့ သွားမယ်'

'ကျွန်...ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးကို နှုတ်...နှုတ်ဆက်...'

'မလိုပါဘူး။ သူ့ကိုတော့ မလိုဘူးဘူး။'

'အစ်ကိုကြီးဟာ ကျွန်တော် အပေါ် သိပ်...သိပ်ကောက်စားပါ။ သူ့...ကို'

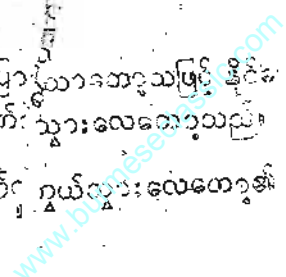
'မလိုဘူး။ ကျွန်မက သူ့ထက် ခာမာဆဲကောင်းအောင် ရှိပြီပဲမယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုက လက်ကိုခါထုတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

'မင်းတို့သွားကြတော့ တကယ်လို့ များ ဆရာ့ကို အဆန်ကွမ်းချို နေကောင်းပါတယ် ပြောလိုက်ပါလိမ့်လား။'

ယုမ်ရွှောက်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ အတုသဖြင့် နိုင်ချစ်နော်အား ဖေးမကူညီကာ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

မကြာမီ အခင်း၌ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

လှသည် မျက်စိမှိတ်၍ အနားယူနေ၏။
 သို့သော် ရင်ထဲ၌ ဆွေးမြည့်မှုကား မဖြေနိုင်၊
 သူ့ကို သံယောဇဉ်ရှိနေစွာသည့် နိုင်ချစ်နော်၏မျက်နှာ၊
 ထိုမျက်နှာလေးကို မြင်ဖောင်လာပြီး ရင်ထဲ၌ မျှို့တက်
 လာပြန်သည်။

ထိုစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ ကျောပြင်ကို အသာ နှိပ်
 နယ်ပေးလာ၏။

‘ညီလေး...သိပ် ဝမ်းနည်းနေသလား?’

ဆန်ကွမ်းချို လှည့်ကြည့်၏။

သူ အပေါ် ညီတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သံယောဇဉ်တူယ့်နေသည့်
 တိပက်ကြီး တုထန်ဟိုပေတည်း။

တုထန်ဟို၏ အကူအညီသာမရလျှင် ဆန်ကွမ်းချို ရေတိမ်
 နှစ်ရပ်ပေလိမ့်မည်။

‘အစ်ကိုကြီးရှဲ့ ဂရုစိုက်မှုကို ကျေးဇူးတင်မိတယ် အစ်ကို
 ကြီးရယ်’

တုထန်ဟိုက ဖျောင်းဖျေသည်။

‘ညီလေး...အခုအချိန်မှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ဘာမှတော့မနေ
 နဲ့၊ ညီလေးဟာ ရှစ်ရက်လုံးလုံး သိုင်းပညာကို အပြင်းအထန်
 လေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့ခြင်းပြီ၊ ကျန်းမာရေးကို မထိခိုက်အောင်
 ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေပါ’

‘ကျွန်တော် နေ့ကောင်းမိတယ်’

‘မင်းနေ့ကောင်းရင် ငါ ဝမ်းသာပါတယ်’

‘ကျွန်တော်လုပ်လိုက်တာ မှန်ပါတယ်နော်’

‘မှန်တယ်မှားတယ်တော့ ငါမဆုံးဖြတ်လိုဘူး၊ ဒါပေမယ့်
 မင်းအနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို စိတ်ဆင်းရဲခံပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာကို
 တော့ ငါသိပါတယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်’

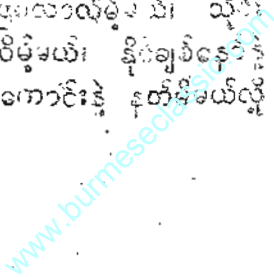
‘ပြောပါ အစ်ကိုကြီး’

‘နိုင်ချစ်နော်က ရုပ်ရည် အင်မတန်ချောတယ်၊ နတ်သမီး
 လေးတစ်ပါးလိုလှတယ်၊ ယူမိချောက်ကတော့ ကြုံနိုင်သန်စွမ်း
 တဲ့အချက်ပဲရှိတယ်၊ ရုပ်ရည်ကအတော်ဆိုးတယ်၊ မင်းတယ်လိုပဲ
 သူတို့ကို ပေါင်းစပ်ပေးဖို့ကြိုးစားပေမယ့် အင်း...ငါလဲမပြော
 တတ်တော့ပါဘူးကွာ’

ဆန်ကွမ်းချိုက...

‘အစ်ကိုကြီး၊ ယူမိချောက်က တကယ်ကြိုးစာ ရင် တစ်
 ခေတ် ဝမ်းယောင်က သိုင်းသမား ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ သိုင်း
 လောကရဲ့ ဧကရာဇ်ဟာ သူပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ နိုင်ချစ်နော်နဲ့
 ပေါင်းစပ်လိုက်ရင် သိုင်းသမားသူရဲကောင်းနဲ့ နတ်မိမယ်လို့
 ကျော်ကြားမှာ သေချာပါတယ်’

တုထန်ဟိုက သက်ပြင်းချသည်။

အင်းလေး...မင်းမျှော်မှန်းဘသိုလ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာမှာ ပေါ့
ညီလေးရာ'

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီးနောက်....

ညီလေး...ဒီနေရာဟာ ကျွန်ုပ်တို့ဝမ်းခွဲ ဘတ်တော်သားတွေ
ရှုံးနိမ့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့နေရာဖြစ်တယ်။ သူတို့ မကြာခင်
ပြန်လာနိုင်တယ်။ သူတို့ဟာ နိုင်ချစ်နော်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို
လက်ဖမ်းချင်လို့ ကြိုးစားနေတာပဲဖြစ်ရမယ်။ မင်းရဲ့ညီလေး
ကကွယ်နေလို့ သူတို့ဖမ်းနိုင်တာ'

ဆန်ကွမ်းချိုက....

ကဲ...ဒါဖြင့်လဲ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာက ခွာကြစို့'

ညီလေးကို ငါတို့ပို့ လိုသေးသလား'

ခုပါဘယ် အစ်ကိုကြီးရာ၊ ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး
သို့သော် ဆန်ကွမ်းချို ယိမ်းယိုင်နေသည်။

တုထန်ဟို ဖေးမလာမှသာလျှင် တည့်တည့်မတ်မတ် လမ်း
လျှောက်နိုင်တော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ငါးမိုင်ခန့်လျှောက်လာရာ သစ်ပင်ထူထပ်သော
သစ်တောအုပ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက....

'အစ်ကိုကြီး...ကျွန်တော်တို့ ခဏနားကြရအောင်'

တုထန်ဟိုအံ့ဩသွားသည်။

သူထက် သိုင်းမညာကောင်းသူက ခေတ္တနားချင်သည်ဟု
ပြောသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို၏ မျက်နှာကို သတိမကင်းကြည့်ခို
သည်။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ရင်ထဲ
၌ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ညီလေး... ပြစမ်း'

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချို၏နဖူးကို ခမ်းသပ်ကြည့်သော
အခါ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူသော နေကြောင်း အတူရှုလေ၏။

ညီလေး...မင်းမျှော်မှန်းပြီ'

'ဆီမိမ့်များပါဘူးအစ်ကိုကြီး၊ ဟို...ရင်ဆက် ဓားသိုင်း
လေ ကျင့်လိုက်လို့ပါ။ ခဏအနားယူလိုက်ရင် ပျောက်သွားမှ
ပါ'

ညီလေး...သူ့ရဲကောင်းဟာ တိုက်ပွဲကျမှ ဖောတာမဟုတ်
ဘူး၊ ရောဂါနှိပ်ခက်ရင်သဲ ဆေးတာပဲ မသေပါနဲ့'

ထိုစဉ် စူးရှသောခရာသံများ ကြားလိုက်ရသည်။

ညီလေး၊ ဒါ...ဒါ ကျွန်ုပ်တို့ လက်အောက်ငယ်သားတွေ
ရဲ့ ခရုသုပ်ပဲ။ ငါတို့ ဇာတိလေးက ရွှေောင်နေလိုက်ကြရအောင်'

၁၇၄ တက္ကသိုလ်နေ့သင်းအောင်

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တုဆန်ဟို၏သက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ဆိုက်၏

အစ်ကိုကြီး ချောင်လိုက်ပါ။ ဒီကောင်တွေကို အကုန်လုံး ရှင်းပစ်မယ်

'ညီလေး...ဒီအချိန်မှာ မိုက်ခေယံအချိန် မဟုတ်ဘူး၊ ငါဟာ ကိုယ်ရဲအားအဖွဲ့ထဲ ရောက်နေခဲ့လို့ သူတို့ရဲ့ ခရာသံ အမျိုးအစားကို ခွဲခြားတတ်နေပြီ။ ဒီခရာသံဟာ အဖွဲ့လိုက်လာတဲ့ ခရာသံပဲ။ လူစုလူဝေးကြီးလာတာမို့ ငါတို့က အမိုက်မခံသင့်ဘူး။ နောက်ပြီး မင်းက အဖျားရှိနေတာကိုးတယ်'

သူသည် စိတ်ဝင်ဒနာ ခံစားရခြင်း၊ အဖျားရှိနေတာကြောင့် တို့ကြောင့် ရန်ရွယ်ရသေးကြီးအား ပေးခဲ့သည့် ကတိများကို မေ့ လျော့သွားခဲ့ပေပြီ။

အသေခံ၍ တိုက်ရန်သာ စိတ်စောနေသည်။

ထိုစဉ် ခရာသံများသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာလေ၏။

အန္တရာယ်သည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာနေပေပြီ။

သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သော တုဆန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုအား ဖျောင်းဖျ၍ ရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားလေ၏။

'ညီလေး...မင်း! တကယ်ပဲ ရင်ဆိုင်တော့မလို့လား'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဘေးကို ဆွဲထုတ်ရန် ဟန်ပြင်နေ၏။

'ရင်ဆိုင်မယ်၊ ဒီကောင်တွေစွဲ အလောင်းချင်း ထပ်သွားအောင် သတ်ပစ်မယ်'

သို့သော် သူ သတ်နိုင်သည့်အဆင့်သို့ ပရောက်တော့ပါ။

နောက်ဆုံး ဘေးကိုပင် ဆွဲထုတ်နိုင်ရှာပါ။

တုထန်ဟိုက အကြောကို ထိုးနှိတ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချို၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို သမ်းယူပြီး တောထဲသို့ ပြေးဝင်သွား၏။

သစ်တောထဲ၌ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များ အလွန် နိမ့်သည့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ကျွေလိုက်ရသောအခါ မည်သို့မျှမစဉ်းစားတော့ဘဲ ဆန်ကွမ်းချိုအား နှယ်ကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင် သစ်ပင်ပေါ်တက်၍ အပေါ်သို့ ဆွဲတင်သည်။

စိတ်ချရသည့် အမြင့်သို့ရောက်မှ ဆန်ကွမ်းချိုအား သစ်ပင်ခွဆုံထွားလျက် သစ်ပင်အခက်များကြားမှ တုထန်ဟို ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုနေတော့၏။

နှယ်ကြိုးများကို ဖြေပေးပြီးသော်....

'ညီလေး...စိတ်မရွှိနဲ့၊ မင်းစိတ်ဟာ နဂိုမူမှန် မဟုတ်ခကတ ငါလဲ ကောင်းရာကောင်းကြောင်းဖြစ်အောင်လုပ်လို့ရတာပဲ'

မကြာမီ ခရာသံများ ကြားရုံပြီး အင်္ကျီအနက်ရောင် ဝတ်ထားသူ ငါးယောက်ခန့် သူတို့ပုန်းအောင်းနေသည့် သစ်ပင်ကြီးအောက်သို့ ဝင်လာကြ၏။

‘အလို... ကျိတ်ကဲပါလား!’

တုဆန်ဟိုသည် တီးတိုးရေရွတ်ခီလေ၏။

ကျိတ်ကဲဆိုသည်မှာ ကိုယ်ကျွပ်အင်္ကျီနက် ကိုယ်ရံတော်အဖွဲ့၏ ခုတီယခေါင်းဆောင် ဖြစ်၏။

ကျိတ်ကဲကိုယ်တိုင် ပါလာသဖြင့် အထူးဂရုစိုက်နေကြောင်း သိသာ၏။

‘ဒီဘက် ပြေးလာတာရော ဟုတ်ခွဲလား?’

‘ခြေရာက နှစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်၊ ကချို၊ ခြေရာတစ်ခုတော့ ဒီဘက်ကို ပြေးလာတာကို ခြေရာခံမိပါတယ်’

ပထမ ခမ်းခန်းထုတ်သူမှာ ခုတီယခေါင်းဆောင် ကျိတ်ကဲ ဖြစ်၏။

ကျိတ်ကဲက...

‘ဒီထဲပြေးဝင်လာလို့ကတော့ ဆုတစ်လွှာပေးနိုင်ဘူး၊ ဒီနေရာက ငါတို့ ကြီးစားတဲ့နေရာပဲ၊ ငါတို့လက် ငါတို့ခြေထဲက မလွတ်တဲ့ နေရာမို့လို့ ဒီကောင်တွေကို ဖမ်းမိဖို့ မခဲယဉ်းဘူး’

ကျိတ်ကဲသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ခရာကိုထုတ်၍ မှုတ်လိုက်သည်။

တုဆန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ပင် နားတူသွား၏။

မကြာမီ ကိုယ်ကျွပ်အင်္ကျီနက် ဝတ်ဆင်သူ ဆယ်ယေခက်ခန့် ခြောက်နှိရာ သစ်ပင်အောက်သို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာသ၏။

ထိုဆယ်ယောက်သည် ကျိတ်ကဲအား ရိုသေ လေးစားစွာ ဆိုအသံပေးကြသည်။

ကျိတ်ကဲက အေ့စကဲသော မျက်လုံးများဖြင့် အကဲခတ် ခြင်းပြုပြီး...

‘မင်းတို့ လုမ်းခရီးမှာ ရန်သူအချိပ်အခြည်ကို တွေ့မိကြလား?’

အင်္ကျီနက် ဆယ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ဆက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

သို့သော် မည်သည့်စကားသံမျှ ထွက်ပေါ်မလာပေ။

ကျိတ်ကဲ ဒေါသထွက်လာပေပြီ။

‘ဟေ့ ... ငါမေးနေတာကို မကြားကြဘူးလား၊ မင်းတို့ အားပင်းနေကြလား?’

ထိုအခါကျမှ တစ်ယောက်က ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပြေးလာတဲ့ လမ်းခရီးမှာ ရန်သူဆို တစ်ဦးမှ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။

အခြားတစ်ယောက်ကလည်း ဝင်ဖြေပြန်သည်။

ကျွန်တော်ထဲ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်ုပ်တို့ဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖြေကြရာ မည်သို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရန်သူအား မတွေ့ခဲ့ရကြောင်း ပေါ်လွင်လာ၏။

ကျိတ်က ဝေးသထွက်မိပြန်သည်။

ဒေါ်ဖြင့် ရန်သူတွေဟာ အထောင်ပေါက်ပြီး ပျံ့ပြေးကုန်ကြပြီပေါ့၊ ကောင်းကွာ။

ထိုစဉ် တစ်ယောက်က ဝင်ပြော၏။

သူတို့ ဒီသစ်နှစ်ကထဲ ဝင်ပြေးချင်ပြေးမှာပေါ့၊ ဒီသစ်နှစ်ကထဲကိုတော့ ဘယ်သူမှ မရှာရသေးပါဘူး။

ကျိတ်က ခေါင်းညိတ်၏။

ကောင်းပြီ၊ ဒီဘေထဲဝင်ပြီး ခြေရာခံကြမယ်။

အင်္ကျီနက်ဆယ်ယောက်ဆိုသည် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားကြတော့၏။

ကျိတ်ကသည် သစ်ပင်ကြီးအောက်၌ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ယခုအချိန်၌ ကျိတ်ကအား လှုပ်ကြဲလျှင် အလွန်လွယ်သည်။ သို့သော် နောက်ကြောင်း မအေးလေ့ဖြင့် တုတ်ခံတိုသည် ဟု ကြိုတင်စဉ်းစားလိုက်၏။

ထိုစဉ် ကျိတ်ကထံမှ တဟားဟားရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

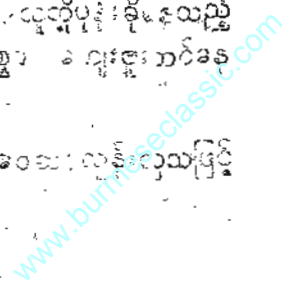
ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်းတို့က လူလည်လုပ်နေကြတာ ပုန်းခနဲတဲ့နေရာက ထွက်ခဲ့ကြမယ်။

တုတ်ခံတို ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ အခုရက်ကြီး လှမ်းကြည့်ရင် ကျိတ်ကသည် အပေါ်ကို မော်ကြည့်၍ အော်နေခြင်း ထက်ဘဲ အေးဝေးရှိချုပ်တံတစ်ခုကိုကြည့်၍ အော်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

တော်တော်လာတဲ့အကောင်ပဲ၊ အူလည်သည်ကောင်ဆိုရင် ကံလာမိမှာ သေချာတယ်။

တုတ်ခံတိုသည် ကျိတ်ကတစ်ယောက်... ထုတ်ပုန်းခိုနေသည့် သစ်ပင်အောက် ရောက်ရှိနေသဖြင့် လွန်စွာ မလျော့ဘဲနေသည်။

ကျိတ်ကပင်သည် အင်္ကျီအင်္ကျီများ မဝေးလွန်းဘဲသဖြင့် မိမိရန် အလွန်ကောင်းသည်။

၁၈၀ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

ကျိတ်ကဲသာ ဤသစ်ပင်အောက်၌ ခြံမနေလျှင် အင်္ကျီ
များသည် ဤသစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်ရှာကြမည်မှာ သေချာ

ထိုစဉ် အဝေးမှတိုက်ခိုက်သံများ ရက်တရက် ကြားလ
ရသည်။

ကျိတ်ကဲသည် အသံကြားရာသို့ ပြေးထွက်သွားလေတော့
တုထန်ဟိုသည် သစ်ကိုင်းများကို ရဲရဲဘင်းတင်း ဖယ်

ကြည့်သော်လည်း မည်သည့်ရန်သူကိုမျှ မတွေ့ရဘဲရှိနေ၏။
လက်နက်ချင်း ထိခတ်သံများကိုမူ ကြားနေရ၏။

ထိုစဉ် တုထန်ဟိုက ဆန်ကွမ်းချီ၏အားနားသို့ကပ်၍ ခြ
လေ၏။

ညီလေး၊ ဝါခနားဟိုနိုးသံဟာ အခု မင်းကို ဆေး
ကြော ပြန်ဖွင့်ပေးမယ်။ ဒါပေးမယ် ဝါ မလှုပ်မရှားမခ
မင်းလဲ ဘာမှမလှုပ်ရှားရဘူး။ အခုအချိန်ဟာ သည်းခံရမ
အချိန်ဆိုတာ မင်းနားလည်ထားစမ်းပါ။

ထူသည် စကားဆိုးသည်နှင့် ဆေးကြောကို ဖွင့်ပေးလ
၏။

ဆန်ကွမ်းချီထံမှ သက်ပြင်းချသံ ကြားလိုက်ရသည်။

အဖျားဘတ်နေဆဲဖြစ်ရာ ဆန်ကွမ်းချီ၏ မျက်နှာမှာ ရဲ
နေ၏။

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချီ၏နဖူးကို စမ်းကြည့်လိုက်၏။

တုထန်ဟိုမှာ သူ့လက်ကို ဆတ်ခနဲရုတ်လိုက်ခါ၏။

အံ့ဩထိတ်လန့်မှုသည် ငယ်ထိပ်သို့တက်ဆောင်၏။

ဆန်ကွမ်းချီ၏ နဖူးမှာ နှင်းခဲကဲ့သို့ ဆေးစက် နေသော
ကြောင့်တည်း။

ထိုပြင် နီရဲနေသောမျက်နှာသည်သည် တဖြည်းဖြည်းဖြူ
နုတ်လာကြောင်း တွေ့ရ၏။

တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်ရာမှ လက်နက်ချင်းထိခတ်မိသည့် အသံများ
သည်လည်း ထွက်ပေါ်နေဆဲဖြစ်ကြောင်း တုထန်ဟို သိနေမ
ည်။

ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲဖြစ်နေကြောင်း ခိုပိမိ၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်အဖို့ ရန်သူ၏ရှာဖွေမှုမှကင်း
ဆုတ်နေကြရသည်။

ညီလေး၊ ဒီဘေးမှာပဲ ခဏသည်ခံနေဦး။ ဧကန္တ ကျန်လူ
နိဏ်းသားတွေနဲ့ ကွန်လုံဝမ်ဂိုဏ်းသားတွေ တိုက်ပွဲဖြစ်နေပုံရ
တယ်။

ဆန်ကွမ်းချီအား တစ်ထားသည့်သစ်ပင်ခွေကျိတ်မှာ အထွန်
အရာကြီးမားသဖြင့် လိမ့်ကျရန် မစိုးရိမ်ရပေ။

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုအား အသကသေး ပေးပေးဆားပေးသေးသည်။

ထိုစဉ် ဆူညံသော ခရာသံများ ကြားလိုက်ရပြီး နေအောက်ကီနက်ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကွန်လုံဝမ်းဂိုဏ်းသားများ ခေါ်သောပါး ဆုတ်လာကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဒုတိယခေါင်းဆောင် ကျိတ်ကဲကိုတော့ မတွေ့ရပေ။

ဆစ်စင်ထူထပ်သောနေရာမှ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ထုလာကြောင်း တွေ့ရသည်။

မီးခိုးမောင် ဝတ်ရုံရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး အထေးထေးများကလည်း ဝတ်ယူပြန်နေ၏။

ထိုအဘိုးကြီးကား ကွန်လုံဂိုဏ်း၏ လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစန်စင်ပေသည်။

ကွမ်းစန်စင်၏နောက်၌ ကွန်လုံဂိုဏ်းသား ဆယ်ယောက်ခန့် ပါလာကြောင်း တွေ့ရသည်။

‘အဟံမား...အဟံမား’

တုထန်ဟိုသည် ချောင်းဟန်ပြီး ဆန်ကွမ်းချိုကို မပူချိုက်စေဘဲ ပစ်ပေးပြီး ခုန်ချလိုက်လေ၏။

‘နေ့သွ’

သူသည် ကွန်လုံခင်၏လက်အောက်ခံ အင်္ကျီနက် ဝတ်ဆင်ထားသည်ဖြစ်ရာ ကွန်လုံဂိုဏ်းသားများ ရဲ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ချက်ချင်းပင် ကွန်လုံဂိုဏ်းသားများက ပိုင်းပစ်လိုက်ကြသည်။

‘ဟေ့...မလုပ်ကြနဲ့ မှားကုန်မယ်’

ကွမ်းစန်စင်က သူ့လူများအား တားမြစ်လိုက်၏။

ထိုနောက် တုထန်ဟိုအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

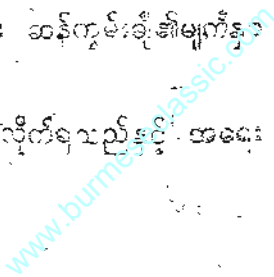
‘နောင်ကြီးတုထန်ဟို မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါအယ်၊ ကျွန်တော်တုထန်ဟိုပါ။ သိပ်တော့ရှည်ရှည် ဝေးဝေးရှင်းပြန်ခံသေးတူးဗျာ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော် ညီလေး အတော်ဒုက္ခရောက်နေတယ်။ ဆရာကြီးထန်ရှင်ခီ အမြန်ပို့ပေး ခင်တော့ သိပ်ကျေးဇူးမောင်မို့ပဲ။ သူက ဆေးကုတဲ့ နေရာမှာလဲ သိပ်စွမ်းတယ်လို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်။ ညီလေးကိုကုသပြီးခင်တော့ နောင်ကြီးကွမ်းစန်စင်တို့သိခွင့်ပေးဖို့ ပြောပြဖို့ ဝန်မလေးပါဘူးဗျာ’

‘မှန်းစမ်း’

ကွမ်းစန်စင်သည် ဝရှ သို့တိုးလာပြီး ဆန်ကွမ်းချို၏မျက်နှာကို ကြည့်၏။

ဖြူဆွတ်နေသောမျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် အထေးကြီးကြောင်း ချက်ချင်း ရိမိမိသည်။

နောင်ကြီးတုထန်ဟို၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့အမိန့်အရ ကျုပ်
လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့နဲ့ ဒီခဏာအုပ်ကို ထိန်းသိမ်း ထားရအောင်
ဒီခဏာ ကျုပ်အနေနဲ့ ဆရာကြီးဟန်ရွှင်ဆီ လိုက်မပို့နိုင်ဘူး
ဒါပေမယ့် ဖြစ်အောင်တော့ စီစဉ်ပေးလိုက်ပါမယ်။ ကျုပ်
နောက်လိုက်လေးယောက်ကို ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ ထည့်ပေးလိုက်
မယ်။ ခင်ဗျားတို့ဘာသာ ဆရာကြီးထန်ရွှင်ဆီ သွားကြပေါ့။

> 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဲဒီအစီအစဉ် ခက်ခဲလဲကောင်း
ပါတယ်'

ကွမ်းစန်စင်သည် လူလေးယောက်ကို ရွေးထုတ်လိုက်၏။
'မင်းတို့လေးယောက် ဒီဆရာကြီးနဲ့ လူနာကို ဆရာကြီး
ထန်ရွှင်ဆီ ရောက်အောင် ပို့လိုက်ကြ'
ကွမ်းစန်စင်က တုထန်ဟိုအား နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

'ဆရာကြီးထန်ရွှင်ဆီ ရောက်ရင်တော့ ခင်ဗျား ညီလေး
ပိန်းကြားဖက်ခရမတင်သလို ရောဂါတွေ ကင်းစင် ပပျောက်
သွားမှာ ချော့ချော့ပါတယ်။ ဆရာကြီးဟာ ဉာဏ်သိပ်ကောင်း
သလို ဆေးပညာမှာလဲ သိပ်ထူးချွန်ပါတယ်။ ကဲ...ကဲ... သူ
ကြပေတော့။ ဟေ့...ဒီဆရာကြီးကို ဘေးက စောင့်ရှောက်ပြီး
လိုက်ကြ'

စင်စစ် ဤလေးယောက်မှာ လမ်းပြသက်သက် မဟုတ်ပေ
တုထန်ဟိုအား စိတ်မချသဖြင့် စောင့်ကြပ်ကြည့်ရန် ကွမ်း
စန်စင်က အလီမ္မာသတ်၍ ထည့်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤသည်ကို တုထန်ဟိုကလည်း သိရှိ၏။
ထိုအတွက် ကွမ်းစန်စင်ကို သူ အပြစ်မတင်ပေ။
တုထန်ဟိုသည် ကွမ်းစန်စင်အား နှုတ်ဆက်လျက် ခရီးထွက်
သည်။

သစ်တောကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် မြက်ရိုင်းလွှပ်ပြင်ကြီး
တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြန်သည်။

လမ်းပြလေးယောက်က ခြေပိုသွက်လာသဖြင့် တုထန်ဟို
သည် သူ့ခြေလှမ်းနှုန်းထားကို ပို၍ မြင့်တင်ရလေ၏။

လမ်းပြ လေးယောက်သည် တုထန်ဟိုအား ပညာစမ်းကြ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် တိဗက်မှ ကျားပုတ်ဘုရင်ကြီးအား အထင်သေး
နေကြသည်။

စင်စစ် သူတို့၏ ဗဟုသုတနည်းပါးမှုသာ ဖြစ်သည်။

ဟကယ်တမ်း ပြေးလွှားသွားကြသောအခါ လူတစ်ယောက်
အား ချီပိုးထားသည့် တုထန်ဟိုသည် သူတို့နှင့် ထက်ကြပ်မကွာ
အမြဲတမ်း ကပ်လိုက်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် ဟိုသူ့အား
သည်။

ယခင်ကလို အထင်မသေးဝံ့ကြတော့ပေ။

မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်ကို မြက်ကျော်ပြီးသောအခါ ယာဇေ
ကလေးများကို တွေ့လာရ၏။

အိမ်စုစုကလေး သုံးလေးလုံးကိုလည်း လှမ်းတွေ့ရ၏။

အင်း...ငါတို့ပြေးလာတာ ကြောက်မိင်လေ့တတ်တော့
ပြီ၊ ဒီတဲအိမ်တွေမှာ မနားရင်တော့ မမှောင်ကြီးမည်းကြီး
ဘယ်လိုမှ ရရီးဆက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

တုထန်ဟိုသည် ရှေ့ရေးကိုတော့နေရာမှ ဆန်ကွမ်းချီအ
နဲ့ကြည့်မိ၏။

ဆန်ကွမ်းချီမှာ မေ့မြောသလို ဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်ပူညူ
သည်။

ဒီမေသက် ခရီးပြင်း နှင်နေတာတောင် သူနည်းနု
ကလေးမှ မလှုပ်ရွှားဘူး။ သူ့ရောဂါ သိမိပြင်းထန်နေပြီ။

ထိုစဉ်မှာပင်...

လမ်းပြုလေးယောက်သည် တဲအိမ်စုကလေးများ ရှိရာ
မရောက်မီ ကိုကင်္ဂါရာနန္ဒအလိုတွင် တုံ့ခန့် ရပ်ဆိုင်းသွား
သည်။

လမ်းပြုစစ်ယောက်က...

နှောင်ကြီး...ဒီမှာ ခေတ္တခဏ စောင့်ပါနော်၊ ကျွန်တေ
သွားပြီး သတင်းပို့လိုက်ပါဦးမယ်။

ကောင်းငြိ၊ ကျုပ် ဒီကစောင့်နေပါမယ်။

ကျန် လမ်းပြုသုံးယောက်သည် တုထန်ဟိုနဲ့အတူ နေရာမခွဲ
ကြ၏။

မကြာမီ သွားရောက်သတင်းပို့သူ ပြန်ပြေးလာ၏။

ဆရာကြီးထန်ရွှင်က ခေါ်ခွဲဖို့ အမိန့် ပေးလိုက်ပါတယ်။
နှောင်ကြီး ကြပါ။

တုထန်ဟိုသည် လမ်းပြုလေးယောက်ကိုပင် မစောင့်တော့
ထဲ ကိုယ်ဖော့ပညာကို အစွမ်းကုန်သုံးလျက် ရှေ့မှ ပြေးဝင်
သွားလေ၏။

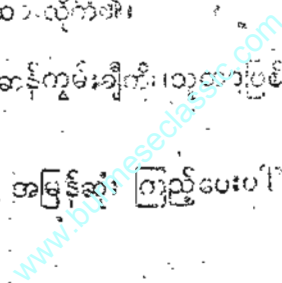
တဲအိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှေ့၌ ပညာရှိ ထန်ရွှင်သည် ကြိုဆိုနေ
သည်။

နှောင်ကြီးတုထန်ဟို...အစ်ကိုကြပါ၊ လူ့စေတနာ ငါးခုတင်
ပေါ် တင်ထားလိုက်ပါ။

တုထန်ဟိုက တဲအိမ်ထဲသို့ သွက်လက်စွာ ပေါ်သွားပြီး ဆန်
ကွမ်းချီအား ငါးခုတင်ပေါ် တင်ဆာလိုက်၏။

ချော့...ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေလေး ဆန်ကွမ်းချီကို သူတော်ဖြစ်
လာတယ်။

ဖျားလာတာပါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အမြန်ဆုံး ကြည့်ပေးပါ။

ထန်ရွှင်သည် နောက်ပိုင်းမှ ဝင်လိုက်လာသော ထမ်း
လေးယောက်အား လှည့်ကြည့်ပြီး...

‘မင်းတို့ နောင်ကြီး ကွမ်းစနစ်၍ အဖွဲ့ကသား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး’

‘ဒါဖြင့် အဲဒီအဖွဲ့ကို ပြန်ကြပေတော့’

ထမ်းပြုလေးယောက်သည် ပညာရှိ ထန်ရွှင်အား ဦးညွှန်
ဂါရဝဗြူကာ ပြောဆိုသွားတော့သည်။

ထန်ရွှင်က ရယ်ပြီး...

‘နောင်ကြီး တုထန်ဟို...လေ ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစနစ်
ကထော အရာရာကို စိုးရိမ်တတ်တယ်၊ အစောင့်မှလေးယောက်
ထည့်လိက်တဲ့အတွက် ကျုပ်ကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်’

‘ဒီစွဲမရှိပါဘူးဗျာ’

တုထန်ဟိုမှာ ပူပန်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို
သေ့ ကြည့်နေ၏။

ထန်ရွှင်၏ တောင်းပန်စကားကို ပြန်မပြောကောင်း၍
ပြန်၍ပြောနေရသည်။

ထန်ရွှင်သည် တုထန်ဟို၏ စိတ်သဘောထားကို နားလည်
လိုက်သဖြင့် လူနာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။

‘နောင်ကြီး တုထန်ဟို...ဖျားနေတဲ့အတွက်ဧရာ သိပ်မရိုး
နိုင်ပါနဲ့၊ ကျုပ်ပျောက်အောင် ကုသပေးနိုင်ပါတယ်၊ ကဲ...
သူ့သွေးခွန်နှုန်း ခမ်းသပ်ကြည့်ရအောင်’

ထိုအခါကျမှ တုထန်ဟိုမှာ သက်ပြင်းချနိုင်ပေတော့သည်။
ဪ...သံယောဇဉ် ကြီးလှသော တုထန်ဟိုပေတကား။

အခန်း (၁၀၇)

သေခွာပြန်

တန်ခွင်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏ လက်ဝဲဘက် လက်ကောက်ဝတ်
 ကိုင်၍ သွေးခန့်နှုန်းကို စမ်းသပ်ကြည့်သည်။
 ထိုသို့စမ်းသပ်ရာတွင် တန်ခွင်သည် မျက်လုံးကိုစိုင့်ထိုး အထူး
 အနွှဲခိုက်သျှက် စမ်းသပ်သည်။
 အတန်ကြာမှ မျက်လုံးပွင့်လာသည်။
 တထန်ဟိုအား ခြောပြုလေတော့၏။
 'ဦးသူငယ်ဟာ တစ်သက်လုံး မဖျားဖူး မနူးဖူးတဲ့ သူငယ်ပဲ
 လိမ့်မယ်။ အခု သူ့အဖျားက ကြီးလွန်းတယ်။ စပြီး
 ခြောက်ကွဲလာတဲ့ အဖျားရောဂါပဲ'
 တုထန်ဟို ထိတ်သန့်သွား၏။

‘နောင်ကြီး...သူမပျောက်နိုင်ဘူးလား’

‘မပျောက်နိုင်ဘူးလို့ ကျုပ် မပြောပါဘူး။ ရောဂါသည်-
နေတာကိုသာ ပြောတာပါ။ အချိန်ယူပြီး အနားယူ ကုသ
လိုတယ်။ သူ ဒီရက်တွေအတောအတွင်းမှာ ထော်ထော်ကလေး
ပင်ပန်းခဲ့ရမယ်’

တုထန်ဟို ခေါင်းညိတ်၏။

‘သိပ်သေချာတာပေါ့၊ နောင်ကြီးရယ်၊ နှစ် ရက်လုံးလုံး
နေ့မအိပ် ညမအိပ် သိုင်းပညာ လေး ကျင့်ခဲ့တယ်။ ဒီ အရှင်က
ဘယ်လောက် ပင်ပန်းခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်လဲ မသိပါဘူး
သူ့ကို နောင်ကြီးလက်ထဲ အပ်ပါတယ်။ ကုသပေးပါ’

ပညာရှိထန်ရွှင်က ဖြည်းညင်းစွာ ပြော၏။

‘အင်း...ဒီအရစ်က မရဆေးပစ္စည်း၊ ဆေးပင် သိပ်ခေါင်
ပါးတဲ့ အရပ်ဖြစ်တော့ သူ့အတွက် ထိုရောက်မယ့် ဆေးက
ချက်ချင်း ဖော်စင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပြန်ဘူး။ ကျုပ်ဆီမှာရှိတဲ့ ဆေး
တွေနဲ့ပဲ ချက်ချင်း ကုရတော့မှာပဲ’

‘လုပ်ပါ၊ နောင်ကြီးထန်ရွှင် ကြိုက်သလိုသာ ကုပါဈာ’

‘စိတ်ချ၊ သူ မသေစေရပါဘူး’

ထန်ရွှင်သည် အိတ်ထဲမှ ပုလင်းကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ကာ
ဆေးလုံးကလေး နှစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ဆန်ကုမ်းချီကို ပါးစပ်ဟစ်စကော ဆေးလုံးနှစ်လုံး ပစ်သွင်း
တတ်သည်။

‘သူ ပန်းဖျား ဖျားသွားတာပါဈာ၊ ဒီကြားထဲမှာ သူ
မိတ်ထိခိုက်ရာတွေလဲ ကြုံပါလိမ့်မယ်’

တုထန်ဟို အံ့ဩသွားသည်။

ပန်းဖျားဖျားခြင်းကို ထန်ရွှင် သိနိုင်သည်။

မိတ်ထိခိုက်ခြင်းကိုတော့ ထန်ရွှင် မသိနိုင်ဟု ယူဆသည်။
သို့သော်....

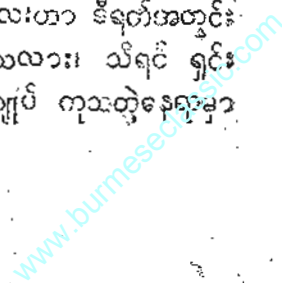
ထန်ရွှင်က သိနေသည်။

မညီသည့်အထောက်အထားအရ သိသည့် ကိုတော့ တုထန်ဟို
နီးဆတ်ပေး

ထန်ရွှင်က တုထန်ဟိုကို ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

‘နောင်ကြီး တုထန်ဟို၊ ဒီသုငယ်ကလေးဟာ ဒီရက်အတွင်း
မသိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်စရာများ ကြုံခဲ့သလား။ သိရင် ရှင်း
ညွှန်းတွင်းတွင်း ပြောပြစမ်းပါဈာ၊ ကျုပ် ကုသတဲ့နေရာမှာ
အပ်လို့ မေးနေတာပါ’

တုထန်ဟိုက မချီတရီ ပြုံးလိုက်၏။

'သုတစီမံအတွက် စေတနာထားလွန်းတော့ သူ့အ
အသည်းကွဲရာ ကြုံရတာပေါ့ဗျာ'

'အကျယ် ပြောပါလားဗျာ'

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကုမ်းချို ကြွေးတူခဲ့ရသော အသည်း
လှဖွယ်ကောင်းလှသည့် သုံးပွင့်ဆိုင် ဇာတ်လမ်းအကြောင်း
အသေးစိတ် ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်ရလေ၏။

ဟူထန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဓားသိုင်းပညာ သင်ပေး
အချက်များကိုမူ ချန်လှပ်ထားပစ်ခဲ့သည်။

ထန်ရွှင်မှာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း....

'အင်း... အတော်စိတ်ထားမှန်မြတ်တဲ့သူငယ်ပါ။ ဒါရဲ့ကြွေး
လွှဲ သူ့သေဖွဲ့ ဖြစ်လာတာပဲ။ ကျုပ်အီး ရောက်မလာရင်ပေါ့ဗျာ'

'ဗျာ... ဘယ်လိုလဲဗျာ'

'သူ့အတွင်းအားနဲ့ ခုခံထားနိုင်ရင် နှလုံးပန်းဖျားဝေ
ကို သူ့တုန်းလှန်နိုင်ပါတယ်။ သူ့က လုံးဝ စိတ်လျှော့လိုက်
သူ့ သေနိုင်စရာအကြောင်း ပေါ်လာတာပေါ့ဗျာ'

'ကျွန်တော်က အဲဒီလိုဖြစ်နိုင်တယ်လို့ တွေးမိပါရဲ့ဗျာ။
မယ့် သူ့အသက်အန္တရာယ် ထိခိုက်တာကို မြဲတော့ ကျွန်
စိတ်မကောင်းပါဘူး'

ထန်ရွှင်က ဖြည်းညှင်းစွာ ပြော၏။

ကျုပ်အမြင် ပြောရရင်တော့ သူ့ ဝိလိုလုပ် ဝိုက်ဘာဟာ
ခွဲ မြင့်မြတ်တဲ့ နှလုံးသားကို ထုတ်ဖော်ပြရုံတင်မကဘူး။ နိုင်
နော်နဲ့ ယူမိရေ့နက်ထိုက်လဲ သိုင်းလောက်မှာ မထွန်းကား
ထွန်းကားမယ့် ဝိုတ်အဖြစ် ဖြစ်ပေါ်နေနိုင်ပါတယ်'

တုထန်ဟိုက သက်ပြင်းချွေးပြော၏။

'အင်း... လူ့လောကမှာ အသက် အဆုံးရှုံးခံပြီး ရယူတဲ့
မြတ်မှုကလဲ ရှိသေးတာကိုး။ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ ဝကားကို
ကားရတော့ ကျုပ်သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတဲ့ ဟောဒီသူငယ်ကလေး
တုတ် ရင်နာနာနဲ့ ဂုဏ်ယူမိပါတယ်ဗျာ'

ထန်ရွှင်က စဉ်းစား၍ ပြော၏။

'ကျုပ်က အင်္ဂဝိဇ္ဇာအနတ်လဲ တတ်ကျွမ်းပါတယ်။ နိုင်ချစ်
ဆီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ရှုပ်ရှည်ဟာ အင်မတန် ချောမော
တယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ဓာတ်ကတော့ အင်မတန် အဆတ်တယ်။
အဲဒါက ဝါဒီထောင်ကို ဦးစီးမယ့် မိန်းမမျိုးဖြစ်တယ်'

'ခင်ဗျားတို့ဟန်တဲရုတ်တွေထဲမှာ မိန်းမဦးစီးတဲ့အိမ်ထောင်
ဘာ အတော်ရှားပါးတာပဲ'

'မန်တယ်၊ ရှားပါးတယ်။ သူ့ဟာ ဆန်ကုမ်းချိုဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့
အင်းကလေးနဲ့သာ ညားမယ်ဆိုရင် ဆန်ကုမ်းချိုကို ချစ်တဲ့
အတွက် သူ့စွမ်းရည်၊ လူ့ဉာဏ်ရည်၊ သူ့ပရိယာယ် နှုန်သမျှကို
ချီဝှက်ပိုးအုတ်လိုက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ သူ့မဟာ သာမန်

တရုတ်တစ်ဦးနဲ့ သာမန် အိမ်ထောင်ရှင်မသာ ပြစ်သွား
မယ်။ ဆန်ကွမ်းချိုဟာ ရှိသားလွန်းတယ်။ ပရိယာယ်တစ်
ဘူး၊ ရဲရင့်မှုနဲ့ မြင့်မြတ်မှုနှစ်ခုပေါင်းပြီး သိုင်းလောကထဲ
လာတဲဟာ သိုင်းလောကအတွက် ကံကောင်းခြင်းတစ်ခု
သော်လည်း သူ့အတွက်တော့ ကံဆိုးခြင်းတစ်ခုပဲဖြစ်တယ်။

ထန်ရွှင်က ရဲရဲထောက် တစ်ဦးကစ်ခု ကြောကြား
နောင်ကြီး ထန်ရွှင်၊ ယွမ်ရှောက်ဆိုတဲ့ သူငယ်က
အကြောင်းကိုကော ပြောပါဦး။

အားလုံး ပြီးပြည့်စုံသောအရာသည် ကြုံလောက၌
ထုံတော့ကို ရှေး ဘုရားပညာပေးကြီးတွေအားလုံး ပြော
ခဲ့ကြတယ်။ ဆွမ်ရှောက်ဟာ ရှေး ဘုရားပညာနဲ့
သက်တဲ့ ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းပဲ။ သူ့ဟာ သူ့ချစ်တဲ့ နိုင်ချစ်
ထက် သာမယ့်အချက်က ကြီးစားလိမ့်မယ်။ အခါက
ပညာစွမ်းရည်က အမြင့်ဆုံး မြင့်တင်ခြင်းပဲ။ နိုင်ချစ်နော်
ရုပ်ရည်ထူတယ်။ ယွမ်ရှောက်က သိုင်းလောကရဲ့ နက်နဲညစ်
ဖြစ်မယ်။ သူ့တို့အိမ်ထောင်ရေးဘဝဘာ ရေခဲဒဏ်လို့ ပြော
လိမ့်မယ်။

နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ တွေးခေါ်ချက်တွေဟာ အံ့ကြွ
ကောင်း၊ လက်ခံစရာလဲ ကောင်းပါတယ်။

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ဆက်ပြော၏။

ဆန်ကွမ်းချိုဟာ တာဖြစ်လို့ ခုထောက် ဝန်းဖျားဖျားသွား
အဲဒါ ကျုပ်စမ်းသပ်ပြီးပါပြီ။ သိုင်းဆမား တစ်ယောက်ဟာ
ကံချစ်တန်ရုံ ဖျားနာခြင်းကို လုံးဝဝရမစိုက်ပါဘူး။ ဖျားထဲ
ဖျားနိုင်ပါဘူး။ အခု သူ့ဟာ သေမလောက်ဖြစ်နေတယ်။ သူ့
သိုင်းထား အင်မတန်ထောင်းလျက်နဲ့ အာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရ
အဲဒါကို အပြောကုန်ရတယ်။ ဝူနုလုံးသွေးကြောကို ရှာ
ညှိတဲ့အခါကျတော့ သူ့နုလုံးသွေးကြောဟာ လူ့သာမန်တစ်
ယောက်မှာ ခရီးနိုင်တဲ့ သွေးလည်ပတ်ပုံမျိုးနဲ့ နှေးနှေးစွာ
လည်ပတ်နေတယ်။ သူမိလို့ အသက်ရှုပ်နေတာ၊ ကျန်တဲ့လူဆို
သေပြီ။ သူ့မှာ စိတ်နှလုံးစိတ်ခိုက်ရတဲ့အကြောင်းမျိုး တစ်
ခုရမယ်လို့ ကျုပ်မှန်းဆမိလားလဲ။ သူ သွေးမအန်ဘူးလား။
တုယန်ဟို၏မျက်ခုံး မြင့်တက်သွား၏။

နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ ကျုပ်...ကျုပ်...
အဲဒါ့အပြားနဲ့ မိတ်ဆွေကြီး၊ သူ သွေးအန်ခဲ့ရမယ်။ ဟော်ရုံ
ဟာ အဲဒီနေရာမှာ ဗုန်းဗုန်း လဲသွားရမယ်။ သူ့ဟာ စိတ်
ဝမ်းရဲခဲပြီး မိန်းကလေးကို သူ့ညီလက်ထဲ ထည့်ခဲ့တုန်းက
သွေးအန်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

နောင်ကြီး တွေးကြည့်တာ ပြောကြည့်တာထက် မန်ပိုင်
နိုင်လျှာ

ဆန်ကွမ်းချိုဟာ သူတစ်ယောက်တည်း အနစ်နာခံတယ်လို့
နေတယ်။ ထကယ်တော့ နိုင်ချစ်နော်ကလဲ အနစ်နာခံလိုက်

၁၉၈ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

စာပေ၊ မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်တို့ကိုပွဲ ခင်းကျင်းတဲ့ မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်
ရဲ့ပဟိုဘို ရောက်လာကတည်းက အဲဒီလိုမလေးရဲ့ ဆန်ကုမ်း
အပေါ်ထားတဲ့ ချစ်မေတ္တာကို လိုမလေးရဲ့ မျက်လုံးထဲက
ကျွပ် မြင်တွေ့ခဲ့တယ်။ မျက်လုံးများဟာ အသည်းနှလုံးများ
ပြုထင်းတံခါးပေါက်များ ဖြစ်တယ်လို့ ရှေး တရုတ်ပညာရှိကြ
တွေ ပြောခဲ့ကြတယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့မှာ ဘယ်သူ့ မျက်
စိမ်းမှ အလွတ်မပေးခဲ့ပါဘူး။ လူတွေရဲ့ အတွင်းအတ္ထုတ္တသတ္တ
တာ ဒီမျက်လုံးပေါ်မှာ အများဆုံး တွေ့မြင်နိုင်တယ်

‘မှတ်သားစရာပါပဲဗျာ’

အဲဒီလိုမလေးနဲ့ ယွမ်းရွှောက် အိမ်ထောင်ကျသွားရင် ထ
လေးက ယွမ်းရွှောက်တို့ စွန့်ခွာသွားမယ် ထင်သလား’

‘ဒါတော့ ကျုပ်လဲ့ မထင်တတ်ပါဘူး နောင်ကြီးရာ’

‘အဲဒီ လိုမလေးဟာ မာနကြီးတယ်။ သူ့ခင်ပွန်းကို အ
တော့မှ စွန့်ခွာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေးယံ တဝရဲ့ ဝပျော်ရွှင်မှု
သွန်စားရမှာ မဟုတ်ဘူး နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရရင်
လိုမလေးရဲ့ ဉာဏ်ရည်က ကျုပ်ထက် အောက်မကျဘူး
တကယ်လို့များ...’

ထန်ရွှင် စကားရပ်သွား၏။

တုထန်ဟိုကလည်း အလိုက်သိသည့်။

စကားကို လမ်းကြောင်းပြောင်း၍ မေးမြန်းလိုက်၏။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ သိပ်ပြီး ပင်ပန်းနေဘယ် ထင်တယ်၊
နောင်ကြီးကြည့်ရတာ’

ထန်ရွှင်က ရယ်သည်။

‘ကျုပ်ကို ဂရုစိုက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေကြီး
လဲ့ ပင်ပန်းလာတယ်။ အနားယူလိုက်ပါဦး။ လူပင်ပန်းဘာထက်
စိတ်ပင်ပန်းတာက ပိုဆိုးတယ်’

တုထန်ဟိုက ဂါရဝပြုပြီး တဲပြင်သို့ ပြန်ထွက်သည်။

တံခါးဝခရာတ်မှ သာမင်လည်ပြန်ကြည့်ကာ....

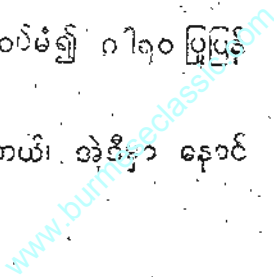
‘နောင်ကြီး...ဆန်ကုမ်းချီကို နောင်ကြီးရွဲလက်ထဲ ထပ်ပြီး
ပြီနော်’

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ပြောသည်။

‘မိတ်ဆွေကြီးကို အနားယူပါလို့ ကျုပ်ပြောခဲ့ပြီး စိတ်ပင်
ပန်းတာဟာ ခန္ဓာပင်ပန်းတာထက် ဆိုးတယ်လို့ပြောခဲ့ပြီ။ ဘာ
ဖြစ်လို့ ဆန်ကုမ်းချီအတွက် ပူပန်နေရပြန်တာလဲ။ ကျုပ်သတ်
ထဲမှာ ဒီသုငယ် မသေစေရပါဘူး’

တုထန်ဟိုက ရှိသေလေးစားစွာ ထပ်မံ၍ ဂါရဝ ပြုပြန်
လေ၏။

‘အနောက်ဘက်မှာ တွဲစာစိတ်ရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာ နောင်
ကြီး တုထန်ဟို နားပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

တုထန်ဟို ထွက်သွားသည်။

သူသည် ကုန်လုံဝမ်း၏ ကက်တော်သားများ ဝတ်ဆင်သည့် အင်္ကျီနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ကုန်လုံဂိုဏ်းသားများနှင့် အခြားသိုင်းသမားများ ဝိုင်းတိုက်မည့်ဘေးကို ရှောင်ရသည်။

ကုန်လုံဝမ်း၏ ဝမ်းဂိုဏ်းသားများက သူ့အား မယုံဆက်ာ ဖြစ်မည့်ဘေးကို ရှောင်ရသည်။

သိုင်းလောက အခွေအကြံ ကြီးမား၍သာ တုထန်ဟိုမှာ ယခုအထိ ခေါင်းနှင့်ကိုယ် မြဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်များအတွင်း သူ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပျော်ခဲ့ရသည် ဟု မရှိပေ။

ယခု အနောက်ဘက် တဲအတွင်း၌ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် အိပ်ချလိုက်သောအခါ တစ်ချိန်တည်းနှင့် အိပ်ပျော်သွားလေ တော့သည်။

သူ မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်ခဲ့သည်မသိ။

တဲအပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သောအခါ ထိန်သင်း စူးရှသော နေရောင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဤနေ့လုံးကြီးသည် တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးပြီးမှ ထွက်ခဲ့သော သုံးကြီးလား သူ မမှန်းဆတတ်တော့ပေ။

သူ တော်တော်အိပ်ပစ်လိုက်သည်ကိုသာ သိတော့သည်။

‘အဟမ်း...အဟမ်း’

ထိုစဉ်မှာပင် ချောင်းဟန်သံ ကြားလိုက်ရလေ၏။

တုထန်ဟို ကမန်းကတန်း လူးလဲထလိုက်သောအခါ ယခု ဘင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း ဝင်လေသော ထန်ရွက်ကို တွေ့ က်ရလေသည်။

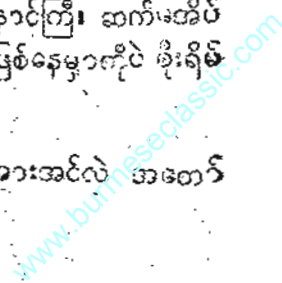
တုထန်တို့က ကမန်းကတန်းထ၍ ဂါရဝပြုလေ၏။

‘ကျွန်တော် အိပ်လျက်ဖြစ်နေတာကို ခင်လွတ်ပါ နောင်ကြီး ဟု’

သန်ရွက်က ပြုံး၍ပြော၏။

နောင်ကြီး သိပ်ပင်ပန်းနေတယ်၊ ကျွန်လူဂိုဏ်းအတွက် ဝမ်း ခဲထဲ အသက်စွန့် သူလျှိုလုပ်ပေးနေတဲ့ ကျေးဇူးတရားကို မိတ္တူက ဘယ်စွာမခွဲထားလို့ဖြစ်မလဲ၊ နောင်ကြီး၊ ဆက်မအိပ် အောင် ကျုပ်ကလားပြီး ခုကွပေးသလို ဖြစ်နေမှာကိုပဲ မိုးရိမ် ဘယ်’

‘ဟာ...ကျုပ် အိပ်ရေးဝနေပါပြီ၊ အားအင်လဲ အတော် သွားပါပြီ’

ထန်ရှင် ပြုံး၍နေသော်လည်း ဟန်ပန်က လွန်စွာ နှစ်ခြမ်း
လှသည်။

မျက်နှာလည်း ပြူဖပ်ပြူရော် ဖြစ်နေသည်။

ရက်ပေါင်းမည်မျှ အိပ်ရေးပျက်နေသည်ကို တုထန်ဟို မှ
ဆန့်င်တော့ပေး

ထိုအချက်ကို သတိပြုမိသော တုထန်ဟိုမှာ သူ့ကိုယ်
အရှက်ကြီး ရှက်သွားလေတော့၏။

‘သုက သိုင်းပညာ မတတ်တဲ့လူ၊ လူကလဲ စာသမား
သမား ပျော့ညံ့ညံ့ပုံစံ၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းပညာတတ်ပါတယ်
ငါ့လို ဒေါ်ခေ ငါ့ခြည် သိုင်းသမားထက် သူ့အပိုပြီး အပင်
ခံနေတယ်၊ တကယ်လေးစားထိုက်တဲ့ လူပဲ’

တုထန်ဟိုသည် အတေးစကို ဖြတ်လိုက်ပြီး....

‘နောင်ကြီး ထန်ရှင်၊ ဘာကိစ္စများ ရှိပါသလဲ၊ အမိန့်နဲ့
‘နောင်ကြီး အိပ်ရေးဝခဲ့လား’

‘ဝင်ပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်ကို အိပ်ပျော်ခဲ့ပါတယ်’

‘ကျုပ်လဲ နောင်ကြီး အိပ်ခမာကျနေတာ တွေ့တော့
ရှက်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခုအချိန်အထိ စောင့်နေတာပါ’

‘ဟာ....’

တုထန်ဟိုမှာ အကြီးအကျယ် အားနာသွားသည်။

‘ကျုပ်....ကျုပ်....’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျား ချဲ့ ညီတော်ကလေးကို ခိနှေးသတိ
ထားမယ်လို့ ကျုပ်မှန်းထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဝယ်ကလေး
ခုထက်ထိ သတိမရဘူး၊ နောင်ကြီး လာကြည့်ပါဦး၊ ကျုပ်
ခန့်မှန်းချက်တော့ လွန်နေပြီ’

‘အသက်အန္တရာယ် ရှိနေသလား နောင်ကြီးထန်ရှင်’

‘ကျုပ်ပြောဖို့တောင် ခက်နေပြီ၊ ကဲ....လာ....လာ’

ထန်ရှင် ထွက်သွားသဖြင့် တုထန်ဟိုမှာ နောက်က ကမန်
ကတန်း လိုက်ရလေ၏။

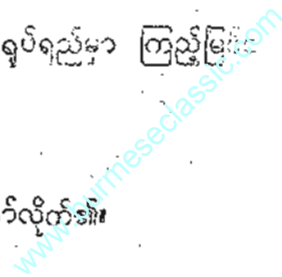
ဆန်ကွမ်းချိုကို ပထမနေ့က တဲထဲတွင် မထားတော့ပေ
တခြားတဲထဲတွင် ပြောင်းရွှေ့ထား၏။

အခန်းနှစ်ခန်းရှိသည့်အနက် အခန်းတစ်ခန်းရှိ ခုထင်ပေါ်
တွင် ဆန်ကွမ်းချိုကို တွေ့ရသည်။

ဖြူရော်နေသည့် ဆန်ကွမ်းချို၏ ရုပ်ရည်မှာ ကြည့်မြင်
များကို ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဖြစ်စေသည်။

‘ညီလေး....ငါမေးနေတယ်’

တုထန်ဟိုက ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်လိုက်၏။

၂၀၄ ကတ္တသိုက်နေထင်အောင်

ဆန်ကွမ်းချီ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပေ။

'ညီလေးဆန်ကွမ်းချီ...ငါတုတ်တုတ်ဟိုလေး၊ မင်းရှဲ နောင်တော်ကြီး မေးနေတယ်၊ ကြားရဲ့လား'

တုတ်တုတ်ဟိုသည် သုံးခဲလေးကြိမ် အော်သည်။

ဆန်ကွမ်းချီမှာ လုံးဝမလှုပ်ပေ။

ဆိုင်းလောက၏ ထူရဲကောင်းကြီး တုတ်တုတ်မှာ မျက်ရည်များ ဝဲလာသည်။

ထန်ရွှင်က တီးတိုးပြော၏။

'နောင်ကြီး...ကျုပ်တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်။ သူ့ ရောဂါ ဟာ စိတ်နဲ့ယှဉ်ပြီးဖြစ်တာဆိုတော့ စိတ်ကိုအရင်ကုရမယ်။ နောင်ကြီး တစ်ခုစဉ်းစားစမ်းပါ။ သူ့ ဘာကို အစွဲလမ်းဆုံး ဖြစ်နေသလဲ၊ နိုင်ချစ်အောင်ရှဲကိုစွဲက လွဲရင်ပေါ့။ သူ့ဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ နှလုံးသား ရှိတဲ့ လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူ့မြင့်မြတ်မှု၊ သူ့ဂုဏ်၊ သူ့ မာနကို အထိအခိုက် မခံနိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုခုများ ရှိနေရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ အဲဒီအချက်ကို စဉ်းစားပြီး အောင်ကြီး သူ့ စိတ်ဓာတ် ပြန်မာလာအောင် ပြောနေစမ်းပါ။ ကဲ...ကျုပ် အပြင်ထွက်ဦးမယ်'

ထန်ရွှင်သည် တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်သွား၏။

တုတ်တုတ်သည် နာရီဝက်ခန့်ကြာသည်အထိ ငုံ့တုတ်တုတ်ငို၍ စဉ်းစားနေရလေ၏။

သူ့ဦးခေါင်းများ ထူပူနေသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီအား မည်သည့် စကားဖြင့် နှိုးဆွရမည်မှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုစဉ်...

သူ့ဦးခေါင်းထဲသို့ ဟူတန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရန်ခွယ်ရသ ကြီးသည် ဖျတ်ခနဲ ရောက်ရှိလာလေ၏။

'ထိုက်ကျိုဖေဇားသိုင်း'

'ဟူတန်းဂိုဏ်း'

'ဆန်ခွယ်ကွမ်းကျောင်းတော်'

'တာဝန်'

'ကတိ'

အကြောင်းအရာများသည် တုတ်တုတ်၏ခေါင်းထဲသို့ ဖယ် ဆက်သလှ ဝင်လာ၏။

သူ့ ခေါင်းထဲ၌ ကတိဟုန်သောစကားလုံးသည် အဆက်မပြတ် မြည်ဟိန်းနေ၏။

တုတ်တုတ်သည် ဆန်ကွမ်းချီ၏ဘေးသို့ တိုးကပ်သွားပြီးလျှင် တီးတိုးပြောလေ၏။

သူပြောနေသည့် အကြောင်းအရာများမှာ အသစ်အဆန်း မဟုတ်ပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ရန်ရွယ် ရသေ့ကြီးတို့ တွေ့ဆုံရသည့် အကြောင်းအရာများပင်။

သို့သော်...

ရသေ့ကြီးဟာ ညီလေးကို ထိုက်ကျီဖေဖေသိုင်း သင်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါ အလကားသင်ပေးတယ်ထင်သလား။ ဟူတန်းဂိုဏ်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့၊ ဆန်ရွယ်ကွမ်း ကျောင်းတော်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ပေးခဲ့တာပဲ။ ညီလေးကလဲ ဒီစားသိုင်းမသင်ခင်က ဘာကထိပေးခဲ့သလဲ။ အဲဒီကတိတွေကို ညီလေးမေ့ပြုလား။ မမေ့ရင် ဒီကတိတွေ အပျက်ခံတော့မလား။ မင်းသစ္စာ လှမှာကတိကွမ်း၊ ဝါ့ညီခွဲ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ဝါ့ဘဝလို့ မျက်နှာပြုရတော့မှာလဲ။

ထိုစကားများမှာ ကျယ်လောင်သည် မဟုတ်ပေ။

နားနားသို့ကပ်၍ တိုးညှင်းစွာ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တုထန်ဟို၏ ကြီးပမ်းမှုမှာ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် အောင်မြင်သွားလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချို၏ မျက်လုံးများ ပွင့်လာသည်။

ဆန်ကွမ်းချို၏ ပါးစပ်များ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာ၏။

ပထမပိုင်း၌ လုံးဝအသိမထွက်ပေ။

ညီလေး... ဝါ တုထန်ဟိုလေ၊ ပြော... ပြော၊ ဘားပြောချင်သလဲ။

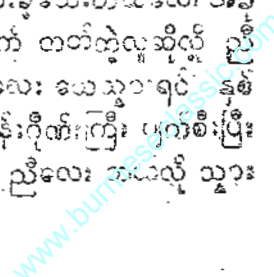
ဆန်ကွမ်းချို၏ တိုးညှင်းသောသေသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ 'အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်သေလို့ ဘယ်ဖြစ်မသဲနော်' တုထန်ဟိုမှာ မျက်ရည်ကျလှလှ ဖြစ်လာလေ၏။

သူသည် မျက်ရည်မကျအောင်ထိန်း၍ ကမန်းကမန်း ဆက်ပြောလေ၏။

'ညီလေး ဘယ်သို့သေလို့ဖြစ်မှာလဲ။ ညီလေးပဲ ကတိပေးခဲ့တယ် မဟုတ်သား။ ဟူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ မျိုးဆက်သစ်တွေကို ထိုက်ကျီဖေဖေသိုင်း ဘယ်သူသင်ပေးမှာလဲ။ ဝါ့ကို ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးက သင်ပေးခဲ့ရင် ညီလေးကို ဒီစကားတွေ မပြောပါဘူး။ ညီလေးပဲစဉ်းစားပါ။ ကတိပျက်တဲ့လူတွေဟာ လူ့သောကထဲမှာ...'

ကျွန်... ကျွန်တော်... ထိုက်ကျီဖေ ဓားသိုင်းကို ထင်ခဲ့မိသလား။

'သင်ခဲ့မိတာပေါ့။ မသင်ခင် ကတိပေးခဲ့သေးဟယ်လေ။ အခုအချိန်မှာ ထိုက်ကျီဖေ ဓားသိုင်းပညာက တတ်တဲ့လူဆိုလို့ ညီလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ညီလေး သေသွားရင် နှစ်သူပေါင်းများစွာ တည်တံ့လာတဲ့ ဟူတန်းဂိုဏ်းကြီး ပျက်စီးပြီး တမလွန်ဘဝမှာ ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးကို ညီလေး ဘယ်လို သွားပြီး မျက်နှာပြုမှာလဲ'

ဖြူရောင်နေသည့် ဆန်ကွမ်းချို၏မျက်နှာ၌ သွေးရောင်
ချက် လှမ်းသွားကြောင်း တွေ့လိုက်သဖြင့် တုထန်ဟို
တတ်သွားသည်။

အစ်ကိုကြီး...ကျွန်တော် ထိုင်ချင်တယ်

တုထန်ဟိုမှာ ပညာရှိ ထန်ရွှင်အား ထိုင်၍ ရှိခိုးချင်
ပေါက်သွားလေ၏။

စောစောက သေလုမ္မော့ပါးဖြစ်နေသည့် ဆန်ကွမ်းချို
ယခုအခါ ထထိုင်ရန် ကြိုးစားနေပေပြီ။

နေ...နေ ညီသေး၊ ငါကူပေးမယ်

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချို ထိုင်နိုင်အောင် ဖေးမ
ပေးလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဖြည်းညမ်းစွာထိုင်ပြီး သူ့လက်များ
လှုပ်ရှားကြည့်၏။

ထို့နောက်...

အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်ကို ကတိတစ်ခု ပေးရမယ်

တုထန်ဟိုမှာ မျတ်လုံးပြူးသွားလေ၏။

သို့သော် ဟန်မပျက် ပြန်မေးသည်။

ဘာများလဲ ညီလေးရယ်၊ ညီလေးဆီက ဘာအကြောင်း
ဘာ သိမှ ငါက ကတိပေးနိုင်မှာပေါ့

ကျွန်တော်ကို ကျွန်လုံဝမ်းဆီရောက်အောင် ခေါ်သွားရ
ဘုရားရေ

တုထန်ဟိုက ဘုရားတသည်။

ညီလေး... ကျွန်လုံဝမ်းကို တွေ့ဖို့ လွယ်တယ် မှတ်သလား၊
လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို တွေ့ဖို့ လွယ်ချင်လွယ်မယ်၊ ခရောင်းထိုင်
ချုပ်ဆရာတော်ကြီးကို တွေ့ဖို့ လွယ်ချင်လွယ်မယ် ခွန်းလွန်
ချုပ်ကြီးကို တွေ့ဖို့ လွယ်ချင်လွယ်မယ်၊ ကျွန်လုံဝမ်းကို တွေ့
ဖို့မလွယ်ဘူး

တုထန်ဟိုက ခေတ္တနားဖြိုး ဆက်ပြော၏။

ကျွန်လုံဝမ်းဆီမှာ အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် လေးယောက်
မယ်၊ လေးယောက်လေး သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်တယ်၊ အင်္ကျီ
ကိုယ်ရံတော် ဆယ်နှစ်ယောက်လဲ ရှိတယ်၊ ကျွန်လုံဝမ်းဆီ
အရင် ကျွန်လုံဝမ်းတစ်ယောက်တည်းနဲ့ တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး

တွေ့ဖို့လွယ်နေရင် အစ်ကိုကြီးဆီက ကတိကို ကျွန်တော်
အတောင်းတော့မလဲ

တုထန်ဟိုမှာ ဈေးများ သီးလာသည်။

'အင်း... ဒီမှာ အချည်းအနီးသေတာထက်စာရင် တိုက်ပွဲ
သေတာက ပိုမြတ်တယ်၊ သေမယ်လို့လဲ ကျိန်းမသတော့ မပြော
နိုင်ဘူးဘူး'

တုထန်ဟိုမှာ အလျင်အမြန်စဉ်းစားရအမှာ့သည်း

'ကောင်းပြီသွ ကိုညွှန်ဖို့ အင်မတန်ခဲယဉ်းတယ်၊ ဝါပေမယ်
ဝါကြီးစားပေးမယ်'

ဆန်ကွမ်းချို၏ မှိုနှင်းဖျော့နုသည့်မျက်လုံးများသည် လိမ္မော်
ခွေးပြုံးကဲ့သို့ နေဆောင်ကျယ်ကဲ့သို့ လင်းလတ်လာသည်။

'နှောက်ပြုံး ကျွန်တော် ဘစ်ခုပြောချင်သေးတယ်'

'ငါ့တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဆီမှာ ဘာလျှို့ဝှက်ချက်မှ မရှိ
ဘူး၊ မင်းပြောချင်တာပြော'

'ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ အသိမပေးပါနဲ့'

'ဖိတ်ချ... ဘယ်သူမှ မသိစေရဘူး'

တုထန်ဟို၏စကားဆုံးလျှင် အပြစ်မှ ချောင်းဟန်သိကြား
ရလေ၏။

တုထန်ဟိုက...

'နှောင်ကြီး ထန်ရွှင်၊ နှောင်ကြီးရဲ့ အကြံဉာဏ်ကတော့
တကယ့် မဟာဩသဒ်ဆေးကြီးပါပဲဗျာ၊ ဝင်ခဲ့ပါတော့ နှောင်
ကြီးရဲ့လူနာကို လာကြည့်ပါဦး'

ထန်ရွှင်သည် ယပ်ဘောင်ခတ်ယင်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ခြင်း ဝင်
၏။

'ခိတ်ဆွေကြီးရဲ့ စကားတစ်ခန်းက ကျုပ် ရက်ကန်ရာ
ဘက် ကုရမယ်လို့နာကို ထသိုင်ခေနိုင်လို့ကတာပဲ'

'ဟ... မဟုတ်ဘာ၊ ဒီအကြံက နှောင်ကြီးရဲ့ အကြံဉာဏ်ပဲ'

ကျုပ်မှာ ဒီသူငယ်ထသိုင်နိုင်ဖို့ နှစ်ရက်လုံးလုံး မငါးနိုင်ဘဲ
စားခဲ့ရတယ်၊ နှောင်ကြီး အိပ်နေတဲ့ အချိန်အပျင်းမှာ

စားရတာဝလေး၊ ဒီကြားထဲမှာ ဒီသူငယ် ဘစ်ကြီးမှ သိမရ
တာ ကျုပ်လဲ စိတ်ပူသာကစပဲ၊ ကျုပ်ကိုအပ်ပြီထဲ သူနာ

ပုံလက်ထဲမှာ သေဆွားရင် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် သတ်ခဲမို့မဲ
တာတယ်၊ အခု နှောင်ကြီးက ကျုပ်ရဲ့ဘာဝန် ဘစ်ဝက်ကို
ထသိုင်ပြီ၊ ကျုပ်လဲ ခုမှပဲ အသက်ရှူချောင်တာတယ်'

ထန်ရွှင်၏စကားကို ကြားသောအခါ ဆန်ကွမ်းချိုရော
ဆန်ဟိုပါ စိတ်ထိခိုက်သွားကြလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက...

'ဆရာကြီး ကျွန်တော် အပေါ် ဒီလောက် ကောင်းခဲ့တဲ့
ချီးဇူးကို ကျွန်နီသော် တစ်သက်မပေးပါဘူးခင်ဗျာ'

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ပြော၏။

ကျုပ်က အပြောကြီးသွားတာကိုး၊ မောင်ရင်ရောဂါက
ပျောက်စေရမယ်၊ မသေဖူးရဘူးလို့ကတိခံလိုက်တယ်၊ အဲဒီအချိန်
တုန်းက ကျုပ် ဇာစ်ဇာန်မြင်မြစ် စဉ်းစားဖို့ ကောင်းခဲ့တယ်
ထို နောက် ဆက်ပြင်ဇွဲကော....

လူနာကိုဆေးကုတယ်ဆိုတာ လူနာကိုယ်တိုင်က သူ့ကိုယ်
သူ့ စာစကော်ကုသရတယ်၊ ဆေးဆံ့ရာမှာ တူးဆေးနဲ့ ဖာစိက
ကုသရတယ်၊ ကျုပ်ကဆေး ဘယ်လောက်ပဲစွမ်းစွမ်း မောင်ရင်
ကသော ဖာသက်ရှင်ချင်စိတ် ရှိရင် ကျုပ်ဆေးဟာ အလကား
ပဲ၊ ဖာသက်စာမေးချင်တာ တကုစိဝဂ်နဲ့ ဆေးတစ်ဝက်
အပေါ်မှ မူထည်ရဲ့ ဘယ်ကုဆီရင် လှယ်သွားပြီ၊ မောင်ရင်
ဟာ အင်္ဂါတစ်ခက်ပျောက်သွားပြီ ကျွန်ထံတစ်ဝက်ကို ကျုပ်
ကုသတာပဲ၊ နောက် ဆေးသုံးလေးလုံးဆောင်ရုံနဲ့ မောင်ရင်
ရောဂါ ပျောက်ပါပြီ

တုထန်ဟိုသည် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ ဦးညွတ် ဂါရဝပြု
လေ၏။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ ဆေးပညာ၊ ခိတ်ပညာ၊ အတွေ့
အခေါ်တွေကို ကျုပ် အံ့ဩချီးကျူးလို့ မဆုံးပါဘူးခင်ဗျာ၊
ကျေးဇူးအနန္တပါပဲ’

ထန်ရွှင်က ရယ်သည်။

‘စောစောက ကျုပ်ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ လူနာရဲ့
အသက်ဟာ စိတ်တစ်ဝက်နဲ့ ဆေးတစ်ဝက်အပေါ်မှာ မူတည်
တယ်လို့’

ဆန်ကွမ်းချိုက....

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား’

‘မောင်ရင်ကိစ္စမှာတော့ ခြွင်းချက်ရှိတယ်’

‘ဗျာ....’

‘ဟုတ်တယ်၊ မောင်ရင်အသက်ကျတော့ အောဂါမိတ်ဆွေ
ဦး တုထန်ဟိုရဲ့ မေတ္တာစောကနာက သုံးပုံတစ်ပုံ ပါဝင်လာ
တယ်၊ မောင်ရင်ကို မသေစေချင်တို ဟောဒီပိုဆေးကြို ရဲ့မေတ္တာ
စောကနာက သုံးပုံတစ်ပုံ၊ ကျုပ်ရဲ့ဆေးက သုံးပုံတစ်ပုံ’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တုထန်ဟိုအား ချစ်ခင်လေးစားစွာကြည့်
လက်အုပ်ချီသည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး ညီးဆူးရာ၊ ညီလေးရဲ့ အသက်သခင်က
ဘာဒီ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ပါ’

ထန်ရွှင်က ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး လက်ခံသည်။

‘ထားပါတော့....ထားပါတော့’

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ ကျုပ်တစ်ခုအောင်ပန်ချင်ပါတယ်’
ထန်ရွှင်၏ ထူထဲသောမျက်ခုံးကြိုးများ မြင့်တက်သွားသည်။

‘ဘာများပါလိမ့်ဗျာ’

ကျုပ်ကို မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြတယ်လို့ဘော့ မထင်နဲ့လို့ ကြိုတင် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ’

‘ပြောပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး’

‘နောင်ကြီးဟာ တိုတစ်လော့တုန်းက မြင်ရတာနဲ့ မြင်ရတာ ကွာခြားလွန်းနေပါတယ်။ သိပ်ပိုနည်းတယ်။ ပြုစုရေးသားတယ်။ သိပ်အပင်ပန်း မခံပါနဲ့ဗျာ။ တစ်တစ်လော့ အနားယူပါဦး’

ထန်ရွှင်က သက်ပြင်းချသည့်။

‘အင်း...ကျုပ်လဲ သိပါနဲ့ဗျာ၊ သိပ်နေရတော့မယ် မသိပါဘူး’

တူထန်ဟိုမှာ လူနဲ့စွဲစွဲ ကရုဏာသက်သွား၏။

သို့သော် ထန်ရွှင်ကဲ့သို့ ပညာကြီးမားသောလူကလေးတွေကို ထပ်မံ၍ ဆရာလုပ်၍ မဖြစ်ကြောင်း သိသဖြင့် ဘာမျှ ဆုံးဖြားစရာ မရှိပါ။

ဆန်ကွမ်းချိုက...

‘သိုင်းလောကကြီး မုန်တိုင်းနဲ့ ကြုံတွေ့နေရတဲ့အချိန်မျိုး ဆရာကြီးသေသို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ’

ထန်ရွှင်က ရယ်ရင်း...

‘သေဖို့ရွှင်ဖို့ဆိုတာက လူသားတွေ ပိုင်းခြားခင်တဲ့ အရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ရင်နဲ့ ဟောင်ကမိတ်ဆွဲကြီး တူထန်ဟိုက ကျုပ်ကို ဂရုစိုက်ကြတဲ့အတွက် အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

တူထန်ဟိုက...

‘နောင်ကြီးဟာ သိုင်းလောကအပေါ်မှာ သိပ် စေတနာထားပါတယ်။ ကျုပ်ကလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သိုင်းလောကကြီးကို ဆက်ပြီး ကူညီနိုင်အောင် နောင်ကြီး အသက်ရှည်ရှည် နေဖို့လိုပါတယ်။ ကျုပ်ကိုအနားယူခိုင်းသလို နောင်ကြီးကလဲ အနားယူဖို့လိုအပ်နေပါပြီ’

ထန်ရွှင်က လေးစားစွာ ခေါင်းညိတ်၏။

‘စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်လဲ တတ်နိုင်သမျှ အနားယူဖို့ကြိုးစားနေပါတယ်’

တဲကလေးအတွင်း၌ ပညာရှိထန်ရွှင်၊ တိတ်ကဲကြီးတူထန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ သုံးဦးသာရှိကြပြီး သူတို့ သုံးဦးစလုံး တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး ကြင်နာမှု၊ ခင်မင်မှု၊ စားစားမဲ့မျှ အပြန်အလှန် ခံစားနေကြရသဖြင့် တဲကလေးမှာ အတ္တစတအားဖြင့် ငြိမ်းအေးသောရသာကို ပေးစွမ်းနေလေ၏။

အခန်း (၁၀၈)

သမီးခေတ်နှင့် ဆေးကုသသည်

‘အင်း... တစ်ကယ်တော့ အကြောင်း ကြုံကြိတ်လာတာပါ။ ကုန်လုံဝမ်းကို ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ ယန်ထုံတို့၊ ခနောင်ကြီး တုထန်ဟိုတို့၊ ဟောစိက ဆန်ကုမ်းချိုတို့နှင့် ပေါင်းစပ်ဖို့ ကံကြမ္မာ က၊ ဖန်လာတာပါပဲလေ။ ကျုပ်တစ်ယောက်ဘည်းနှင့် စွမ်းရည်နှင့် ကျတော့ ကုန်လုံဝမ်းကို ဘယ်ယှဉ်နိုင်ပါ့မလဲ’

ထန်ရှင်က အခင်းသို့ ဝေးစေ့ရှင်၏ ခပ်တိုးတိုး ပြောလည်း ထန်ရှင် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ စိတ်သာချပါ။ ငကန်းဆေးရင် ငစေ့ ပေါ်လာဦးမှာ ဆေးချာပါတယ်။ ထန်ရှင်ဆေးသွားလဲ ဒုတိယ

ထန်ရွှင်တစ်ယောက် ပေါ်လစဉ်မှာပါ။ ကျုပ်ကတော့ ဒီအတိုင်း
တစ်ချက်မှ မပူမိပါဘူးဗျာ'

တုထန်ဟိုတ ခေါင်းခါး၏။

'ကျုပ်တော့ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်နေရာကို ဆက်ခံဖော်လို့
မမြင်မိပါဘူးဗျာ'

ထန်ရွှင်သည် သူ၏အိတ်ထဲမှ ဆေးပုလင်းကလေးကိုထုတ်
ဆေးလုံးကလေးနှစ်လုံး ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆန်ကွမ်းချိုကို လှမ်းစီး၏။

ဆန်ကွမ်းချိုကလည်း ပါးစပ်ထဲ ပစ်သွင်းလိုက်၏။

ထန်ရွှင်သည် သူ့ဆေးပုလင်းကို သေချာစွာ ပြန်သိမ်းလို
ပြီ...။

'နောင်ကြီးတုထန်ဟို၊ ကျုပ်အစား ဝင်မယ့်လူဟာ ခုကတည်း
က အသင့်ရှိနေပါတယ်ဗျာ၊ သူ့ဟော...။

ထန်ရွှင်သည် ဆန်ကွမ်းချိုအား လှမ်းကြည့်ပြီး ရုတ်တရက်
စကားရပ်သွား၏။

အင်း...။ နောင်ကြီးထန်ရွှင် မြော့ချင်တဲ့လူဟာ...။

တုထန်ဟိုလည်း အထွေးမဆုံးလိုက်ချေ။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျန်လူပိုင်း
နှစ်ယောက်သည် ခြေလှမ်းကျွဲကြီးများဖြင့် ဝယ်လာကြသေး

သူတို့၏ လက်ထဲတွင် သစ်သားလင်ဖန်းကြီးများ ပါ
သည်။

အငွေ့ တထောင်းထောင်းထပသာ ဟင်းချောများလ
ပါလာ၏။

ထိုအခါကျမှ တုထန်ဟိုလည်း ဆာလောင်ရမှန်း သိ
တော့သည်။

တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့် နှစ်ရက်တာမျှ အိပ်ခမာကျခဲ့သည့်အ
ကိုလည်း သတိရလာသည်။

ပညာရှိထန်ရွှင်၏ သည်းခံ စေတင့်ဆိုင်နိုင်မှုကို ချီး
လေးစားမိသည်။

ထန်ရွှင်က....

'ဟင်းလျှော့အတွက်တော့ အကောင်ဆီ၊ မဟုတ်ပေ
ဒါပေမယ့် ဆာလောင်နေတဲ့ အချိန်မှာဟော... တစ်ဟင်း
ဟင်းခက် ခိုပါပဲ။ ကဲ... သုံးဆောင်ကြပါဦး။ ဆန်ဘူး
ပြန်လည်ကျန်းမာလာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ပေါ့'

ဘေးရှိ စားပွဲခုံများတွင် တုထန်ဟို ဝင်ထိုင်သည်။

၂၂၀ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

ဆန်ကုမ်းချီလည်း အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် လှေ
လျှောက်နိုင်သည်။

တုထန်ဟိုမှာ အရက်နှင့် ဟင်းလျာများ ကင်းဝေးခဲ့သ
မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ မည်သို့မျှ ရှက်ကြောက်ခြင်းမရှိဘဲ ကုန်းထေ
စောသည်။

အရက်တိုင်း တစ်ဝက်နှင့် ကုန်သောအခါမှ ထန်ရွှင်အ
စော့စူးတစ်စကား ပြောသည်။

‘နော် ကြီးထန်ရွှင်ကို သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပါဟယ်ဗျာ
သစ်ညောင်ဖလောက်နဲ့ ပြီးနေတာ ရက်ခတော်တော်ကြာနေပြီ
အရက်နဲ့ ဟင်းလျာတွေနဲ့ ဧည့်ခံတဲ့အတွက် အထူးပဲ ကျေးဇူး
တင်ပါဟယ်ဗျာ’

ခင်ဗျားတို့ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင်လာပြီး ဧည့်ခံမည်
ဗျာ အရေးပေါ် သတင်းပို့ချက်ရောက်လာလို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက
လိုပဲတန်း သိုင်းသမားတွေပါ ဆိုက်သွားကြရတယ်။ ဒါကြောင့်
မို့ ကျုပ်ဟယ်ဗျာကတည်းကားပြီး ဧည့်ခံနေရတာပါ။ ကျုပ်
ကတော့ အရက်သောက်တတ်တာ။ ခင်ဗျားတို့သာ စိတ်ကြိုက်
သောက်ကြပါ ဆန်ကုမ်းချီလဲ သောက်နိုင်ပါဟယ်’

‘ကုန်လုံဝမ်ရဲ့ သတင်းကိုရလို့ ဆိုက်သွားကြတာလား’

တုထန်ဟိုက လှမ်းမေးလိုက်၏။

‘ဟတ်တယ်၊ ဒီစခန်းရဲ့ ငါးခိုင်အကွေမှာ ကုန်လုံဝမ်ကို
ညွှန်ပေးရမိတဲ့။ ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လိုက်သွားဘာပဲ’
ဧည့်ခံ...’

‘ကုန်လုံဝမ် ထွက်ပေါ်လာတာဟာ မရှိဘူး။ ကြီးမားတဲ့
ကြွေးစာစည်တစ်ခုခု ရှိနိုင်တယ်လို့ ယူဆတယ်။ ဒါကြောင့်
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ အဆင်ပြေ သိုင်းသမားအားလုံး နဲ့ ဒေါ်ပြုံး
ဆိုက်သွားတာပဲ’

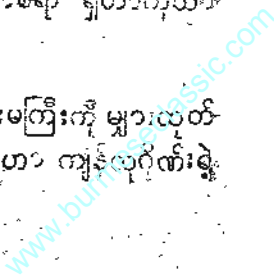
တုထန်ဟိုမှာ သောက်မည်ဆဲဆဲ အရေခဲခဲကို အောက်သို့
ချလိုက်၏။

‘နော်ကြီး ထန်ရွှင်’
ဘာများ ပြောစရာရှိလိမ့်ဗျာ’

‘နော်ကြီးရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေဟာ အမြဲတမ်းလိုလို မှန်
တတ်ပါဟယ်၊ ကျုပ်ကနေလည်း ထွေးရည်သလိုများ ဖြစ်နေ
အေး မသိဘူး။ ပြောချင်လွန်းလို့ ကျုပ်မည်ချေဝမ်းထဲမှာ
ဆိုကြီး ပြန်နေဟယ်ဗျာ’

အဲဒီလောက် ခက်ခဲနေပေ ပုံရိပ်များ ပြောစရာ ရှိတာကိုသာ
မသိ’

‘ကုန်လုံဝမ်ဟာ သားရဲတိုင်းထဲက ကျားမကြီးကို များလှတဲ့
အစားများလား မသိဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ကုန်လုံဝမ်ရဲ့

၂၂၂ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိပ်သီးသိုင်းသမားအားလုံးကို ခေါ်မထွားသင့်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ကျန်တဲ့သူတွေကို ကျွန်လုံ့ဝမ် လာမဲတိုက်နိုင်ဘူးလို့ ထင်သလို အာမခံနိုင်မှာလို့

ထန်ရွှင်က ခေါင်းခေါ်လိုက်၏။

ကျွန်လုံ့ဝမ် မစွန့်စားဘော့မိဘူး။

မေ့ချာရဲ့လားဗျာ။

ထိပ်သီးချာပါတယ်။ မြက်ရွှင်လွင်ပြင် တိုက်ပွဲကို အောင်အောင်မြင်မြင် မခင်းကျင်းနိုင် ကတည်းက ကျွန်လုံ့ဝမ်ဟာ ကြောက်သွားပါပြီ။ ကျုပ်တို့ကို အထင် မသေးရဲဘော့ဘူး။ ဘယ်ရန်သူကိုမှ သူ့ အဆင်မသေးခဲ့တော့ပါဘူး။

ထိုစဉ် တံခါးဝ၌ ကျန်လူဂိုဏ်းသားထစ်ဦး လာရပ်၏။

ထန်ရွှင်က လက်ရစ်ခေါ်လိုက်၏။

ထိုဆူသည် ထန်ရွှင်၏ နားအနီး၌ကပ်ကာ တီးတိုး ပြောလေ၏။

အဲဒါ ပြဿနာတစ်ခုပဲ။

ထန်ရွှင် တီးတိုးဒေရွတ်လိုက်သည်။

တုယန်ဟိုမှာ မနေနိုင်တော့ပေး။

နောင်ကြီး၊ ကျွန်လုံ့ဝမ်ရဲ့ လက်အောက်ဝယ်သားတွေရောက်ကြပြီလား။ ကျုပ် ထွက်ပြီးတိုက်ပါ့မယ်။

ဆန်ကွမ်းချိုကလည်း....

ဆရာကြီး ဘေးဇီပပူပါနဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်တိုက်ကြီး ဘုထန် ထွက်ပြီးတိုက်ပါ့မယ်။

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ လက်ကာပြ၏။

ယက်သက်သာသာနေကြပါ။ ကျွန်လုံ့ဝမ်ရဲ့ လက်အောက်သားတွေ ဗဟုတပ်ပါဘူး။ ဆန်ကွမ်းချိုအနေနဲ့ တိုက်ဖို့ဝင်မိ မဖြစ် သေးပါဘူး။

တုယန်ဟိုက ပြောင်ခမ်း၏။

ဘာကိုစွဲများလဲဗျာ။ သိခွင့်မရှိဘူးလား။

နောင်ကြီး တုယန်ဟို... အင်္ကျီစိမ်းဝတ်တဲ့ ကျန်စီမုန့်ဆိုတဲ့ ချီးကြီးကိုသိရဲ့လား။

တုယန်ဟိုသည်ထိုအတိုးကြီးကို ရန်ရွယ်ရသေ ကြီးနှင့်တွေ့ဆုံကာ တစ်ချိန်ကြိုက်နဲ့ဖူးသဖြင့် သိနေ၏။

ဟုတ်ကဲ့... သိပါတယ်။

သွေပေါ့။ ကျုပ်တို့စခန်းဝတ်လည်မှာ လာပြီ။ ဒုက္ခပေးနေ

'နောင်ကြီးထန်ရွှင်...သူ့ကိုနှင်လှတ်လို့ မရဘူးလား'

'ဒီအတိုးကြီးက သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်တယ်၊ သူ့ကိုယူညှိနိုင် တဲ့သိုင်းသမားကလေး ခပ်ရှားရှားပဲ၊ သူ့ရဲ့ကွမ်းပေးလို့ ကျုပ်တို့ လူနှစ်ယောက် ထိခိုက်အနာအရ ချသွားပြီလို့ စောစောကတည်းက သတင်းလာပေးတယ်'

တဆန်ဟိုဆည်း ပြုန်းခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

'ကျုပ်သွားကြည့်လို့ကယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုကလည်း ထရပ်၏။

'ကျွန်တော်တို့ လိုက်ဖူးမယ်'

ဆန်ရွှင်က လက်ပြင်တားပြီး....

'တိုင်ကြပါဦး၊ နှစ်ဦးစလုံး ထိုင်ကြပါဦး'

တို့စဉ် အပြင်မှ အော်သံကြားရလေ၏။

'ဟေ...ဘယ်သူလဲ ဝါသမီးကို ခေါ်သွားတာ၊ ဘယ်သူလဲ ကွား ဟေ....'

ငိုသံပါကြီးဖြင့် အောင်လိုက်သည့်အသံကို ကြားလိုက်ရသော အခါ ဆန်ကွမ်းချို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

သည့်အတိုးကြီးကို သူ့လည်း ကောင်းစွာသိပါသည်။

နိုင်ချစ်နောင်၏ အရိုးစိမ့်အဆိပ်အပ်ကိုပင် ထုတ်ယူပေးခဲ့သည့် ဆရာကြီး မဟုတ်ပါလော့။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျန်လှဂိုဏ်းသား နှစ်ယောက်သည် သူ၏သီးသုတ်ပျာ ပြေးဝင်လာ၏။

'ဆရာကြီး...ဟိုအတိုးကြီးကို တားလို့ မရဘော့ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ခနဲနဲထဲ ဝင်လာပြီ'

ထန်ရွှင်က....

'ကိုစွဲမနို့ဘူး၊ ဝင်လာပါမလေ၊ ဒင်းတို့သာ ကာထိ အခိုက်မန့် အောင် ကြည့်ရှုရမကြ'

မီးခိုးရောင်ဝတ် ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးက....

'ဆရာကြီး...သူ့စိမ်းတော့ သိပ်ပြီး ကာယောင်ကတန်းဖြစ်နေ သယ်၊ ဒီတိုခေါ်လာလို့ဖြစ်ပါလော့'

'အရေးမကြီးဘူး၊ ဒီထဲမှရုတ်အောင်သာ ချွေးဝေခါခဲ့ကြ ကျန်လှဂိုဏ်းသားနှစ်ဦးသည် ပြေးထွက်၍ သွားကြလေ တော့သည်။

ထန်ရွှင်က တုဆန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ကို လှမ်းပြော၏။

'ကျန်စီမုန့်ဝင်လာရင် နောင်ကြီးတို့ ဘာမှမလုပ်ကြပါနဲ့၊ အသားစောင်ကြည့်ကြပါ၊ ဆန်ကွမ်းချိုကဘော့ တိုးဝမတိုက် ခိုက်ရဘူး၊ တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်ရမယ်'

ထန်ရွှင်က စကားပြောနေစဉ် ကျွန်လူနိုက်က သားတစ်ဦးသည်
စဉ့်ခွက်တစ်ခွက်ကို ကိုင်၍ ဝင်လာ၏။

ထန်ရွှင်က လှမ်းယူလိုက်သည်။

‘ဆန်ကွမ်းချို...မင်းအဘွား နောက်ထပ် ဆေးရည်၊ အဲဒါ
သောက်ချလိုက်’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရှိသမျှလှမ်းယူပြီး မေ့ချလိုက်လေ၏။

ထန်ရွှင်က အရက်တစ်ခွက် ငွေထည့်ပြီး လှမ်းပေးပြန်သည်။

‘အဲဒါကိုပါ သေခက်ချလိုက်ပါ’

‘ဟာ...ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် ဘာသေ ယူပါမယ်’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သောက်မှာသာ သောက်ပါ’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အရက်ကိုပါ သောက်ပစ်လိုက်သည်။

ထန်ရွှင်ပေးလျှင် ဆန်ကွမ်းချိုသည် သေဆေးကိုပင် သောက်
ချပေးလိမ့်မည်။

ထန်ရွှင်က ဖြည်းဖြည်း ပြော၏။

‘ဆန်ကွမ်းချိုဆီက အကူအညီတောင်းစရာရှိ နေတယ်၊ ဖြည်း
ဖြည်းမှ ပြောမယ်’

ဆရာကြီး ဘာအကူအညီ တောင်းမှာလဲ၊ မီးပင်သယ်ကို
ခိုင်းမှာလား၊ ဝေးဘေးခင်ကိုတက်ခိုင်းမှာလား၊ ငွေပြည်ကို
ခိုင်းမှာလား၊ သေဆေးကို သောက်ခိုင်းမှာလား၊ ကျွန်
တို့ အားလုံးကိုလည်း နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အသက်
ချင်သေပါစေ

‘ကောင်း လွန်မယ်နော်’

ထန်ရွှင်က ရယ်၍ ပြော၏။

ဆရာကြီးနဲ့ပတ်သက်လာရင် ‘ကျွန်တော် မှာ စကားလွန်
ဆိုတာ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ’

ထန်ရွှင်သည် အပူဒဏ်ကို ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် ယပ်
ခင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လေ၏။

‘ပြောဖို့အချိန်မတန်သေးဘူး၊ နောက်မှပဲပြောတော့မယ်’

ဆရာကြီးကြိုက်တဲ့အချိန်ကို ပြောပါ၊ ကျွန်တော် ကူညီဖို့
နိုင်ပါတယ်

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထန်ရွှင်နှင့် ပြောဆို ဆက်ဆံရသည်မှာ
အလှူအသေအော်သည် ဆရာကြီး၏ အစောင့်အရှောက်လည်း
သာပေါက်နေလေပြီ။

၂၂၈ ❁ တက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

သူမည်မျှအတင်းအကျပ်မေးမေး ထန်ရွှင်က ပြောပြ
မည် မဟုတ်ပေ။

မကြာမီ ညစ်ပတ်ပေရေနေသည့် ကမ်းရောင်အကျိုက်
ဆင်ထားသည့် အတိုးကြီးသည် ထန်ရွှင်၏အဝတ်အစား
စားလေ၏။

ထိုအခါ ထို၏မျက်နှာကြက်ပေါ်မှ ခန်ချလာဟန်
ကျန်လှိုက်စားသားငါးယောက်သည် အတိုးကြီးဝရွှံ့သို့
ရိုသားလေ၏။

ဟင်... ပညာရှိထန်ရွှင်က... အချိန်မှာမဆို အေး
ဆေးဆေးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကုမ္ပဏီ... အရာမှာမဆို အပြစ်
အဆင်... ပြင်ဆင်ထား ပြီးဖြစ်နေတာပဲ။

မင်းတို့ပယ်လေးလိုကကြာ၊ သူ လုံးဝရှုံးနေတာ မဟုတ်
အသိဉာဏ်ရှိနေသေးတယ်။

ကျန်လှိုက်စားသားများ ရှိခနဲ တေးပယ်လိုက်ကြ၏။

အတိုးကြီး ကျန်စီမုန်သည် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်
အတွင်းသို့ဝင်လာကာ တုထန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့အတွက်
ဆင်ထားသည့် ဟင်းလျာများနှင့် အရက်များကို အ
စားသောက်တော့၏။

သူသည် တုထန်ဟိုကဲ့သို့ အစားအာဟာရနှင့် ပြတ်လတ်နေ
သည်။

တုထန်ဟိုသည် ထန်ရွှင်အား ကျန်စီမုန်က ရုတ်တရက်ရန်
အတွက် ပြုပါက ကာကွယ်နိုင်ရန်အလို့ငှာ ထန်ရွှင် ဟနိုးသို့
ပြန်လှည့်ကပ်ထွားလေ၏။

ထန်ရွှင်သည် တုထန်ဟို၏စေတနာကို သိရှိသဖြင့် ခေါင်း
ညိုက် အသိအမှတ်ပြုလေ၏။

ကျန်စီမုန်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ အရက်အိုး ဟစ်ငိုလုံးဝ
သောက်ပစ်လိုက်သည်။

မကြာမီ အစားအသောက်များပါ ပြတ်လတ်သွားတော့
သည်။

ထန်ရွှင်ကမူ ယပ်တင်၍ အစားအသောက်များပစ် စော
ကြည့်နေသည်။

ကျန်စီမုန်က ထန်ရွှင်ကို မော် ကြည့်ပြီး...

‘ငါ့သမီး ဒေသပြီလား’

‘မသေမသေးပါဘူး၊ ကောင်းခံကောင်းမွန်မွန် ရှိပါကယ်’

‘ဟကယ်ခပြောဘာလား’

'ကျုပ် တစ်ခါမှ လိမ့်ညာ မပြောဖူးဘူး'

'ဒါဖြင့် ငါ့သမီး ဘယ်မှာလဲ'

'ဆရာကြီး ခဏအနားယူပါ။ အနားယူပြီးတဲ့အခါ
လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်လာရင် ကျုပ်ပြောပြမယ်'

'အောင်းပြီ'

ကျွန်စီမုန့်သည် ထိုင်ခုံပေါ်မှဆင်းပြီး တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ခုံ

မျက်စိနှစ်လုံးစုံမိတ်ကာ အတုင်းအား ခလ ကျင့်သည်။

ထန်ရွှင်သည် ကျွန်လူဂိုဏ်းသားငါးယောက်အား နှင်ထု
လှိုက်၏။

'ရပြီ...မင်းတို့အပြင်ကပဲ စောင့်ကြည့်ပေးတော့'

ကျွန်လူဂိုဏ်းသားငါးယောက် ထွက်သွားကြသည်။

တုထန်ဟိုက ချီးကျူး၏။

'နောင်ကြီးထန်ရွှင် အခစောင့်ချထားတာ သိပ်ပိုရတာ
ကျုပ်ဖြင့် နည်းနည်းမှမရိပ်မိဘူး'

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ခဲပြာ၏။

'အဲဒီလိုသာလုပ်ပထားရင် ကျုပ်ဟာ ကုန်လုံ့ခမ်းရဲလက်ဆဲ
မှား ကြက်ကလေး ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို ပါသွားတာ
ကြာလှပြီပေါ့ဗျား၊ကျုပ်အကြောင်းလဲ ခင်ဗျားတို့သိကြသားပဲ

ထန်ရွှင်သည် ကျန်စီမုန့်ကိုကြည့်၍...

'သူ့ အနားယူနေပြီ၊ ဘယ်လောက်ကြာမလဲမသိဘူး။ ကျုပ်
လဲ ခဏတော့ အနားယူမှပဲ'

တုထန်ဟိုက ပျားပျားသလဲပြော၏။

'ဟာ...ယူပါ...ယူပါ။ အန္တရာယ်တွေကို အသက်ပေးပြီး
ကျုပ်တို့ကားကုယ်ပါမယ်'

ထန်ရွှင်သည် စားပွဲခုံပေါ်၌ မှောက်အိပ်လိုက်၏။

မည်မျှ ပင်ပန်းထားသည်မသိ။

တစ်ခဏအတုင်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ထန်ရွှင် ဤသို့အိပ်နိုင်ခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်။

ဆန်ကုမ်းချီနှင့် တုထန်ဟိုတို့ကို သူသည် အကြောင်းခဲ
ကြည့်၏။

အန္တရာယ်များကို တားနိုင်စွမ်းလည်း ရှိကြသည်မဟုတ်ပါလား။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် တုထန်ဟိုတို့၏ နှစ်ယောက်ပေါင်းအင်အားသည် ကျန်လှိုင်းမှ ထိပ်သီးသိုင်းသား၊ အယောက်လေးဆယ်မျှနှင့် ညီမျှကြောင်း ထန်ရှင် ကောင်းစွာ သိရှိပေသည်။

အဘိုးအိုမူ ငြိမ်သက်နေသည်။ သူ၏သမီး ဝေမသေကို မည်သူမျှ မသိကြပေ။

ယုညာ ရှိထန်ရှင် ကုသပေးလိုက်သည့်အသက်ကို ကျန်စီမို့နီ ကိုယ်စဉ် ဆက်၍ ရှင်သန်အောင် မကုသနိုင်သည့် အချက်ကိုလည်း မည်သူမျှ မသိခဲ့ပေ။

သမီးကို ချစ်လွန်းသည့်စိတ်ကြောင့် ကယောင်ချောက်များ ဖြစ်ပြီး သမီးရှာဖွေတော် ဖွင့်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

လူသည် နက်ရှိုင်းသော အဘွားအား ရှိသူဖြစ်၍ အစားအစာ ရေမသောက်ဘဲ တောင့်ခံခဲ့သည်။

ယခု ထန်ရှင်၏စကားကြောင့် ညွှန်မီး ရှိနေသေးသည်ဟု ယူဆသွားကာ တင်းထားသမျှ စိတ်များကို လျှော့ချပြီး အနားယူနေခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက....

'အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟို၊ အစ်ကိုကြီးလဲ ပင်ပန်းလှပြီ၊ အိပ်စက်ပါဦးလား?'

တုထန်ဟိုက တက်တက်ပက်ပက် ရယ်လေ၏။

လူ နှစ်ရက်တာမျှ အိပ်စက်မိပုံအကြောင်း ပြောပြသောအခါ အရယ်အပြုံးနည်းသော ဆန်ကွမ်းချိုပင် ယေမမာမိတော့သည်။

'ညီလေး၊ မင်းက ငါ့ထက် ပိုပင်ပန်းတာကူး မင်းအိပ်လိုက်ပါလား၊ ငါ စေ့စိုက်ည့်နေပါ့မယ်'

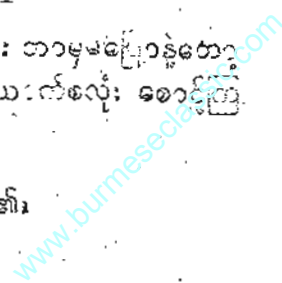
သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အဖမ်း အိပ်ခိုင်းနေကြသည်။

လမ်းယောက်ကံ့ဘမ်းယောက် ညွှန်နေကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ တုထန်ဟိုက ရယ်ပြီးပြောသေး၏။

'ဟား...ဟား...ဟား...ညီလေး၊ မင်း တာမှမပြောနဲ့တော့ ငါလဲ အိပ်ဘူး၊ မင်းလဲမအိပ်နဲ့၊ နှစ်ယောက်လုံး စောင့်ကြည့်မယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်၏။

အဲဒါ အစ်ကိုကြီးရော ကျွန်တော်ရော ရှုံးထားပေါ့ဗျာ
ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်းကို မြတ်အောင်အိပ်ခိုင်းလို့
ကမ္မ မအိပ်ဘဲကိုးကွ'

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပညာရှိထန်၍ တောင်းမွန်စွာ
စက်နိုင်စေရန် ယပ်တောင်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်လှည့် ခတ်
ကြသည်။

နှစ်နာရီခန့်မျှ ကြာသောအခါ ကျန်စီမုန်၏ မျက်လုံးမှ
ပွင့်လာ၏။

တုထန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့သည် ကျန်စီမုန်၏အနီးသို့ က
သွားကြ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျန်စီမုန်က ဖျတ်ခနဲခွန်ထွက်ကာ အိပ်
သော ထန်ရွှင်၏ ပခုံးကြောကို မမ်းကိုင်လိုက်လေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်မြင့် တတ်မြောက်
ထားသူဖြစ်၏။

ဤအတိုးအို ဤသို့ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝမျှော်လင့်မထ
သဖြင့် တားဆီးနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ထန်ရွှင်မှာ အိပ်ရာမှ လန်နိုးလာ၏။

သူ ပခုံး၌ နှာကျင်မှု ခံစားလိုက်ရသော်လည်း ကျန်စီမုန်က
ပြုံး၍ ကြည့်နိုင်သည်။

'ဆရာကြီး တာလုပ်တာလဲ'

'ဝါ့သမီး တယ်မှာလဲ'

ထန်ရွှင်မှာ ကျန်စီမုန်၏ လက်တွင်း၌ အချိန်မရွေးသေသွား
နိုင်၏။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် တုထန်ဟိုတို့မှာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသဖြ
ခွေးပြန်လာကြသည်။

ထန်ရွှင်က ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် တုထန်ဟိုအား တစ်ချက် ကြည
သည်။

သူ အကြည့်က ဘာမှမလုပ်ကြနဲ့ဟု ဘားဖြစ်သည့် အစိပွား
ပင် ဖြစ်တော့သည်။

'ဆရာကြီးသမီးကို ဆရာကြီး တယ်မှာတားနဲ့သလိ၊ သ
ကြီးကိုယ်တိုင် မသိရင် ကျုပ်က တယ်မှာ သိနိုင်တော့မှာလဲ'

ကျန်စီမုန် ဒေါသထွက်လာ၏။

'စောစောက မင်းပဲ ရှိတယ်လို့ပြောတယ်မဟုတ်လား'

ကျန်စီမုန်၏ သန်ပာလှသော လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်မှုကြောင့် ထန်ရွှင်၏ နဖူးမှ ချွေးဘရီးစီး ကျဆင်းလာတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်၏။

‘ဆရာကြီးရှဲ့လတ်ကို အရင်လွတ်၊ နောက်မှ သိချင်တာကို မေး၊ လတ်လွတ်ရင် ကျွန်တော်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့’

ဆန်ကွမ်းချို၏ ဒေါသဖြင့် အော်သံသည် ထူးထူးခြားခြားပင် ကျန်စီမုန်၏ ကံထောင်ချောက်ချား အသိဉာဏ်များကို လှည့်မတ်... ပေး လိုက်သလို ဖြစ်ထွား၏။

လူ့မျက်လုံးများ ကြည့်စင်စာသည်။

ထန်ရွှင်၏ ပခုံးကို လွှတ်ပေးလိုက်၏။

ထန်ရွှင်က ပခုံးပစ်ခံလို့ နူးကင်နေသော်လည်း လက်ဖြင့် ပွတ်သင်ခြင်း... မရှိပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုကို ကျော့စူးဘင်သော အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် တုထန်ဟိုတို့မှာ သည်း ထိုအခါမှ သတ်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

တုထန်ဟိုသည် ထန်ရွှင်၏ အနီးသို့ တိုးကပ်သွားသည်။

ထန်ရွှင် နောက်တစ်ကြိမ် အဖမ်းမခံရအောင် အကွယ်ပေးတော့မည်။

ကျန်စီမုန်က...

‘ပြောလေ... ငါ့သမီး ဘယ်မှာလဲ’

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ပြောလေ၏။

‘ကျုပ် တကယ်မသိပါဘူး၊ ဆရာကြီးဟာ သမီး နို့ ချွပ်ပေးတော့နဲ့ လောကသိပ်ရောက်နေတယ်၊ အခုနိမ့်တဲ့ အနုနုလို့ မမြင်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ကျုပ်က ဆရာကြီးရှဲ့စီးနောက် ကြည့်ပင် ဝါအောင် စေတနာနဲ့ လိမ်ပြောလိုက်ရတာပဲ’

ကျန်စီမုန်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟင်... မိလိဆုံနှင့် ငါ့သမီး တကယ်လေပြီပေါ့’

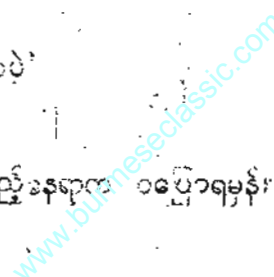
‘ကျွန်းတက်လ အစီရုံပဲ ယူဆပါစမ်း၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာကြီးလဲ့ စိတ်မှန်ပြန်ရအောင် ကူညီမယ်လို့ ဆို ဖြစ်ပြီး လိမ်လိုက်ရတာပါ။ အ... နှစ်သိမ့်လိုက်ရတာ ဆပ်ပါးတာလေ’

‘ဒါပေမယ့် ငါ့သမီးအသောင်း’

‘အဲဒါကတော့ ဆရာကြီးမှ သိမှာပဲ’

‘ကျုပ်သမီးအလောင်းဟာ’

အတိုးအို ကျန်စီမုန်သည် မည်သည့်နေရာက ဝင်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ထန်ရွဲက....

'ဆရာကြီးခွဲ အဖြစ်အပျက်တွေကို ဖြည်းဖြည်း ပြောပြပါလား၊ ကျုပ်တို့ ဆက်စပ် စဉ်းစားကြမယ်၊ အဖြေရှာကြမယ်၊ မကောင်းဘူးလား'

အတိုးအိုက ခေါင်းညိတ်၏။

'အေးဈာ...ကျုပ်လဲ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေတော့ ဘာတွေလုပ်လို့ ဘာတွေဖြစ်မှန်းတောင် မသိ တော့ ပါဘူး၊ ကျုပ် ဖြည်းဖြည်းဧည့်စားပြီး ပြောပြပါမယ်'

ကျန်စီမုန်၏ ဦးနှောက်များ ပြန်လည်ကြည်လင်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို သူ့အသုံးအနှုန်းများက သက်သေပြလျက်ရှိနေ၏။

သူသည် ပညာရှိထန်ရွဲကို လေးဇလးစားစွာ ဆက်ဆံရကောင်းမှန်း သိလာလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ကျန်စီမုန်အား တားဆီးရန် သို့မဟုတ် တိုက်ခိုက်ရန် မာန်တင်း၍ အသင့်ပြင်ဘားမိကြသည့် တုထန်ဟိုနှင့် ဆန်ကုမ်းချီတို့သည် တင်းကျပ်နေသည့် သူတို့၏ စိတ်များကို အသာအယာ လျှော့ချပစ်လိုက်ရတော့သည်။

အခန်း (၁၀၉)

တစ်ကွက်သံသွားသေခ ကုန်လုံမိ

'အေးဈာ...ကျုပ် သမီးရဲ့ အလောင်းကိုလဲ မခံကူရဘူး၊ ယ့်သူ ဖမ်းသွားမှန်းလဲ မသိဘူး၊ အတော်ကို စဉ်းစားရမယ်နဲ့တာပဲ'

ကျန်စီမုန်က ဧည့်စဉ်းစားစား ပြောသည်။ ထန်ရွဲက....

'ဆရာကြီး...တစ်ခုတော့ စိတ်ချပါဗျာ၊ ဆရာကြီးပဲ သမီးက ဘေးမထိရန်မခ ရှိနေမှာပါ။ ဒီလေးဝဲ ရက်အတွင်းမှာ ချ လတင်းရလာမှာပါ'

'ခင်ဈာ အတပ်ပြောနိုင်သလားဈာ'

'အဟပ်ပြောနိုင်သယ်၊ ဆရာကြီးမှာ သာရန်ငြိုးရန်စရှိသလို
ရန်ငြိုးရန်စရှိတဲ့ ရောဂါအပြင်းအထန် ဖိစီးနှိပ်စက်ခံနေရ
သမီးကလေးကိုဖမ်းခေါ် သွားတာတခြား အကြောင်းကြောင့်
ဖြစ်ရတာပေါ့'

'အခြား တာအကြောင်း ရှိနိုင်မှာလဲ'

ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ဆရာကြီးကို အကျပ်တိုင်ချင်
အောင်အမဲတယ်၊ ဆရာကြီးရဲ့ နာမည်ဟာ သိုင်းလောက
သေးတဲနာမည်မှ မဟုတ်ဘဲဗျာ၊ စောင့်ကြည့်မိ၊ မကြာ
ဆရာကြီးဆီ အကြောင်းကြားစာ ရောက်လာမှာပဲ'

'ကျွန်စီမုန် သက်ပြင်းချေ၏'

'ဟ...ခင်ဗျားက...ထူး နတ်မျက်စိများ သေလို့ အ
ပြင်တာပဲ၊ ကျုပ်မှာတော့...'

ထိုစဉ် အော်သံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရောက်ရှိလာပါပြီ'

အော်သံဆုံးသည်နှင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၊ လေက
ရေးမျိုးကြီး ကွမ်းစန်စင်၊ ဖေကူးလျှန်နှင့် တက်မုဆရာ
တို့ ရောက်ရှိလာ၏။

သူတို့မျက်နှာ၌ စိုးရိမ်သောကမ္ဘားပြားသည့်အရိပ်အယောင်
များ ပေါ်လွင်နေသည်။

စာနိဂ္ဂင်က ကမန်းကတန်း တရပ်ကာ ဂါရဝပြုလေ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပြန်ကြွလာပြီလား၊ နောက်က ဖိတ်ခေ
သွားလို့ သိပ်ပင်ပန်းနေကြပြီနော်'

ဝင်လာသူ အားလုံးကလည်း ထန်ရွှင်ဂုံ ပြန်လည်၍ ဂါရဝ
ပြုကြ၏။

အိုယန်ထုံသည် ကျန်စီမုန်ကို ချက်ချင်း သတိပြုမိ၏။

ထို့ကြောင့် သီးခြား ဂါရဝပြု၍ နှုတ်ဆက်သည်။

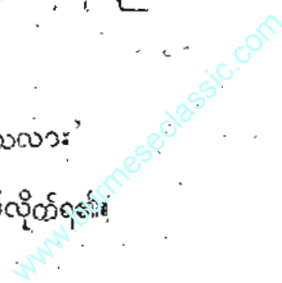
'ဆရာကြီး ကျွန်စီမုန်ပါလား၊ အယ်စုန်းက ရော့နံ့သင်'

ကျန်စီမုန်သည် သမီးဖြစ်သူအတူက သောကများ နုသဖြင့်
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ၏ ပင့်သန္ဓေရတနာကို မကြားမိပေ

ကွမ်းစန်စင်က ခေါ်ပုသွား၏။

'ဘယ်လိုလဲ...ခင်ဗျား နားကန်းနေသလား'

ထန်ရွှင်က ကမန်းကတန်း ထားမြစ်လိုက်ရ၏။

ကုမ်းစန်စင်... ဆရာကြီး ကျန်စီမုန်ဟာ သမီးဖြစ်သူတစ်ပါး သူ့ဖမ်းသွားလို့ အကြီးအကျယ် ယောကဇရာကနေတစ်ဖန် ပြေငြေပြစ်ပြစ် ဆက်ဆံဖို့ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်

ကုမ်းစန်စင်သည် ထန်ရွှင်အား အလွန်တရားကြည်ညိုလေစရာ သူ့ပြစ်ရာ ထန်ရွှင် စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်း နောက်ဆက်သွားလေတော့သည်။

ထန်ရွှင်က...

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခင်ဗျား ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ သတင်းကို ထောက်လှမ်းလို့ ရခဲ့ပါသလား

အိုယန်ထုံက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောသည်။

ဟာ... ကုန်လုံဝမ်းပောက် ဆိုးယုတ်တဲ့လူ ဒီလောကမှာ ရှိမှာဟုတ်ဘူး။ သိုင်းပညာလဲ့ တကယ် ပြိုင်စံရှားတဲ့လူပဲ

ထန်ရွှင် အံ့သြသွား၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ ထူးထူးခြားခြား တွေ့ဆုံခဲ့ပြီနဲ့ဟုတ်ယ်

ဟာ... တွေ့ခဲ့ပြီလားဗျား၊ ကျုပ်တို့သွားတော့ ကုန်လုံဝမ်း မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒေါ်အမယ် သူ့သားပစ်ခဲ့တဲ့ကျောက်တုံးဝက်ပဲ အထော့ ရှိနေခဲ့တယ်၊ ယောက်မဆရာတော်နဲ့ ကျုပ်တို့ အဲဒီဝက်ပဲ ထဲ ဝင်ကြည့်မိပြီး ချောက်ကျသွားခဲ့ရတော့ပေါ့ဗျား

ဝက်ပဲထဲ ဝင်မိသွားတယ် ဟုတ်လား

ကျောက်တုံး တွေကိုတိုတစ်ပုံဒီတစ်ပုံချထားတဲ့ အဋ္ဌာန်ဝက်ပဲမှာ ကျုပ်ကြားဖူးထူးအား ကြာပါပြီ၊ ကိုယ်တွေ့ကော့ခါမှ မကြုံဖူးခဲ့ပါဘူးဗျား၊ ကံကောင်းလို့ အချိုးဆွေတဲ့အထိ ခဲ့ရတာပဲ

ထန်ရွှင်က ယမ်တောင်ကိုခတ်ရင်း...

ခွန်းပြပါဦး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး

ကျုပ်နဲ့ တက်မဆရာတော် အထဲဝင်သွားတာနဲ့ ဟပြင်ကနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတာပဲ၊ အဲဒီကျောက်ပုံကြားထဲက အယ်လို့ပြန်ထွက်ခဲ့မှန်း လုံးဝမသိတော့ပါဘူး

ထန်ရွှင်က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြော၏။

အဲဒါ ဝူဟိုလို့ နာမည်ရှိသူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ရာဖြစ်ရင် ဘော်လဲ အဲဒီဝက်ပဲထဲက ထွက်နိုင်မယ် မထင်ဘူး

သူတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ယောက်မဆရာတော်နှင့်ဖေဖူးလျှန်တို့သည် ခြက်ချိုင်းလွှာပြင်ပို့ဆင်နွှဲပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် သိုင်းခလားက၏ ပြဿနာ

တရုတ်များအား သိုင်းပညာတစ်ခုတည်းဖြင့် ရှင်း၍မရှုနိုင်ကြေ
ရေသဘောပေါက် နားလည်သာခွဲကြလေ၏။

ယခုအချိန်၌ ကျန်လှဂိုဏ်းသည် ဝမ်းဂိုဏ်းကို တစ်ဦးတည်း
သိင်နေ၏။

သုတိုသည် ပညာရှိထန်ရှင်အား တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ်
လေးစားလာကြ၏။

ဆန်ရှင်ကို ကျန်လှဂိုဏ်းက အားထားသည်ဖြစ်ရာ ဝမ်းဂိုဏ်း
ထန်ရှင်သည် ထိပ်တိုက်ဆွဲနှုတ်ကြတော့၏။

ယခုအချိန်တွင် ကျန်လှဝမ်း၏ အန္တရာယ်ကို ရှောင်လင့်ကောက်
တော်တစ်ခုတည်း ကာကွယ်၍ မရှုနိုင်ကြောင်း ကက်မူအရာ
သဘောပေါက်နေလေပြီ။

ဆန်ရှင်သည် ကျန်လှဂိုဏ်းအတွက် သူ့ရဲကောင်းဖြစ်ရဲတင်
တော့စဉ် သိုင်းပညာကကြီးတစ်ခုလုံး၏ ကယ်ကင်ရှင်သည်
သာသည်။

ရှောင်မိင်ကျောင်းတော်သည် နှစ်စွယ်င်းသုံးလေးရာ
တံကြားမြင့်ခဲ့သည့် ဂိုဏ်းကြီးဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျန်လှဂိုဏ်းသာ ရှုံးနိုင်မှ အားလျှင်
သိုင်းဂိုဏ်းကြီးများကိုလည်း ဝမ်းဂိုဏ်းက တိုးစိုက်
နိုင်တော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်တည်း။

ထက်မြက်သော သိုင်းပညာတော် ရှောင်လင့်တန်းတော်
ပေါင် ခြောက်မြားစွာကိုလည်း များထွတ်ခဲ့သည်။

ကျန်လှဂိုဏ်းကို တက်မုဆရာအတွက် ပေးကုသျှန်နှင့် ဂိုဏ်း
ကြီး အိုယန်ထုံတို့အားလုံး နားလည် သွားကပေါက်ကြ

သို့သော် ယခု မျက်မှောက်ခေတ်တွင်မူ ကျန်လှဂိုဏ်း
ရှောင်လင့်ကျောင်းတော်ထက် အင်အားသာလျက် ရှိနေ

ဂိုဏ်းမျိုးကြီး အဋ္ဌဂံ ဝင်္ဂဟိသဲက တယ်လိုသုတ်မြောက်
လဲ

ထိုထက် ပိုဆိုးသည်မှာ တိုထောင်းလှသည့် နှစ်များအတွက်
ကျန်လှဝမ်းသည် အဆိပ်ဆေးများကို အသုံးပြုလျက် အဆိပ်
သိုင်းသမားများကို စုစည်းနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အိုယန်ထုံက ပြန်ပြော၏။

လူဆိုး၊ ဓားပြ၊ သူခိုးကျန် သိုင်းပညာတတ်သူမှန်သော်
စုစည်းသိမ်းသွင်းသဖြင့် ကျန်လှဝမ်း၏ဂိုဏ်းသည် ကျန်လှ
ထက် အင်အားသာလွန်နေပေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်္ဂဟိထ ရောက်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ ကျန်လှဝမ်း
သာတယ်။

ထန်ရွှင်က....

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထိုက်ကို ကျွန်လုပ်ငန်းက ခင်ဗျားတို့ အဖွဲ့ဝင် ဝင်ပါထဲ ရောက်နေပြီလို့များ ပြောသေးသလားခင်ဗျား'

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဘက်မုဆရာတော် ထိုက်လန်သွား၏။

'ခင်ကကြီးထန်ရွှင် ဘယ်လိုလုပ်သိနေသလဲ၊ ကျွန်လုပ်ငန်း အဲဒီစကားလုံးအတိအကျနီးပါး၊ ကျွန်တော်တို့ကို အော်ခေါ်ခဲ့ပါတယ်'

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ဖြေ၏။

'တပည့်တော်လဲ ခန့်မှန်းပြီးပြောတာပါ၊ အတပ်တော့ မထုတ်ပါဘူး'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ချောင်းဟန်ပြီး ပြော၏။

'ကျုပ်ကိုသာဘဲ သူက မထွက်ရင်ခံပါတယ်'

ထန်ရွှင်က ရယ်ပြီး....

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို သိုင်းလောကက ထွက်ခွာပြီး အဖွဲ့ဝင် ဖြစ် တိုက်တွန်းတယ်မဟုတ်လား၊ ခါမှမဟုတ် ဝမ်းဂိုဏ်းနဲ့ လူဂိုဏ်း မကျူးကျော်စတမ်း၊ မတိုက်ခိုက်စတမ်း ကတိပေး ပြုရမယ်လို့ အကျပ်တိုင်တယ်မဟုတ်လား'

အိုယန်ထုံက ခေါင်းညိတ်၏။

'အဲဒီအတိုင်းပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်က မကျူးကျော်စတမ်း ကတိ အတက်တွေက ကတိပေးနိုင်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ ဒါနဲ့ကျုပ်တို့ လဲ အဖွဲ့ဝင် ဝင်ပါထဲက ထွက်နိုင်ခွင့်ရလာတာပဲ'

အိုယန်ထုံက စိတ်ပျက်စွာ ဆက်ပြော၏။

'ကျုပ်တို့ အဖွဲ့ဝင် ဝင်ပါထဲ ရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့ ကျွန်လူဂိုဏ်းသား အတော်များများ သေကြေပျက်စီးခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီအတွက် ကျုပ် စိတ်မကောင်းဘူး'

'ကျွန်လုပ်ငန်း ဘယ်လိုသတ်ဖြတ်သလဲ'

'သူ့လေးသမားတွေကို အသင့်စောင့်ပြီး ဝိုင်းပစ်တာပါပဲ၊ ထိပ်သီး မဟုတ်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ လက်အောက်ဝယ်သား အတော်များများ အကြီးအကျယ်ကျဆုံးခဲ့ရတယ်'

ထန်ရွှင်က လက်သီးဆုပ်၍ ပြော၏။

'ကျွန်တော် သိတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တို့ဝင်တာ သူ့အသက်ကိုမခြေမချင်း ကျွန်လူဂိုဏ်းကို ခုလိုပဲနေ့ပေးသိမ့်မယ်'

အိုယန်ထုံက တားဆီးလိုက်၏။

'နောင်ကြီး ထန်ရွှင် သည်းခံပါ၊ နောင်ကြီး သိပ်ပင်ပန်းနေပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ဌာနချုပ်ကိုပြန်ပြီး အနားယူကြပါမယ်၊ အဲဒီလိုနားပြီးမှ နောင်ကြီးထန်ရွှင် စီစဉ်ချင်တာကို စီစဉ်ပါ'

ထန်ရွှင်က ခေါင်းခါ၏။

'ဘယ်လိုနားနိုင်မှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီက ဆုထံခွာတာနဲ့ ကွန်လုံဝမ်ဟာ ဒီနေရာတွေကို အစားထိုး ဝင်ယူလာလိမ့်မယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပေးပြီးခဲ့တဲ့ ကတိအဘက် ကျွန်တော်တို့ကို ရရ စိုက်ဖို့ မလိုပါဘူးနော်'

'သန့်ပိုးဘူး၊ သူက ကျုပ်တို့ကို ဆက်သက် ခြောင်လှောင် ဝေရော်တာလဲ၊ ကျုပ်လူတွေ အများကြီး အသေခံခဲ့ရပြီးမှ ကျုပ် က သူ့ရဲ့မကျူးကျော်စတမ်းဆိုတဲ့ ကတိကိုလိုက်နာတိန်းသိမ်း နေရဦးမှာလား'

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညှိ၏။

'ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုပဲ သဘောပိုက်ပါတယ်၊ ကဲ... အဲဒီကိစ္စကို အသာထင်ပြီး ခဏာဒီက ဆရာကြီး ကျွန်စီမွန်နဲ့ သမီးကလေး အတွက် ဝေခင်ကြည့်ပေးရဦးမယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ ရောက် လာတဲ့အတွက် အဲဒီကိစ္စကို ခေတ္တခဏလုပ်ဆိုင်ထားရပါမယ်'

'ခါဖြင့်လုပ်ပါ... ဆက်လုပ်ပါ'

ထန်ရွှင်သည် သူ့အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ ငွေခွက်ငယ် တစ်လုံး နှင့် ကြေးစေ့ ခြောက်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

အဘိုးကြီး ကျန်စီမွန်အား လှမ်းပြောသည်။

'ဆရာကြီးရဲ့သမီးအတွက် ကျွန်တော် ပေခင်ကြည့်ပါတော့ မယ်၊ ဆရာကြီး ယုံကြည်ခဲ့ မဟုတ်လား'

ကျန်စီမွန် ကမန်းကတန်း ခေါင်းညှိ၏။

'ခင်ဗျားရဲ့အစွမ်းကို ကျွန်တော် မယုံမချီပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘျုပ်ရဲ့သမီး အသက်ရှင်လျက်ရှိတာကိုပဲ ကျုပ်လုံးချင်ပါတယ်၊ ကဲ... ကဲ... ကြည့်ပါခင်ဗျား၊ ပေခင်ကြည့်ပါ'

ထန်ရွှင်သည် ငွေခွက်ငယ်အတွင်း ကြေးစေ့များကို ဆည်၍ ခေါက်နေ၏။

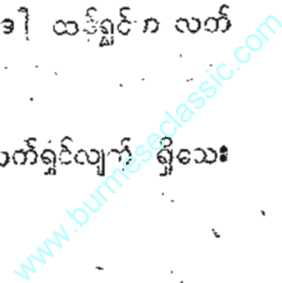
ထို့နောက် စားပွဲပေါ်သို့ ကြေးစေ့များကို ခေါက်ချလိုက် သည်။

ကြေးစေ့များ ခွတ်ခွတ်သံထွက်နေ၏။

တက်မဆရာတော်အပါအဝင် ထိပ်သီးသိင်္ဂါဆရာကြီးများ မှာ မျက်စိကျွတ်ကျမတတ် ကြေးစေ့များကို ခေးနေသည်။

ကြေးစေ့များ ငြိမ်သက်သွားသောအခါ ထန်ရွှင်က လက် ဦးထောက်ပြီး ဟော်ပြောလေ၏။

'ဆရာကြီး... ခင်ဗျားရဲ့သမီးဟာ အသက်ရှင်လျက် ရှိသေး တယ်'

'တကယ်လား'

ကျွန်စီမို့နဲ့က ဝမ်းသာအားရ မေး၏။

'တကယ်ပါ'

'ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ် ထပ်ရှာမယ်'

အဘိုးအိုသည် ခုန့်ထွက်သွား၏။

တဲအပြင်သို့ ရောက်လုနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။

'ဆရာကြီး၊ ခဏနေပါဦး'

ထန်ရွှင်က ကမန်းကတန်း တားလိုက်၏။

'ဘာလဲ'

ကျွန်စီမို့နဲ့ လှည့်ခေး၏။

'ဆရာကြီးသမီးကလေးရဲ့သတင်းကို ဆယ်ရှက်အတွင်း ရသေ့
ရပါမယ်။ ဆရာကြီးသာ ကျုပ်တို့ဆီမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း
အနားယူပါ'

'ကျုပ် အနားမယူနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်သမီးကိုတွေ့ရမှ အေးမယ်'

'ဆရာကြီး စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျုပ်တို့ ကျွန်လူဂိုဏ်းအား
တွေဟာ တရုတ်ပြည်အနံ့အပြား ရှိကြတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့သမီး
သတင်းကို ဆရာကြီးတစ်ယောက်တည်း ရှာတာထက် ကျုပ်တို့
ကျွန်လူဂိုဏ်းက ပိုရှာနိုင်တယ်။ ကျုပ်ပြောတာ သဘောပေါက်
ရင် ပြန်လာပါ။ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပါ'

ကျွန်စီမို့နဲ့ တွေ့ခဝနေ၏။

ကျွန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် ထန်ရွှင်လုပ်သမား
စောင့်ကြည့်နေသည်။

ထန်ရွှင်သည် အဓိပ္ပာယ်မရှိသည့်အလုပ်ကို မည်သည့်အခါမှ
မလုပ်ပေ။

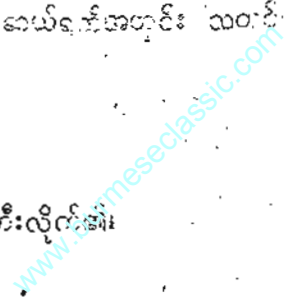
နောက်ဆုံး၌ ကျွန်စီမို့နဲ့ ပြန်လှည့်လာ၏။

'ပညာရှိကန်ရွှင်၊ ခင်ဗျား ကတိတည်ပါအေ'

'ဆရာကြီး ကျွန်စီမို့နဲ့ ကျုပ် ဆယ်ရှက်အတွင်း ခင်ဗျား
သမီးရဲ့ သတင်းကို ခုံခမ်းပေးမယ်။ ဆယ်ရှက်အတွင်း သတင်း
မရရင် ကျုပ်ကို ယတ်လှည့်ဗျား'

'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ယုံကြည်ပြီ'

ထန်ရွှင်သည် လက်ခုပ်သုံးချက် တီးလိုက်၏။

၂၅၂ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

အပြောရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့်ကျွန်လူဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် အပြောဝင်ရောက်လာပြီး အားလုံးကို ဂါရဝပြု၏။

‘လျှန်းစိန်၊ ဒီက ဆရာကြီး ကျွန်စီမို့နဲ့ကို အေးချမ်းတဲ့ စာ တစ်ဆောင်ဆီ ပို့ပေးလိုက်ပါ။ ကောင်းကောင်းအနားယူပါစေ’

လျှန်းစိန် အမည်ရှိသည့် ကျွန်လူဂိုဏ်းသားက အတိုးအို ကျွန်စီမို့နဲ့ကို ဦးညွှတ်ဂါရဝပြု၏။

‘ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ငနုတ်ကို ကျေးဇူးပြုပြီးလိုက်ခဲ့ပါ။ ဆရာကြီးအနားယူရမယ့် တစ်ခန်းကို ကျွန်တော်လိုက်ပြပါမယ်’

ကျွန်စီမို့နဲ့သည် လျှန်းစိန်နောက်မှ ထက်ကြပ်စကား လိုက် သွားသည်။

ကျွန်စီမို့နဲ့ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါမှ ဂိုဏ်းချုပ် ကြီး အိုယန်ထုံက ခိုတိပျက်လက်ပျက် ပြောသည်။

‘နောင်ကြီး...ထန်ရွှင်၊ နောင်ကြီးကို ကျုပ်တို့ ဘယ်လို အားထားတယ်ဆိုတာ သိလျက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီဆရာ ကြီးရဲ့ သမီးနဲ့ အသက် လောင်းကြေးတစ်လိုက်ရတာလဲ၊ ဆယ် ရက်အတွင်းမှာ ရှာမတွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

ထန်ရွှင်က ရယ်၍ပြော၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...အဲဒီဆရာကြီးရဲ့ သိုင်းပညာ အဆင်တာ တယ်လောက်ရှိမလဲ၊ ကျွန်တော်ထိုဂိုဏ်းက လေ့ကျင့်ရေးမှူး ကြီး ကွမ်းစနံစင်နဲ့ဆိုရင် ဘယ်လိုခနမလဲ’

‘လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစနံစင်ထက် သာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တော်တယ်’

‘အဲဒါ အချက်ပေါ့၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အဲဒီဆရာကြီးက ၂၃၅ဟို လေ့ကျက်သွားနေရင် ကျွန်လုံဝမ်ရဲ့ လက်အား ကို ရောက် သွားနိုင်တယ်။ ကျွန်လုံဝမ်ဆီမှာ သိုင်းပညာအောင်တဲ့လူကော အဆီပညာကော ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီဆရာကြီးက ကျွန်လုံ ဝမ်ဆီ ရောက်သွားရင် ကျွန်တော်တို့အဖို့ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ ရန်သူတော်ကြီးထင်ဦး တိုးလာတယ်လို့ သတ်မှတ်မှာပဲ၊ အခု ကျွန်လုံဝမ် မသိမ်းသွင်းခင် ကျွန်တော်တို့က ကြိုတင်သိမ်းသွင်း ထားလိုက်တာပဲ၊ နည်းနည်းတော့ စွန့်ခွာချာမပေါ့လေ’

ထန်ရွှင်သည် တံအပြင်သို့ ဝေးမော၍ ပြောနေရာမှ ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ အား ခတ်နေခဲ့ ကြည့်ကာ...

‘က...အခုဆိုရင် ကျွန်လုံဝမ်အတွက် ရန်သူတော်ကြီးဟစ်ဦး တိုးလာပြီပေါ့ဗျာ’

အိုယန်ထုံက...

‘ဆယ်ရှက်အတွင်း သူ့သမီးသတင်းရဖို့ဆိုတာ လေ့ယ့်ဘူး ဆိုတာလဲ နောင်ကြီးထန်ရွှင် သိမှာပဲ’

၂၅၄ အကြွသိုက်နေလင်းအောင်

ထန်ရွှင် ခေါင်းညှိတ်၏။

မလှယ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကံစမ်းလိုက်တာပါ။

အဲဒါ ပြောတာပေါ့ဗျာ၊ နောင်ကြီး ကံမစမ်းသင့်ဘူး၊ နောင်ကြီးရဲ့ အသက်ဟာ သိပ်ပြီ၊ အရေးပါကယ်။

ထန်ရွှင်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံကို ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ကျွန်တော် အပေါ်အမြဲတမ်းလေးလေးစမ်းစမ်း ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကို ဒီလိုတန်ဖိုးထားတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အများကြီး ဂုဏ်ယူပါတယ်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက တက်မုဆရာတော်၊ ပေကူးလျှန်နှင့် နောက်ပါ ထိပ်သီး သိုင်းသမားများကို ကြည့်ပြီး...

ကဲ...ကဲ...အားလုံးလဲ ပင်ပန်းလာကြပါတယ်၊ ဒီစခန်းမှစ၍ တဲအသီးသီးမှာ နေရာယူကြပါ၊ နားကြပါ၊ ငါ့ဂိုဏ်းသားတွေက ဒီကဆရာကြီးတွေကို နေရာချပေးကြပါ။

တက်မုဆရာတော်အပါအဝင် ဧည့်သည်သိုင်းသမားကြီးများသည် အသီးသီး အသာလိုက်ပါသွားကြလေ၏။

သူတို့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာကြသည်။

တဲကလေးများအတွင်းတွင် အတွင်းအားကျင့်စဉ်များကျင့်၍ ပန်းနွမ်းနယ်မှုများကို ခြေဖျောက်ကြပေတော့မည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံကမူ ထန်ရွှင်နှင့် တွဲရစ်ခဲ့၏။

နောင်ကြီးထန်ရွှင်...ဦးနှောက် ပင်ပန်းတာက ဒန္တာကိုယ်ပန်းတာထက် ပိုပြီးပင်ပန်းပါတယ်၊ ခါကြောင့် နောင်ကြီးမိတ်တိုင် အနားယူပါ၊ အခုဆိုရင် နောင်ကြီးဟာ သိပ်ပိန်လှပီဗျ်။

ဟုတ်ကဲ့...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အမိန့်ကို ကျွန်တော် နာခံပါယ်၊ ကျွန်တော် သွားပြီး အနားယူပါတော့မယ်၊ အနားယူခင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို တစ်ခု မှာထားခဲ့ရဦးမယ်။

တာများလဲ နောင်ကြီး။

ခန့်ကွမ်းချိနဲ့ တုထန်ဟိုတို့ကို ဂရုစိုက်ပါ၊ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ ကျန်လှဂိုဏ်းသား အတူတူသာ မဟုတ်ဘူး၊ သိုင်းသာကအတွက်ပါ တစ်တပ်တစ်အခွဲ ဖြစ်ပါသယ်။

မိတ်ချပါ၊ နောင်ကြီးသာ စိတ်ချလက်ချသွားရောက်အနားယူပါ။

ထန်ရွှင်သည် အိုယန်ထုံကို ဂါရဝပြုပြီး ထွက်ခွာသွားတော့၏။

ထန်ရွှင် ထွက်သွားသည်နှင့် မေကုံးလျှန် ပြန်သည်ရောက်လာ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...အနားမယူသေးဘူးလား ခင်ဗျာ’
‘မယူနိုင်သေးဘူးဗျာ။ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်အတွက် ကျွန်တို့စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ အတောင်းဝေနေမိပါတယ်။’

ဟုတ်တယ်။ သိုင်းအောင်းအားကျင့်စဉ် အခြေခံပညာတတ်ထားရင် နောင်ကြီးထန်ရွှင်ဟာ ခုထုတ်ပိုပြီး ကြံကြံခံခံမှာ သေချာတယ်။

ခက်တယ်ဗျာ။ သူ့ဟာ သိုင်းပညာသာ မတတ်တာ သိုင်းပညာအကြောင်းတော့ ကျုပ်တို့လောကကို သိထားပါတယ်။

ဗျာ’

‘နောင်ကြီးမေကုံးလျှန် အံ့ဩသွားသူလား၊ မအံ့ဩပါနဲ့ သူနဲ့ ကျုပ် သိုင်းပညာအကြောင်း အများကြီး ဆွေးနွေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဝါကြောင့် သူ့အကြောင်း ကျုပ် သိနေတော့ပေါ့။ ကဲ...နောင်ကြီးမေကုံးလျှန်လဲ ပင်ပန်းလာတာပဲ။ သွားပြ အနားယူလိုကပါလား။’

မေကုံးလျှန်က အိုယန်ထုံအား ဂါရုဓပြုပြီး....

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အနားယူရအောင် လာသတိပေးတာပါ။ ဒီစခန်းကို ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်လိုက်ပါ့မယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသာ အနားယူပါ။’

အိုယန်ထုံသည် မေကုံးလျှန်၏ စေတနာကို လွန်စွာ လေးစားသွား၏။

‘နောင်ကြီးမေကုံးလျှန်၊ ခင်ဗျာ့ရဲ့ စေတနာကို ကျုပ်တယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမှန်း မသိဘူး။ ဝါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ အနား မယူနိုင်သေးဘူးဗျာ။ စခန်း တစ်ခုလုံးကို လိုက်စစ်ဖို့ တာဝန်ရှိသေးတယ်။ နောင်ကြီးသာ အနားယူပါ။ နောင်ကြီးတာဝန်ယူချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ဟက်မုဆရာတော်နဲ့ အခြားညီသည်တွေရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို ပြည့်စွမ်းပေးဖို့ တာဝန်ယူလိုက်ပါဗျာ။’

‘စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါ့မယ်။’

‘ကဲ...ဒီလိုဆိုရင် နောင်ကြီး သွားနိုင်ပါပြီ။’

မေကုံးလျှန်သည် အိုယန်ထုံအား လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ် ဂါရုဓပြုကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

အိုယန်ထုံသည် ထိုတဲအတွင်း၌ တစ်ယောက်တည်းငိုငိုရှိုရှိုချစ်ခဲ့သည်။

အခန်း (၁၁၀)

ရန်သူ ခန်းဆီသို့

အိုယုန်ထူသည် သိုင်းလောကကြီး တစ်ခုလုံးအတွက် စိတ်
ထားလှသဖြင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် စကြိုလျှောက်ရင်း စဉ်း
စားနေ၏။

ထို့နောက် ထန်ရွှင်တစ်ယောက် အနားယူ အိပ်စက်ခြင်း
ပြုမည်ဟု စုံစမ်းလိုသဖြင့် ထန်ရွှင်၏ တဲရီရာတက်သို့
ထွက်လာခဲ့သည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ် ဂိုဏ်းသားနှစ်ဦးသည် ထန်ရွှင်၏တံခါး
သို့ ရပ်စောင့်နေကြ၏။

ထိုသူနှစ်ဦးက ဂါရဝပြုသောအခါ အိုယန်ထုံက နှုတ်
တို လက်ညှိုးနှင့် ပိတ်ပြန်၏။

အသံထွက်နှင့်ဟူလို...

အိုယန်ထုံ တဲထဲဝင်လာသောအခါ ထန်ရွှင်သည်
ပေါ်၌ ခေါင်းစိုက်၍ အိပ်ပျော်နေ၏။

'ဩ... နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ အနားယူမယ်ဆိုပြီး ပြန်
ပေမယ့် ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်ဘဲ ဓားစွဲပေါ် ပြန်အလုပ်
တယ်။ အလုပ်လုပ်ရင်းမှပဲ အိပ်ပျော်သွားရှာတော့တယ်။
ပေါင်ဖန်းတယ်ဆိုတာ သူ့အိပ်နေသလော့တုံပိုင်ရိုပါသေးက
...

အိုယန်ထုံ သည်းထန်ရွှင်အား တစ်မိမိကြည့်ရင်း လ
ကရုဏာသက်လာ၏။

ဤပညာရှိကြီးသည် သူ့အတွက် ဘာတစ်ခုမျှ စဉ်းစား
တော့ခြင်း မရှိဘဲ ကျန်လူဂိုဏ်းအတွက် သူ့ဘဝကို ခြေ
ကြောင်း အိုယန်ထုံ တစ်မိမိတွေးသည်။

ထို့ကြောင့် ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီး ဖြစ်ပါလျက် များ
များ လည်လာခဲ့ရသည်။

သူသည် ထမင်းအိုးတစ်လုံးကျက်ခန့် ကြာသည်အထိ ထ
ရှေ့၌ ထိုင်နေမိသည်။

ထန်ရွှင် နီးသွားမည်စိုးရိမ်သဖြင့် တူသည် မည်သို့မျှလှုပ်လှုပ်
ချားမလုပ်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။

အင်း... နောင်ကြီးထန်ရွှင်ဟာ တကယ် ပင်ပန်းရှာတယ်၊
ဘောင် သူ့ တစ်ချက်ကလေး မညည်းဘူး၊

အိုယန်ထုံ စိတ်ထဲ၌ တွေးနေခိုက် ထန်ရွှင်နီးသွား၏။

သူသည် ကမ်းနားကတန်းထ၍ ထန်ရွှင်ကို ဂါရဝပြု၏။
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရောက်နေတာ ကြာပြီလား'

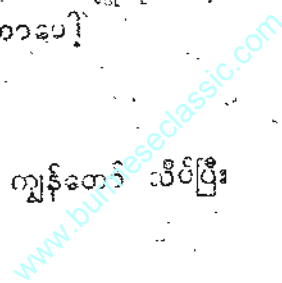
ခဲပဲ ရောက်တယ်'
ထွက်ကြွမိတာ သည်းခံပါ'

ကိစ္စခိုပါဘူး၊ နောင်ကြီး ထက်သာသလိုနေပါ။ နောင်
က ကျုပ်တို့အက် အများကြီးပင်ပန်းနေခဲ့တဲ့သူပဲ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး နောက်လာတာ အဲတော့ပဲ၊ အချို့ဘုံ့မ်းရေး
ဘာ ကိစ္စကလေးတွေ တိုင်ဖင်ခွင့်ရတာပေါ့'

'ဘာထဲတောင်ထဲ နေဖို့ကိစ္စလား'

'ဒီကိစ္စအတွက် မတုတ်ပါဘူး၊ အခု ကျွန်တော် သိပ်ပြီး
ထင်ရှည်ရှည် မနေရတော့ဘူး'

၂၆၂ စက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

ဗျာ

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံမှာ ထိုင်ရာမှ ခုန်ထမိမထ ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

ထန်ရွှင်သည် သူ၏ ခေါက်ယပ်တောင်ကလေးကို အေးဖယ်လိုက်၏။

အိုယန်ထုံမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်နေသည်။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင် သေမယ်ဆိုရင် နောင်ကြီး ထန်ရွှင် သတ်တဲ့လူဟာ ကျုပ်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်’

‘သေဖို့ အချိန်ကျရောက်လာပြီဆိုရင် တယ်သို့မှ တားလို့ တော့ပါဘူး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်နိုင်မယ်ဆေး မရှိလား’

‘အမှန်အတိုင်း ပြောရင် ကျွန်တော်ဟာ ဆေးပညာ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အတွက် ကုသမယ့် ဆေးကတော့ မရှိတော့ပါဘူး’

‘ဖြစ်ရလေနောင်ကြီးရယ်၊ တခြားနေရာမှာ ရှိကောင်းပေါ့၊ ကျုပ်ကို ညွှန်ပြပေးပါ။ ကျုပ် အသက်နဲ့လဲပြီး ဆွားပေးပါလေ’

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ခေါင်းခါပြု၏။

‘ကုန်လုံဝမ်းဟာ ကျွန်တော် ကို ထိပ်ပြီး သက်ချင်နေတယ်။ လူနဲ့ခွဲတဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်တော့တာတည်းက ဆိုပါစေခွင့်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသာ မကယ်ခဲ့ရင် ခုဆို ကျွန်တော် အရိုးတွေ ဆွေးလောက်ပြီ’

အိုယန်ထုံက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ပြောသည်။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်သာ မရှိရင်တော့ ကျုပ်ဘို့ ကျန်လှဂိုဏ်းကြီးဟာ...’

ထန်ရွှင်က ကပျာကယာ တားလိုက်၏။

‘ဟာ... အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော် သေတာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကျန်လှဂိုဏ်းကြီး ပျက်စီးရမှာလဲ။ ကျန်လှဂိုဏ်းဟာ ကျွန်တော် မရှိခင်ကတည်းက နှစ်ပေါင်းပေါ့ချီ တည်ခဲ့ခဲ့တဲ့ ဂိုဏ်းကြီးပဲ။ ကျွန်တော်သေလဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ စီမံ အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ ကျန်လှဂိုဏ်းကြီး ဆက်လက် တည်မြဲနေမယ်’

ကုန်လုံဝမ်းဟာ သိပ်ရက်စက်တယ်။ အငှက်ဝက်ကို ထိမိနေတဲ့ ကျုပ်ထိုက်မသတ်ဘဲ ဘာကြောင့် လွတ်ပေးသလဲဆိုတာ ခုဆို ကျုပ် စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... အဲဒါ ကျွန်တော် မပါလေးလို့ပါ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ ဒီလောက် ရဲရဲတင်းတင်း ဝင်လိုက်တာကို သူမယုံရဲ’

ဘူး၊ သူ့ကို တစ်ခုခု တန်ပြန် ထောင်ချောက် ဆင်ထားတယ်လို့ ယူဆနေတယ်။ ဒါကြောင့် ပြန်လွှတ်တာပါ။ အဲ...ကျွန်တော်ပါ အဲဒီ အငှက်ဝတ်ပါ။ မိနေပြီဆိုရင်တော့ အားလုံးမလွယ်ဘဲ ဖြစ်သွားမှာ သေချာပါတယ်။

‘အင်း...ကျုပ်စိတ်မူနေတာလဲ ဒီကွန်လုံဝမ်ပါပဲ။ နောင်ကြီး မရှိရင် ကွန်လုံဝမ်ကို ယှဉ်နိုင်တဲ့လူရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျုပ် ကိုယ်ဘိုင် သူ ပညာကိုမမီဘူး။ ဒါအမှန်အတိုင်း ပြောပြတာပဲ။’

ထန်ရွှင်သည် သူ၏ယပ်တောင်ကလေးကို စားပွဲပေါ်၌ ဖြန့် လိုက်၏။

‘ထို့နောက် ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြောသည်။’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကွန်လုံဝမ်ကို ယှဉ်ဖြိုင် တိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့ ကွန်လုံဝမ်ကို အနိုင်ယူနိုင်တဲ့ လူနှစ်ယောက်ဟာ သိုင်းလောက မှာ ပေါ်ထွန်းနေပါပြီ။ ကွန်လုံဝမ်ကို ကြောက်ဖို့ မလိုတော့ ပါဘူး။’

‘နှစ်ယောက် ဟုတ်လား၊ နှစ်ယောက်တောင်လား။’

အိုယန်ထုံက အံ့ဩစွာ မေးလေ၏။

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်၏။

‘အဲဒီနှစ်ယောက်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တွေ့ဖူးပြီပါပြီ။ ဆန် ခမ်းချိုဆိုတဲ့သူငယ်နဲ့ သူ့ညီ ယွမ်းခွေတလေ။ တုတ္တိဟာ ကွန် လုံဝမ်ကို အနိုင်ယူနိုင်ပါတယ်။ သူတို့မှာ လိုအပ် နေတာက အတွေ့အကြုံပဲ။ သိုင်းပညာအရ အဲဒီသူငယ်တွေဟာ ကွန်လုံဝမ် နဲ့ နိုင် နိုင်တယ်။ အတွေ့အကြုံ ပရိယာယ်ကျတော့ ကွန်လုံဝမ် က သာနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံက...’

‘ဆက်ပြောပါဦး နောင်ကြီး။’

‘ခါပေမယ့် ဉာဏ်နဲ့ ပရိယာယ်အရာမှာ ကွန်လုံဝမ်ကို ယှဉ် နိုင်တဲ့ တခြားကစယောက် ရှိပါသေးတယ်။’

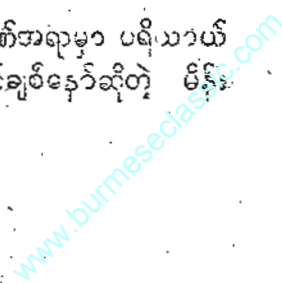
‘ဗျာ...တခြားတစ်ယောက် ရှိသေးတယ် ဟုတ်လား။’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံ မှာ အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩနေရ တာ၏။

ထန်ရွှင်က စားပွဲပေါ်မှ ယပ်တောင်ကို ဖြန့်၍ ဝသိမ်း လိုက်၏။

‘လောလောဆယ် ကွန်လုံဝမ်ကို ဉာဏ်အရာမှာ ပရိယာယ် အရာမှာ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တဲ့ လူကတော့ နိုင်ချစ်နော်ဆိုတဲ့ မိန်း ကလေးပဲ။’

‘နိုင်ချစ်နော် ဟုတ်လား။’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံမှာ အသစ်အဆန်းများကို တစ်ပြိုင်တစ်ခု ကြားသိနေရလဖြင့် အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩနေရတေသည်။

'တုတ်ပါတယ်...အဲဒီမိန်းကလေးပါပဲ၊ သူဟာ ကျွန်ုပ်လို့ဝမ်းစိတ်ခတ်တော့ကို သိနေတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ သိထားသေးအတွေးအခေါ်တွေကို မှတ်တမ်းပြုစုထားပါတယ်၊ အရင်ကရင် ဒီမှတ်တမ်းကို ဘယ်သူ့လက်ထဲ အပ်ရမယ်ဆိုတာ လုံးဝမသိခဲ့ပါဘူး၊ အဲဒီတော့ စိတ်မအေးနိုင်ဘူးပေါ့ ခင်ဗျာ၊ အကဲကောင်းထောက်မပြီး ဒီမိန်းကလေးကို လာတွေ့ရပါပြီလို့ ကျွန်တော်တို့ အသုံးချရမယ်'

ထန်ရှင်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အားတုံ အားနာကြည့်ပြီး-

'ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို အသုံးချတဲ့ နေရာမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအတွက် ခက်ခဲစရာကိုစွဲတစ်ခုတော့ ရှိနေပါဘယ်'

အိုယန်ထုံ၏ မျက်ခုံးများ မြင့်တက်သွား၏။

'ဘယ်လိုများလဲ နောင်ကြီး'

'သူ့ကို သိမ်းသွင်းဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လေးလေးစားစား ဆက်ဆံတဲ့ပုံစံအတိုင်း ဆက်ဆံကိုစွဲပါပဲခင်ဗျာ'

အိုယန်ထုံမှာ အကျဉ်းအကျပ် ဖြစ်နေ၏။

သူသည် နှစ်ပေါင်းရာချီ တည်တံ့ခဲ့သည် ကျန်လှဂိုဏ်း၏ ကြီးမြတ်သော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ဦး မဟုတ်လား။

ဤသာမန်မိန်းကလေးအား ထန်ရှင်နှင့် တန်းတူစားရန် ဆက်ဆံရမည့် ကိစ္စမှာ အလွန် ဝန်လေးဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။

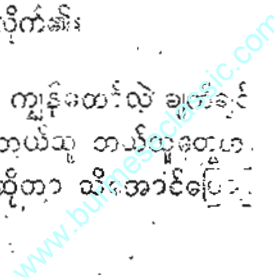
'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော်မရှိရင် ကျန်လှဂိုဏ်းကြီး ပျက်စီးမယ်လို့တောင် ထင်မှတ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ အရည်အချင်းမျိုးရှိပြီး ကျွန်ုပ်လို့ဝမ်းကို အပြတ်အသတ် အနိုင်ယူနိုင်မယ် ဘယ်သူ့ကိုမဆို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနေနဲ့ အလေးထားဆက်ဆံသင့်ပါတယ်'

အိုယန်ထုံက ဖြည်းညင်းစွာ ပြော၏။

'နောင်ကြီးထန်ရှင် ကျန်းမာအောင် အနားယူပါဦးလျာ ဒီကိစ္စကိုပြောဖို့ စောပါသေးတယ်'

ထန်ရှင်က ဖြည်းညင်းစွာ လျှပ်လိုက်၏။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ စောပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ချစ်ခင်တော့ မသေသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ ဘယ်သူနဲ့တူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအတွက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သိအောင်ပြောထားတာပါ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံလည်း ထရပ်လိုက်၏။

ဆွဲဆက်၍စကားပြောနေခြင်းဖြင့် ထန်ရွှင် အနားယူရမည့် အချိန်များကို ဖြုန်းတီးပစ်ရာရောက်ကြောင်း သူတို့အတော်မိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

'ကဲ...ကျုပ်သွားတော့မယ်၊ နောင်ကြီး ထန်ရွှင် ပြန်ပြီး အနားယူခမ်းပါ၊ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ကျန်လှိုက်ကြီးကို ခင်တူယ်ထယ်ဆိုရှင် စိတ်အားလက်အား အနားယူခမ်းပါဗျာ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် သူ့အား ဝါရဝပြုနေသည့် ထန်ရွှင်ကို လုံးဝ မကြည့်ဘဲဘဲ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

စင်စစ် သူလည်း ပင်ပန်းလှချေပြီ။

ထန်ရွှင်နှင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံတို့မှာ တစ်ဦးနှင့် အစ်ဦး မိန်မလာ လိန်မသာ ပင်ပန်းသူများ ဖြစ်ကြ၏။

ထန်ရွှင်သည် တဲအပြင်သို့ မလိုက်ချေ။

သို့သော် သူ့အား အလွန်တရာ ခင်မင် အားကိုးလှသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံအား မျက်ရည်များ ရိခေစွာဖြင့် လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

သူသည် ဦးခေါင်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းပြီး စားပွဲ၌ ပြန်ထိုင်သည်။

သို့နောက် စာရွက်လွတ်များကိုယူကာ ဇယားကွက်များ ချလျက် တွက်ချက်တော့သည်။

အချိန်မှာ မောင်စပျိုးနေ၏။

သူသည် စိတ်ပါလက်ပါ တွက်ချက်နေသဖြင့် လောကကြီး တစ်ခုလုံးကို မေ့လျော့နေသည်။

တွက်ချက်မှု ပြီးစီးသောအခါ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုဖြုတ် စားပွဲပေါ်၌ ဦးခေါင်းမှော်၍ အိပ်ခက်လေတေ ခင်း။

သူ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ မိုးစင်စင်လင်းနေချေပြီ။

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တူ့နောက်၌ ရပ်နေသည့် အိုယန်ထုံကို မြင်လိုက်ရသည်။

'အား...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါ'

'ကိစ္စမရှိပါဘူး နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ နောင်ကြီးဟာ ညတုန်းက ကောင်းကောင်း အနားမယူခဲ့ဘူးမဟုတ်လား'

ထန်ရွှင် ပြုံးနေသည်။

'ကျွန်တော် အိပ်နေသားပဲ'

အိုယန်ထုံက စားပွဲပေါ်မှ ရှုပ်ပွနေသည့် စာရွက်စာတမ်းများကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

'နောင်ကြီးထန်ရွှင် ဟစ်ညလုံး ခါတွေ့လုပ်နေတယ်မဟုတ်လား၊ မိုးလင်းကာနီးမှ အိပ်ရတာ ဖြစ်ရမယ်'

'အိပ်ပါဘယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ဒါတွေကလဲ မလုပ်လို့မဖြစ်သွားလေ၊ ဆရာကြီး ကျန်စီမုန်ရဲ့ သမီးကလေး ဘယ်မှာရောက်နေသလဲဆိုတာ သိချအောင် ပေခင်တက်နေထာပဲ'

အိုယန်ထုံ စိတ်ဝင်စားသွား၏။

'တွေ့ပြီလား'

'တွေ့ပြီ၊ အဲဒီနေရာမှာ သွားရှာမယ်'

အိုယန်ထုံက ခါးခါးသီးသီး စားမြစ်၏။

'နောင်ကြီး မသွားရဘူး၊ နောင်ကြီး အနားယူရမယ်၊ ကျုပ်ကိုသာ လမ်းညွှန်ပါ၊ ကျုပ် လူနှစ်ယောက်ခေါ်ပြီး အဲ့ဒီခိန်းကလေးကို သွားရှာပါမယ်'

'မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီကိစ္စက ကျွန်တော်သွားမှဖြစ်မှာမို့ပါ'

အိုယန်ထုံမှာ ချီတုံချတုံ ဖြစ်သွား၏။

'ခါပြင် ဘယ်သူတွေကို ခေါ်သွားမှာလဲ၊ ကွမ်းစန်စင်နဲ့ ကျီးတာကြည်ကို ခေါ်သွားမလား'

'ဟင့်အင်း၊ ဆန်ကွမ်းချီနဲ့ တုထန်ဟိုကို ခေါ်သွားမယ်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြန်၏။

'နောင်ကြီး ထန်ရွှင်၊ ဒီလူတွေက ကျန်လှဂိုဏ်းသားတွေ မဟုတ်ဘူး'

ထန်ရွှင် ခေါင်းညိတ်၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ သူတို့ဟာ ကျန်လှဂိုဏ်းရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ၊ တုထန်ဟိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် သူလျှိုဝင်လုပ်ပေးနေတဲ့ မိတ်ဆွေပါ'

အိုယန်ထုံ မပြောသာတော့ပေ။

သို့သော်....

'ဒီလိုဆိုရင်လဲ နှစ်ရက်လောက်တော့ အနားယူပါဦးအနားယူပြီးတော့ သွားပေါ့'

ထန်ရွှင်က ခေါင်းခါ၏။

အချိန်နှောင်းနေ့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ နည်းနည်းနောက်ကျတယ်။ အခြေအနေ ပြောင်းသွားနိုင်တယ်။ ဆရာကြီး ကျွန်စီမုန်ခံရ သကလေးကို တွေ့ပြီးတဲ့အခါမှ ကျွန်တော် အနားယူပါမယ်'

အိုယန်ထုံသည် ထန်ရွှင်အား တားမြစ်၍ ရတော့တော် မဟုတ်မှန်း သိသဖြင့် စောင်းတော့ပေး

ထန်ရွှင်က...

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ကျွန်လို့ခပ်ဟာ ငြိမ်သက်နေတယ်။ ဒါဟာ မကောင်းဘူး၊ မုန်တိုင်းမထိုက်မီ ငြိမ်သက်နေခြင်းမျိုးပဲ ဖြစ်တယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် ကျန်းမာရေးကံ ဂရုစိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်တို့ အလွန်ဆိုးကြွားရင် ခုနစ်ရက်ပဲ။ အမြန်ဆုံးငါးရက် ကျွန်တော် ဆက်ဆံပေးပြန်လားမှာပါ'

'ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်လူဂိုဏ်းအတွက် ကိုယ်အသက်ကို မြှုပ်နှံ စတေးတဲ့လူချင်းမို့ ကျုပ်လဲ ခဲဘားတော့ပါဘူး၊ ကဲ... နောင်ကြီးတို့သွားဖို့ ကျုပ် အားထုံး အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် အမိန့်ပေးလိုက်မယ်'

'ကျေးဇူးအနန္တပါပဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

ထန်ရွှင်က ဂါရဝပြု၍ ပြောလေ၏။

အိုယန်ထုံသည် လျင်မြန်သော အရှိန်နှုန်းဖြင့် ထွက်ခွာ သွားလေ၏။

ထန်ရွှင်အစတ်အစားလဲပြီး ဆန်ကွမ်းချီတို့ တဲရှေ့လျှောက် ဟာသောအခါ မြင်းသုံးစီးနှင့်အတူ ဆန်ကွမ်းချီ၊ တုဆန်ဟိုတို့ စောင့်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံမှာမူ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် စင်ကြို လျှောက်နေ၏။

ထန်ရွှင်က...

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ကျွန်တော်ထို...'

အိုယန်ထုံက လျင်မြန်စွာဖြတ်၍ ပြောလိုက်၏။

'နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ ကိုယ်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ပါ။ ဘောဇိက မိတ်ဆွေများကလဲ ကျုပ်ရဲ့နောင်ကြီးကံ ဂရုစိုက်ပါ။ ကဲ... သွားကြပေတော့'

ဆန်ကွမ်းချီက ပြုံး၍ ကတိပေးထေ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တစ်ခုတော့စိတ်ချပါ။ ဆရာကြီး ထန်ရွှင် အတွက် ကျွန်တော်တို့အသက်ပေးပြီး ကာကွယ်မှာပါ'

အိုယန်ထုံက ဈေးဇူးတင်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လှာ သွားကြပေတော့ ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် လက်သုပ်ကာ အချက်ပေးလေ၏။

မြင်းသုံးစီးလည်း အချိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးထွက်သွား
လေတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချီနှင့် ထုထန်ဟိုဘို့သည် ထန်ရွှင်ကို အသိမ်း
ထား၍ မြင်းစီးလာကြ၏။

ဆယ့်ငါးမိုင်ခန့်ခရီးခေါက်သောအခါ တုထန်ဟိုက မြင်း
ဝေါ်မှ လှမ်းမေး၏။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်က ကျုပ်တို့ကို ရွေးခေါ်လာတဲ့ရည်ရွယ်
ချက်များ မသိရဘူးလားခင်ဗျာ’

ထန်ရွှင်က အသိထွက်အောင်ချယ်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို ရွေးခေါ်လာတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို
တကယ်သိချင်သသား’

‘ဟုတ်ကဲ့... သိချင်ပါတယ်’

‘သိပ်တော့ မဆန်းပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ကို
ရွေးမှ ကျုပ်အသက်အန္တရာယ်အတွက် လုံခြုံမှုရှိမယ်လို့ ယုံကြည်
လို့ပါပဲ’

‘ဟာ’

တုထန်ဟိုမှာ ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ် သွားရလေ၏။

အတန်ကြာမှ...

ကျုပ်တို့က နောင်ကြီးအတွက် အသက်ပေး ကာကွယ်ရ
မယ်လို့ တွက်ဆထားခဲ့ကြတာပါ။ ဒီစကားကြားလိုက်ရတာ
အသက်ဆုံးပိုး ကာကွယ်ပေးရတော့မှာပေါ့ဗျာ’

ထန်ရွှင်သည် အလွန်တရာလန်းဆန်းနေ၏။

ဤသိုင်းသမားနှစ်ယောက်ကို သူ ကောင်းစွာယုံသည်။

ဤနှစ်ယောက်ဖြင့် သုံးယောက်သားခရီးထွက်ခဲ့ခြင်းမှာ
သူ့အဖို့ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ အခတ္တအကြံပင်...

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုသည်
အထူးကိစ္စတို့မှတစ်ပါး ထန်ရွှင်အား ဤမျှ လှူနည်းနည်းဖြင့်
ပြင်ပသို့ စေလွှတ်လေ့ မရှိသောကြောင့်တည်း။

ထန်ရွှင်က....

‘ခင်ဗျားတို့ပါလာတော့ တော်ရုံစာန်ရွံ့တေးရန်ကို ကျုပ်က
နိတ်မပူရတော့ဘူးပေါ့ဗျာ’

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့သော ဆန်ကွမ်းချီ
သည် ရုတ်တရက် ဝင်ပြောလာ၏။

‘ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ကွန်လုံဝမ်းကိုယ်တိုင်
သာပြီး အန္တရာယ်ပြုပါစေလို့ ဆုတောင်းနေပါဘယ်၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်
ဦးနဲ့ တစ်ပုံတစ်သမီးလောက် နဲ့လို့ချင်ပါသေးတယ်’

ထန်ရွှင်က ရယ်၍...

'ကုန်လုံဝမ်းက တစ်ခုခုတစ်ခုယောက်သိုင်းသမားပဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့တုလူ့ ခပ်ရှားရှားပါ။ မောင်ခင်ကတော့ တကယ် သတ္တိခဲပါပဲ'

'ကုန်တော် ဝိပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ထပ်တွေ့အောင်တယ် နာမည် ကျော်ကြားချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး'

'ကုန်လုံဝမ်းကိုသာ မောင်ရင်နိုင်အောင်တိုက်နိုင်ရင် မကျော်ကြားချင်လို့ထဲ မရပါဘူး'

တုထန်ဟိုက ဝင်ရောက်အသောက်ခဲ၏။

'ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ဘက်ယံ ကောင်းပါတယ် အတုင်းအားလဲ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့်...'

ထန်ရွှင်က ရယ်၍...

'ဆုံးအောင်ပြောပါဦးလေ၊ မိတ်ဆွေကြီး'

တုထန်ဟိုက ရယ်ပြီး...

'ကျွန်တော် ညီလေးရဲ့အစွမ်းကိုလဲ ကျွန်တော်က ပစ်ပယ် မထားနိုင်တော့ ကုန်လုံဝမ်းကိုကြောက်ဖို့မိတ်ကို အတော်မူးယက် ရဦးမယ်ဗျ'

ထန်ရွှင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေတော့၏။

'နှောင်ကြီးတုထန်ဟိုလဲ နောက်ပြောင်တတ်တာပဲကိုး'

ထန်ရွှင်အား တုထန်ဟိုနှင့် ဆန်ကျွမ်းချိုကိုက လေးစားရင်း နှိခွဲသည်။

ယခုကသို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေသောအခါတွင်မူ မင်မင်သွား ကြတော့သည်။

ဤကဲ့သို့နေထိုင်မှုပုံစံမျိုးမှာ သိုင်းပေးကန္တီ အလွန်ကရာ ရွားပုလဲလှပေသည်။

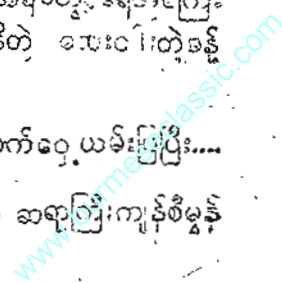
ဤကဲ့သို့ စကားတပြောပြောနှင့် ထွက်ခွာသွားကြရာ သစ်တောကြီးတစ်ခုခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

သူတို့သည် ထိုသစ်တောကြီးကို သတိဝီရိယထား၍ ဖြတ်သန်းကြ၏။

သစ်တောအလွန် အရှေ့ဘက်အရပ်တွင်ရေတိုင်ကြီး တစ်တိုင်နှင့် အိုင်ကြီး၏လက်ဝဲဘက်၌ နေတဲ့ ဝေးဝေးတဲ့ခန့် ခြံနေသည်။

ထန်ရွှင်က မတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကိုလက်ဝှေ့ ယမ်းမြှုပ်ပြီး...

'ဟော့ဒီနေရာပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ ဆရာကြီးကျန်စီမူနဲ့ သမီးကလေး ပျောက်ဆုံးခဲ့တယ်'

ဆန်ကွမ်းချီက လှည့်ပတ်အကဲခတ်သည်။

ထို တဲအိမ်စုနေရာနှင့် ရေအိုင်ကွက်ကွက်၌သာ ရှင်းလင်း ရှိသည်။

အခြားနေရာ၌ သစ်ပင်ချုံနှယ်များနှင့် ရှုပ်ထွေးနေသည်။

ထိုစဉ် ထန်ရွှင်က မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး မြင်းကို ချုပ်တစ်ခုအားတွင်း ဝှက်၍ ချည်နှောင်လိုက်၏။

တုထန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချီလည်း မနေသာတော့ဘဲ မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ ထန်ရွှင်နည်းတူ မြင်းများကို ချုပ်တစ်အတွင်း ဝှက်ထားလိုက်ကြ၏။

ထန်ရွှင်က....

'ဆရာကြီးကျွန်စီမွန်ဟာ ဒီနေရာကို မရောက်ဘဲရှိမှသာမဟုတ်ဘူး။ ရောက်တော့ရောက်မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် မျက်စိမှောက်သွားပုံရတယ်။ ဟိုရန်တဲ လေးငါးအိမ်ထိ သွားစုံစမ်းကြမယ်'

ဆန်ကွမ်းချီက တုထန်ဟိုအား လှမ်း၍အကြံပြု၏။

'အစ်ကိုကြီးအုထန်ဟို၊ အစ်ကိုကြီးက တဲအေ့ရဲ့ အနောက်ဘက်ကိုသွားရင် ကောင်းမယ်နဲ့ တူတယ်။ လူ့စုခွဲပြီး ဝင်တဲသဘောပေါ့။ ဆရာကြီးထန်ရွှင်နဲ့ ကျွန်တော်က ရှေ့ဘက်က ဝင်မယ်'

တုထန်ဟိုက ခေါင်းညိတ်၏။

'ကောင်းတယ်၊ ငါ နောက်ကဝင်မယ်။ ညီလေးဟိုကတော့ အထူးသတိဝီရိယ ထားရမယ်နော်'

'ဟုတ်ကဲ့...စိတ်ချပါ။ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်ပါနေတာပဲ'

တုထန်ဟိုသည် သစ်ပင်ချုံနှယ်များအကြား တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ထန်ရွှင်သည် ယပ်တောင်ခတ်ရင်း ရှေ့မှ ဦးဆောင်ထွက်သွား၏။

ဆန်ကွမ်းချီက အရေးတကြီး ဆွမ်းတားလေ၏။

'ဆရာကြီး...ကျွန်တော် ရှေ့ကသွားပါရစေ။ အန္တရာယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး'

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်သဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီက ရှေ့သို့တက်သွား၏။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာပုံမှာ အေးလူလူ ခရီးသွားနေသည့် ခရီးသည်ပုံစံမျိုးသာရှိ၏။

တဲအိမ်များတွေ့သဖြင့် ဝင်ရောက် စုံစမ်းသည့် ပုံစံရှိသည်။ မကြာမီ ခနိတ်တစ်တိုရွှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ဝါးလုံးများဖြင့် ဝင်းခြံခတ်ထားသော်လည်း ခြံစည်းခိုး
တံခါး မရှိပေ။

ထိုခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်တော့မည့်ဆန်ကွမ်းချီသည် ရုတ်တရက်
ရပ်တန့်သွားပြီး ထန်ရွှင်အား လှည့်ကြည့်၏။

'ဆရာကြီး...ကျွန်တော်တို့ ဝင်ကြမလား'

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်၏။

'ဝင်ကြမယ်...မဝင်လို့လဲ ပြီးတာမှမဟုတ်ဘဲ'

'ဒါဖြင့် ဆရာကြီး ကျွန်တော် ခနာကံကကပ်လိုက်ပါနော်။
ကျွန်တော်နဲ့ အလှမ်းဝေးနေရင် ဝုခံကာကွယ်လို့မရဘဲ ဖြစ်နေ
မှာစိုးရိမ်လို့ပါ'

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ကမ်းဖိုက်၏။

တဲတံခါးမှာမှ ပိုတ်ထားသည်။

ဆန်ကွမ်းချီက လှမ်းအော်လိုက်လေ၏။

'အိမ်ထဲမှာ လူရှိသလားဤ'

'ဘယ်ကလူတွေလဲ'

အထဲမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏အသံကြားလိုက်ရပြီး တံခါး
ပွင့်သွား၏။

အဘွားအိုစာစဉ်း...

ဆံပင်များ ပွေးပွေးဖြူ၍နေသည်။

လက်ထဲ၌ တောင်ခင်းတစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်။

'အဘွား တစ်ယောက်တည်းလား'

ဆန်ကွမ်းချီက မေးလိုက်၏။

အဘွားအိုက ဆန်ကွမ်းချီကို ပြန်၍ 'အကဲခတ်ဖိုက်သည်။
ဆန်ကွမ်းချီ၏ အခေါက်ကို မသဖြတ်သူမကပင် ထင်ဆင်ပေးခွန်း
ထုတ်သည်။

'ရိက္ခာ ပြတ်သွားလို့လား...ခရုတတ်လို့လား'

အဘွားအိုရပ်သွင်ရှိနေသော်လည်း အသံကအသော်ကလေး
မာကျောနေသည်ဟု ဆန်ကွမ်းချီ ရိပ်မိသည်။

ထန်ရွှင်ကို လှည့်ကြည့်၏။

ထန်ရွှင်က ပြုံးပြသည်။

သူ့အဘွားအိုကို မည်သို့မည်ပုံ ရင်ဆိုင်ရမည်ကို စောင့်
ကြည့် အကဲခတ်နေပုံရ၏။

ဆန်ကွမ်းချီသည် အဘွားအိုကိုကျော်၍ ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

၂၇၇ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အဘွားအို၏နောက်ဘက်တွင် ယင်းလိပ်အချို့က ရံဖန်
ကြောင်း တွေ့ရသည်။

အထဲတွင် လူများ ပုန်းအောင်းမည်ဆိုက ပုန်းအောင်းနိုင်
ပေသည်။

အဘွားအို၏မျက်စိများကလည်း စူးစူးရှရှရှိသည်။

အဘွားအိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုကိုလည်း အကဲခတ်သည်။

ယပ်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ် ခတ်လျက် အေးအေးလူလူ
စောင့်ကြည့်နေသည့် ထန်ရွှင်ကိုလည်း အကဲခတ်နေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက လေသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားဟန်ဆောင်တာ သိပ်မပီပြင်ဘူး၊ ကျုပ်ကို ဒီလို
လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ လှည့်စားလို့ ရမယ်ထင်ရင် ခင်ဗျား မှာ
လိမ့်မယ်’

အဘွားအိုက စူးစူးပြော၏။

‘မင်း...ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ’

‘ခင်ဗျား လိမ့်နေတယ်၊ ခင်ဗျား ဟန်ဆောင် နေတယ်၊
ခင်ဗျားဟာ အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး’

သိုင်းတုံ့ပိုင်ကျွဲ ဝလေ့သံ(၈) ၂၇၈

‘ငါနားမလည်ဘူး၊ ငါ အဘွားအိုကြီးမဟုတ်ဘူး ဆိုငင်
ဘာလဲ ကလေးလေးလား’

‘ခင်ဗျား ဝါးတောင်ဝေးက အယ်ဆိုးလို့သဲ’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဝါးတောင်ဝေးကို ခြေဆောက်ဖြင့် ခပ်
ဖြည်းဖြည်း ကန်လိုက်၏။

‘ဝိုန်း’

အဘွားကြီး ပြိုလို့ကျသွားတော့သည်။

‘ဟာ...’

ဆန်ကွမ်းချို၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲသွားသည်။

သိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက်သည် ဤသို့ လှည့်ကျသွားမည်
မဟုတ်ပေ။

သူသည် အဘွားကြီးကို ပွေ့ထူပေးရန် အလျင်အမြန်ပင်
ချဉ်းထပ်သွားလေ၏။

ထိုစဉ် ထန်ရွှင်၏အရေးတကြီး အော်ဟစ်သံကိုပေးသံ ထွက်
လာသည်။

‘ဆန်ကွမ်းချို သတိထား’

၂၈၄ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

ဖြစ်ပုံပျက်ပုံမှာ မြန်လွန်းလှသဖြင့် ထန်ရွှင်၏ အော်ဟစ်၍
သတိပေးသိမှာ အဆုတ်မရက်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

အဘွားကြီးသည် ဆန်ကုမ်းချီ၏ လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်
ကို ဖမ်းဆုပ်လျက် အကြောတိုင်လိုက်လေ၏။

‘သေသွားချင်သလား?’

အဘွားအို၏ ခြိမ်းခြောက်သံက ကြောက်လန့် သွေးပျက်
ဖွယ်ရာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထန်ရွှင်ကမူ ယပ်တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း အေးဆေးစွာ
စောင့်ကြည့်နေ၏။

ဆန်ကုမ်းချီမှာ အဘွားအို၏ အကြောတိုင်မူကြောင် အထက်
ပိုင်း ကံ့ယံတစ်ပိုင်း မလှုပ်ရှားနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

ထု ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံ နည်းပါး
ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ခြစ်ပြီးချိန်၌မူ ဆန်ကုမ်းချီ သွေးအေးသွား၏။

သူ မှားသွားပြီဟု သိလိုက်သဖြင့် အခွင့်အရေးကို ငြိမ်ဆက်
စွာ စောင့်နေလိုက်သည်။

လက်ကောက်ဝတ် သွေးကြောများကို ပြန်ဖွင့်နိုင်ရန် အခြေ
အနေကို စောင့်နေလိုက်သည်။

အဘွားအိုသည် ဆန်ကုမ်းချီ၏ လက်ကောက်ဝတ် တစ်ဖက်
ကို ဖမ်းကိုင်ထားပြီး ထန်ရွှင်နှင့် ရင်ဆိုင်လေ၏။

‘ရင် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက သိုင်းသမားတစ်ယောက်မဟုတ်
ဘူးဆိုတာ ဖော်ပြနေတယ်’

ထန်ရွှင်က ယပ်တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း...

‘သိုင်းသမား မဟုတ်ရင် ဘာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျား ဝိတ်ကြိုက်
ထင်မြင်ယူဆနိုင်ပါတယ်’

‘ရှင်ဟာ စာပေသမား ထန်ရွှင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်’

‘ခင်ဗျားအတွေးအခေါ် မဆိုးပါဘူး’

အဘွားအိုက ဆက်ပြော၏။

‘သိုင်းသေကမှာ ကျော်ကြားနေတာက ရှင်ဟာ ခုန်သူတွေ
ကို သိုင်းပညာနဲ့ အနိုင်မယူဘူး၊ အနိုင်ယူနိုင်လောက်အောင်
သိုင်းပညာလဲ မတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင့် ဖြတ်သိုးဉာဏ်ကတော့
အဖွဲ့ကြီးတစ်ဖွဲ့လုံးကိုတောင် အနိုင်ယူနိုင်တယ်လို့ ကျော်ကြား
နေတယ်’

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ ပြော၏။

‘ကောလာဟလ သတင်းကို မယုံသင့်ပါဘူး’

ရှင်ပုံစံက လုံးဝ မကြောက်ရွံ့တဲ့ ပုံစံပဲ။

ကျုပ်က ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက ဘာကိုမှ မကြောက်
ရွံ့ဘဲကိုး၊ အခုမှ ဘာကို ကြောက်ရမှာလဲ။

ရှင်လူ ကျွန်မလက်ထဲ ရောက်နေပြီလေ။

ရောက်တော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ အစောကြီးကတည်းက
ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့ကို ဝိုင်းရံထားတာပဲ မဟုတ်လား။

အဘွားအိုက အံ့ဩသွားသည်။

ခင်ဩ...ရှင်က ဒါတွေလဲ သိနေတာကိုး။

ကျုပ် နည်းနည်းပဲ သိပါတယ်။

ရှင် ဉာဏ်ကောင်းတယ်လို့တော့ ကြားမှူးထားတယ်။ ဒီ
ကနေ့တော့ ရှင်ဟာ ကျွန်မလက်ထဲကလွတ်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး၊
ရှင် ဘယ်လောက်ဉာဏ်ကောင်းတယ်ဆိုတာ ဒီကနေ့ တွေ့ချင်ရင်
လဲ တွေ့ရမှာပေါ့လေ။

သူမသည် နောက်ဘက်သို့လှည့်၍ အော်ဟစ်လိုက်၏။

ဟေ့...နင်တို့ ထွက်မလာကြသေးဘူးနား၊ လာမဖမ်းကြ
သေးဘူးလား။

လူလေးယောက် ခုန်ထွက်လာ၏။

တစ်ယောက်သည် ဆန်ကွမ်းချိုအနီးမှ ကပ်လျှောက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဗညာရှိထန်၍ အဘွားကို စိုးရိမ်ပူပန်လှသဖြင့်
ဆစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်လာသည်။

သူ့ခြေထောက်များ အကောင်းပကတိ ရှိနေသေးသဖြင့်
အနီးကပ်လျှောက်လာသူအား ပစ်တန်လိုက်၏။

ဝုန်း။

အား။

ကန်ချက် ပြင်းထန်လှသောကြောင့် ထိုလူမှာ ယင်းဆိပ်
အတွင်းသို့ ပြန်ရောက်သွား၏။

တစ်ချက်တည်းနှင့် အသက် ထွက်သွားသည်။

အဘွားအိုမှာ ရုတ်တရက် မင်သက် စေးကြောင်သွားသည်။

ဗို့သော် ချက်ချင်းပင် ဆန်ကွမ်းချိုအား အကြောပိတ်ပစ်
ခိုက်လေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ လုံးဝ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပေ။

ထန်၍သည် ဆန်ကွမ်းချို၏ လျှင်မြန်မှုကို ချီးကျူးမိ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရန်သူသုံးယောက်သည် ထန်၍အား ဖမ်း
ဆီးရန် ဝိုင်းရံထားကြ၏။

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ပြောသည်။
'ကျွန်ုပ်လိုက်က ပညာရှိထန်ရွှင်ဆိုတာ ကျုပ်ပဲ'
သူသည် ယပ်တောင်ခတ်မပျက်ဘဲ ပြောသည်။
ရန်သူတစ်ဦးက ဝန်ခံ၏။

'ကျုပ်တို့ ကြားဖူးထားမူတယ်ဗျ'
ထန်ရွှင်သည် ဆန်ကုမ်းချီအား မသိမသာလှမ်း၍ အကဲခတ်
သည်။

ဆန်ကုမ်းချီ လုံးဝ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပြီကို ရိပ်မိလိုက်
ဆဖြင့် စတင်စကားပြောတော့သည်။

'ခင်ဗျားတို့ ကြားဖူးရုံပဲ ကြားဖူးမှာပါ။ မြင်ဖူးမှာတော့
မဟုတ်ဘူး။'

ရန်သူတစ်ဦးက....

'ဟုတ်တယ်၊ မမြင်ဖူးဘူး။'

'ကျုပ်ဟာ ထန်ရွှင်ပဲ'

အဘွားအိုက ခေါ်သတကြီး ဝင်အော်၏။

'ဟေ့ ....ထန်ရွှင်ဟာ သိုင်းပညာ လုံးဝ မစာတဲဘူး။ ကြက်မ
တစ်ကောင်ကို သစ်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားဘောင် မရှိဘူး။ မင်းတို့
စိုင်းဖေ ကြစမ်း။ မြန်မြန်သတ်ပစ်လိုက်စမ်း'

ရပ်နေသူ သိုးဦးသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ဝေးကြည့်မိကြ၏။ တိုင်ပင်သလို ကြည့်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
ထို့နောက် ကဖြည်းဖြည်း တိုးတက်လာကြ၏။

ထန်ရွှင်က ရယ်ရင်း....

'ရပ်ကြစမ်း။ ငါ့ကို တယ်လိုလူစားမျိုး မှတ်နေသလဲ၊ မင်း
တို့လို အညာစာရကောင်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း မရှိဘူးဆိုရင် ကုန်
လို့ဝမ်းနဲ့ တယ်လိုယှဉ်ပြိုင်နိုင်မှာလဲ'

ရန်သူသိုးယောက်မှာ အသိုသို ရုပ်တန်သွားလေ၏။
အဘွားအိုမှာ တောင်ဝှေးကို ဆောင်ပြီး ခေါ်သတကြီး
အော်ပြန်အော့သည်။

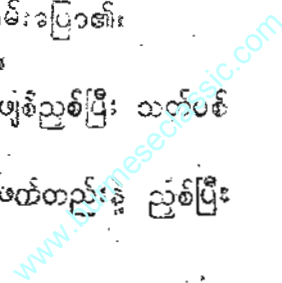
'သေခွင်းဆိုးတွေ၊ မင်းတို့ သူ့ကို မဖမ်းဘူးလား၊ ဖမ်းရင်
မင်းတို့ခေါင်းတွေကို ငါက အရင်ဖြတ်ပစ်မယ်'

'ကောင်းတယ်၊ မင်းတို့ ငါ့ကို ဖမ်းရင် ခေါင်းဖြတ်ခံ
ရမယ် ပြောတယ်။ သူ့စား မင်းတို့ကို လောလောဆယ် ခေါင်း
ဖြတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါက မင်းတို့ဆိုးယောက်စလုံးကို သေ
မင်းဆီ အခုချက်ခွင်း အလည်ပို့ပစ်နိုင်တယ်။ စောစောစီးစီး
သေချင်ရင် တက်လာခဲ့ကြ'

ထန်ရွှင်က ယပ်တောင်ကိုခတ်ရင်း လှမ်းပြော၏။
အဘွားအိုက အသံကိုခြစ်၍ အော်၏။

'သူ့ပြောတာ ယုံမနေနဲ့၊ ဖမ်းစမ်း၊ ဖျစ်ညှစ်ပြီး သတ်ပစ်
လိုက်စမ်း'

'ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကို လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ ညှစ်ပြီး
သတ်ပြမယ်'

၂၉၀ ကတ္တသိုလ်နေလင်းအောင်

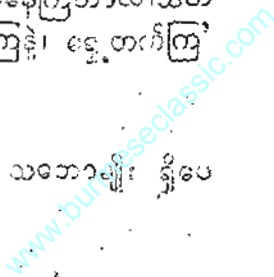
ရန်သူတစ်ဦးက အော်၍ ရှေ့သို့တိုးလာ၏။
 ထန်ရွှင်က ယပ်ခတ်မပျက်ပေ။
 ရှေ့သို့တိုးလာသော ရန်သူမှာ ရုတ်တရက် ပက်လက်လန်
 လိုကျသွား၏။
 သူ မျက်နှာမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တွန့်လိမ်သွား၏။
 ကျန်ရန်သူနှစ်ဦးမှာ နောက်ဆုတ်သွားကြ၏။
 သူတို့ထိတ်လန့်သွားကြလေပြီ။
 စုန်းကဝေ အဘတ်များလောဟု တွေးနေကြသည်။
 ထန်ရွှင် လှမ်းခေါ်၏။
 'မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့ နောက်ဆုတ်သွားရတာ
 လဲ၊ ရှေ့ကို တက်လာကြလေ၊ ဓမ်းကြည့်ကြပါဦးလား'
 ထန်ရွှင် ရယ်နေသည်။
 သူ အမူအရာမှာ ရန်သူများကို စိုးစဉ်းမျှကြောက်ရွံ့ပုံမရပေ။
 ယပ်တောင်ကလည်း ခတ်မြဲပင်။
 အဘားအိုပင် ရုတ်တရက် မအော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား၏။
 ထန်ရွှင်မျက်နှာကို အခသအချာ အကဲခတ်နေ၏။
 သူ၏ လူတစ်ယောက် ဖည်သို့မည်ပုံ သေရသည်ကို သူ
 လည်း မခန့်မှန်းတတ်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။
 စုန်းကဝေ အဘတ်ပင်လော။
 သူမလည်း ဤသို့ပင် တွေးနေလေ၏။

အခန်း (၁၁၀)

အတိတ်၏ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု

'ဒီလူဟာ ကျော်ကြားတဲ့အတိုင်းကို စွမ်းတာပဲကိုး'
 အဘားအိုသည် ထိုခကားများကို စိတ်ထဲမှသာ ပြောသည်။
 နှုတ်ဖျားကမူ...
 'ဟေ့ အကောင်တွေဘာဖြစ်လို့နောက်ဆုတ်နေကြတာလဲ၊ သတိ
 ပေးပြီး ချဉ်းကပ်ပါလား၊ နောက်ဆုတ်ကြနဲ့၊ ရှေ့တက်ကြ'
 ထန်ရွှင်က တဟားဟားရယ်သည်။
 သူ အမူအရာက အလွန် ရဲရင့်လှသည်။
 ဤရန်သူများကို လုံးဝ ထိမထင်သည့် သဘောမျိုး ရှိပေ
 သည်။

ဟား...ဟား...ဟား၊ မကြောက်စရာ... ရှေ့ထက်ခွဲ
ယပ်ခေတ်ကို ဝေဖန်ဖမ်းရှင်း ပြောလိုက်ရာ ဝေဖန်
ထစဦး ဖုန်းနဲ့ ထဲကဲ့သို့ ပြန်သည်။

နောက်တစ်ဦး အရဲကိုး၍ ဝင်လာရာ ထိုသူလည်း
ပြန်သည်။

သူ့ပြော
သိုးယောက်မှာ ထန်ရွှင်၏ အေးချက်ဖြင့် လဲကျသွား
လေးယောက်ပြေးထွက်လာခဲ့ရာ ဖမ်းယောင်မှာ ဆန်က

ချိ၏ ယက်ချက်ဖြင့် ခေတရာစီးစီး လဲကျသွားပြီးခဲ့လေပြီ။
ထန်ရွှင်က အတွားအိတ်ကို ပြု၍ပြော၏။

ခဏ... လူတွေပုန်းနေကြသေးတယ်ဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်
လို့ ပုန်းခိုပြီးနေသလဲ၊ ထွက်ခွာခမ်းပါ။

အတွားအိတ်မှာ ကြောက်ဖိတ်ဝဲလာသည်။
အဘယ်မှာလျှင် မကြောက်ဖိတ်ခွဲအံ့နည်း။

ထန်ရွှင်သည် ပဲ့ခမ်းအတွင်း ဝင်လာသူ တစ်ဦးပမာ ယ
တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း စိန်ခေါ် နေသောကြောင့်ပေတည
သို့သော် ထန်ကိုယ်ဖို့ မာန်သူဖို့ ဆိုသည့်စကားကို အတွား

အို နှလုံးသွင်းထားတန်တူသည်။
ထန်ရွှင်ကိုစိတ်ထဲမှကြောက်နေသော်လည်း လုံးဝကြောက်

အန်မပြုပေ။
သိပ်ပြီးလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးမနေနဲ့၊ ဒီနေရာက

အသက်ရှင်လျက် ထွက်သွားနိုင်မယ် ထင်နေသလား၊ စိတ်ချ
နှင့် တယ်တော့မှ မလွတ်ဘူး။

ထန်ရွှင်က ပြုံးလျက်ပြောသည်။

ကုန်လုံဝမ်းကတော့ ကျုပ် ကျိန်းသေလာမယ်ဆိုတာ ဘွတ်
ားမှာပဲ၊ သူ့မျှော်လင့်ချက် ပျက်မသွားစေချင်လို့ ကျုပ် လာ

အာပဲလေ၊ သူ့ စိတ်ဓာတ်ကျသွားတစမျိုး ကျုပ်မမြင်ချင်ဘူး၊
ရွှင်...ကိုလို့ခဲစာတွင်း ကိုယ်တူးဖို့ လာတာပဲ။

ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ရှေ့ကတိုးခဲ့ခမ်းပါ။
ထန်ရွှင်သည် ယပ်ခေတ်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း ရှေ့သို့

စစ်လမ်းချင်း တိုးလာရာ အတွားအိတ်မှာ တဖျပ်ဖျပ်ပြင်း နောက်
ထွက်သွားလေသည်။

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ခမ်းသည်။
ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ နောက်ဆုတ်နေတာလဲ၊ ကျုပ်ကို

သရယုတ်လို့ ခင်ဗျားပဲ ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား၊ ရုပ်
ရိတ်လေ။

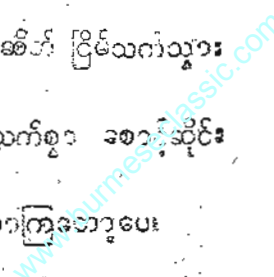
အတွားအိတ်သည် ထန်ရွှင် ပြုံး၍ဘိုးလာလေလေ ကြွက်ခွံ
လေ ဖြစ်လာ၏။

နောက်ဆုံး သူ့ ကိုယ်သူ့ခေတ်နားသိမ်းနိုင်သောခွဲတဲ အိမ်နောက်
ကက်သို့ မြေဝင်သွားလေဘော့၏။

ထန်ရွှင်ကား ရယ်၍ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
တဲအိမ်ကလေးဘစ်လုံး လုံးဝ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွား

သည်။
ထန်ရွှင်သည် အတန်ကြာကြာ ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ဆိုင်း

နေ၏။
အတွင်းခန်းထဲမှ မည်သူမျှ ထွက်ခလာကြသောပေး

လှသည် ယပ်တောင်ကို ဖြည်းညင်းစွာခတ်ရင်း ဆန်ကွမ်း
အနီးသို့ လျှောက်လှမ်း၏။

‘မောင်ရင်...ဘယ်လိုနေသလဲ’

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ စကားမပြောနိုင်ပေ။

မျက်လုံးများဖြင့်သာ သူ့ မလှုပ်ရှားနိုင်ကြောင်း အ
အယောင်ပြုရ၏။

ထန်ရွှင်ကဲ့သို့ ပညာရှိတစ်ဦးအဖို့ ဆန်ကွမ်းချို၏ မျက်လုံး
ကြည့်ရုံမျှဖြင့်ပင် အဓိပ္ပာယ်သိပြီး ဖြစ်သည်။

ထန်ရွှင် သိုင်းပညာမတတ်သဖြင့် မည်သို့ အကြောဖြေ
ရမည်ကို သူ မသိပေ။

ထို့ကြောင့် ယပ်တောင် ခတ်ရင်းဖြင့် အရိပ်အခြည်
စောင့်ကြည့်ရတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ပညာရှိထန်ရွှင်၏ ဘောင်မြင်မှုကို လွန်
ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်နေ၏။

အကယ်၍ ထန်ရွှင်သာ အတွင်းအိမ်ထဲက ချက်ဖြင့် အဖမ်း
အသေခံရလျှင် ဆန်ကွမ်းချိုအဖို့ သူ့ ကိုယ်သူ့ အပြစ်တင်၍ ခ
တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ယခုမူ ထန်ရွှင်သည် နန်သွက် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ ထွ
ပြေးသွားစေခြင်းဖြင့် သူ့အသက်နှင့် မိမိအသက်ကိုပါ တ
တပ်ထိုက်ကြောင်း ဆန်ကွမ်းချို သိလိုက်သည်။

မိမိကိုယ်၌ ပိတ်နေသည့်အကြောများ ခပြစေရန် ခက်ခဲ
ဆည်မဟုတ်ပါ။

မိမိ၏အတွင်းအားများကို တဖြည်းဖြည်း စုစည်းခြင်းဖြင့်
ပီတိနေသော အကြောများကို ပွင့်သွားစေနိုင်သည်။

သို့သော် အချိန်တော့ အနည်းငယ် ယူရပေမည်။
ထိုအတွက် ထန်ရွှင်အား စိတ်မပူရန် မျက်လုံးဖြင့် အချက်
ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပညာရှိထန်ရွှင်ကလည်း သူ့မတတ်နိုင်သည့်ကိစ္စကို ဆန္ဒစော
ပြီး ထောင်လုပ်မြောက်လုပ် မလုပ်ပေ။

စိတ်အေးလက်အေးသာ စောင့်ကြည့်နေသည်။
သူ့အနေဖြင့် တွေးပူနေရသည့် အချက်မှာ ဆန်ကွမ်းချို၏
အကြောများ ပွင့်မလာမီ ကုန်လိုခမ်း ရောက်ရှိလာမည့် အခါ
ကိုသာတည်း။

ထန်ရွှင်သည် တန်ရဲတွင်မီ၍ အနားယူနေသည်။
အိပ်စက်၍မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို သူ့သိသည်။

ရန်သူ၏ တဲအိမ်အတွင်း မိမိအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်
မည့်သူမရှိဘဲ အိပ်သူလောကီ မိမိကဲ့သို့သည် ဤလောက၌ နှိ
မည်မဟုတ်ကြောင်း ထန်ရွှင် သိသည်။

တဲအိမ်ထဲ၌ လူကျနေသော ရန်သူများ၏ ခန္ဓာ သိမ်ကြီး
လေးခုကို ကသိုဏ်းရှုကာ ထန်ရွှင် အနားယူတော့သည်။

တဲအိမ်ကလေးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော့သည်။
ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့် ကြာသောအခါ ဆန်ကွမ်းချိုထံမှ
ဖမ်းခနဲ သက်ပြင်းချသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ မေးလေ၏။
‘မောင်ရင်...သွေးကြောတော့ ပွင့်သွားပြီလား’

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ မေးလေ၏။
‘မောင်ရင်...သွေးကြောတော့ ပွင့်သွားပြီလား’

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ မေးလေ၏။
‘မောင်ရင်...သွေးကြောတော့ ပွင့်သွားပြီလား’

ဆန်ကွမ်းချီသည် ခြေလက်များဆန့်ပြီး ထထိုင်သည်။

‘တော်သေးတာပေါ့ ဆရာကြီးရာ၊ ကျွန်တော် သွေးကြော ပိုတ်ခဲနေရတုန်း ရန်သူတွေ ထပ်မရောက်လာလို့ပေါ့’

‘ရန်သူက လောလောဆယ် မရောက်သေးပေမယ့် မကြာခင်တော့ ရောက်လာမှာပေါ့၊ မောင်ရှင် ထလာနိုင်တာ ကျုပ်တို့ ငတ်တက် အကောင်းဆုံးပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်ဆီ စပါးသွားမိဘယ်၊ အစ်ကိုကြီး တွာနဲ့ဟိုဆိုရင် ကျွန်တော် လို မခံရပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ညွှန်ညွှန်ပါတယ်’

‘သင်ခန်းခံ ယူပေါ့လေ၊ တစ်ကြိမ် ခံချပြီးတဲ့ နောက်မှာ နောက်တစ်ကြိမ်ခံရမိရတော့ စက်ပုတစ်ခုခံသလို ရှိသေး တယ်ဟုတ်လား၊ သောင်ချောက်ထဲ အမိခံရဖူးတဲ့ ဝံပုလွေဟာ နောက်ထပ် ဘယ်အခါမှ သောင်ချောက်ထဲ အမိခံရဘူးဆိုတဲ့ စကားလေ၊ တိရစ္ဆာန်ခံတာပဲ သင်ခန်းစာယူတတ်သေးရင် လူက အားဖြစ်လို့ သင်ခန်းစာယူတတ်ရမှာပေါ့’

ဆန်ကွမ်းချီမတ်တတ်အရပ်ပြီး ပင်ခန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့် လိုက်၏။

‘ဆရာကြီး အကွင်းဘက်ကို ကျွန်တော်ဝင်ပြီး စစ်ဆေး ကြည့်ရမလား’

ထန်ရှင် ခေါင်းခါသည်။

‘မဝင်နဲ့တော့ တယ်သူမှမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ မကြာခင် လာမှာပေါ့’

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီကပဲခစောင့်မှာလား’

‘စောင့်ရမှာပေါ့၊ ဆရာကြီးကျန်စီမုန့်ခွဲ သမီးကလေးထိခွဲ က ဘာမှ အဖြူအမည်း သဲကဲ့ဘာမှ မဟုတ်သေးတာပဲ ဆန်ကွမ်းချီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး...’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဆရာကြီး အနားယူပါ၊ ကျွန်တော် ဆရာကြီး ကို ခေါင်နေပါမယ်’

ထန်ရှင်က ရယ်ပြီး...

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူတို့ မကြာခင်ရောက်လာကြမှာပေါ့၊ မျက်စိ မွှင့်ပြီး စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့’

ထန်ရှင်၏ စကားမဆုံးမီ တဲအိမ်ကလေးမှာ ဆီမိုခဲနဲ့ တုန် သွားသော်၏။

ထန်ရှင်က ‘လ...ကြည့် ဟူသော သံတေးပေါ့ မြင့် ဆန်ကွမ်း ချီအား ပြုံးပြသည်။’

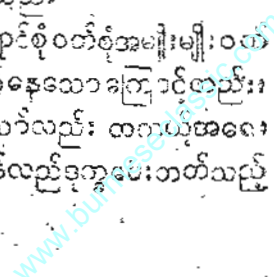
ဆန်ကွမ်းချီမှာ တဲအိမ်ကလေးထဲသို့ မျက်စိ ချိတ်စေတီ စောင့်ကြည့်မိတော့သည်။

‘အင်း...တဲကလေး ထန်ရှင်ပဲကို ထေ့ကံရစ်စရာ အခု ရောက်လာတဲ့ သိုင်းသမီးတွေဟာ ထိပါပြီ၊ အဆင့်မြင့်ပါဘူး၊ ကွန်လုံဝမိန့် သူ့ရှင်စဉ်ကြီး သိုင်းသမီးတွေ မပြင်မိဘူး’

ဆန်ကွမ်းချီ၏အထွေး မှန်ကန်ပါသည်။

ထဲပေါ်သို့ တက်လာသူများမှာ ရောင်စုံဝတ်စုံအမျိုးမျိုးဝတ် ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးများ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ထိုသိုင်းဝတ်စုံများမှာ ပသာဒီရှီသော်လည်း တကယ်အလေး အကြောင်းတင် ကာယကံရှင်အား ပြန်လည်ခန္ဓာပေးတတ်သည့် ဝတ်စုံများ ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းကလေးများသည် ဓားကိုယ်စီ ချိတ်ဆွဲထားသော်
လည်း ရန်မူမည့် အမှုအရာမျိုး မရှိပေ။
သူတို့သည် ဆန်ကွမ်းချိုအား တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်ပြီး ထန်
ရွှင်နှင့် မျက်နှာမူ ရင်ဆိုင်ကြ၏။
'ဆရာကြီးထန်ရွှင် မှတ်ပါတယ်'
ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်၏။
'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ထန်ရွှင်ပဲ'
'ဆရာကြီး၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကတော်ကြီး ရောက်ရှိလာ
ပါလိမ့်မယ်၊ ဒေတ္တဇော စောင့်ပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်'
ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်သည်။
'စောင့်ရတာပေါ့သေး၊ ဝန်မလေးပါဘူး'
ဆန်ကွမ်းချိုက ဝင်မေးသည်။
'မင်းတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကတော်ကြီးက ဘယ်အချိန်လာမှာလဲ'
မိန်းကလေးတစ်ဦးက....
'သိပ်မကြာပါဘူးရွှင်၊ အလွန်ဆုံး တစ်နာရီလောက်ပါပဲ'
ထန်ရွှင်က ရယ်ရင်း....
'ဟာ....ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ တစ်နာရီလောက် ကေ့စွမ်း
ကောင်း အနားယူနိုင်သေးတာပေါ့'
ထန်ရွှင်သည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင် သွား
ထိုင်ပြီး မိန်းကလေးများအား။
အမှန်စင်စစ် ထန်ရွှင်မှာ အလွန်တရာပင်ပန်းနေသဖြင့် နာရီ
ဝက် တစ်နာရီမျှ နားခွင့်ကြိုသည်နှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် လိုလိုချင်ချင်
နားမိသည်သာ ဖြစ်၏။

ယခု ဆန်ကွမ်းချိုရိုနေသဖြင့် ထန်ရွှင်သည် စိတ်ကောင်းချမ်းစွာ
အနားယူတော့သည်။
ဆန်ကွမ်းချိုကမူ ကိုယ်ဖော့လျှောက်လာပြီး ထန်ရွှင်၏ဘေး
၌ ရပ်နေလိုက်သည်။
သူ့ရှေ့၌ မိန်းကလေးများမှာ မှုလောက်သူများ မဟုတ်
ကြောင်း သိနေသဖြင့် သူလည်း မျက်စိမှိတ်၍ အနားယူသည်။
သို့သော် နားကမူ အမြဲတစေရ စွင့်ထားလေ၏။
မိန်းကလေးများသည် မျက်စိများမှိတ်လျက် အနားယူနေ
သော သူ့ထူးလှဆန်း နှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ အံ့ဩနေကြ၏။
'တကယ်လှတော့ပဲ၊ ရန်သူရဲ့ တဲထဲလာပြီး အနားယူနေလိုက်
ကြတာ၊ သူတို့မို့ ဒီလိုနေရတယ်'
မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ တီးတိုးပြောသံကို ဆန်ကွမ်းချိုကြား
လိုက်၏။
တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ တဲကလေး သိမ့်ခနဲ သိမ့်ခနဲ
ဖြစ်သွားပြန်သည်။
ဆန်ကွမ်းချို မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဓားကိုယ်စီ
သိုင်းလှယ်ထားသည့် အနက်နောင်ဘတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော
မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ထပ်မံတွေ့ရပြန်သည်။
'ရွှင်၊'
ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကျော၌ လှယ်ထားသည့် ဓားရှည်
ရွှမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။
'ဧကား မပြောသော်လည်း သူသည် မိန်းကလေးများကို
မမှိတ်သေ့န် စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ် ဆန်ကွမ်းချိုစိတ်ထဲ၌ တုထန်ဟိုတို ရုတ်တရက် သတိရလာ၏။

တဲဗျား၏ အနောက်ဘက်မှ တွေ့ပတ်ဝင်ရန် တုထန်ဟိုထွက်သွားခဲ့၏။

သို့သော် ယခုတိုင် တုထန်ဟို ရောက်ရှိမလာခဲ့ပေ။

တုထန်ဟိုအစားရန်သူများသရတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကြသည်။

ထိုကား မိန်းကလေးများအား တုထန်ဟိုနှင့် ပတ်သက်ပြီး မေးရန် ကြံမိသည်။

သို့သော် ထိုအကြံကို ချက်ချင်း ပယ်ဖျက်မိ၏။

ထိုအကြံကို မည်သူ့မျှ အကျိုးလုံးလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ ထိုအကြံ၌ နှုတ်ဆက်နေလိုက်၏။

မကြာမီ ထန်ရွှင် မှုတ်လုံးပွင့်လာ၏။

သူသည် အချိန်အနည်းငယ် အနားယူလိုက်ရသဖြင့် အစကတည်းကလေး လန်းလန်း ဆန်းဆန်း ပြင်သွားသည်။

‘ဆန်ကွမ်းချို... ကျုပ်နီးလားပါပြီ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာကြီးကို နီမိန်းကလေးတွေ အရှောင်အယှက် မပေးနိုင်အောင် ကျွန်တော် စောင့်နေပါမယ်’

‘သူတို့ကို ဂရုမစိုက်ပါနဲ့’

‘ပေါ့ဆလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ စောစောက ကျွန်တော် တစ်ခါ ခံသွားရပြီပြီ’

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်၏။

‘အင်း... မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က ကျုပ်တို့ကို ရန်ပြုမယ် မထင်ဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့... ပြုမယ်ထင်ပါဘူး၊ တစ်ခါသေချာတာက သူတို့ သိုင်းပညာ သိပ်မကောင်းကြတာပဲ၊ သူတို့ ဘယ်မှာ ရန်ပြုဝံ့တော့လေ’

ထိုစဉ် တဲနောက်ဘက်မှ အော်သံစဲစဲသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ‘သခင်မ ကြလေးပြီ’

တဲထဲရှိ သိုင်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးအားလုံး ခူးထောက်သိုင်ချလိုက်ကြသေး၏။

ဇားများကိုလည်း အားကိုးသို့ စိုက်ထားလိုက်သည်။

‘ထန်ရွှင်က ဆန်ကွမ်းချိုအား တီးဘိုးပြောသည်။’

‘မောင်ရင်... မလိုဘဲတဲန ဇားကိုဆွဲယုတ်နဲ့ အခြေအနေကို မောင်ကြည့်ပါ’

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

‘စိတ်ချပါ ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး အမိန့်ပေးရင် ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး’

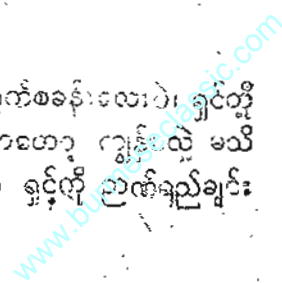
ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဇားတို့ ဇားအိမ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်၏။ ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ပြောသည်။

‘အမိန့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရင်’

ဆန်ကွမ်းချိုက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် တဲထဲသို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဝင်လာ၏။
 မျက်နှာ၌ ဇာပုဝါအနက်တစ်ထည် လွမ်းခြုံထားသည်။
 သူမသည် ခူးထောက်ထိုင်ပြီး အရိအသေပေးနေကြသော
 မိန်းကလေးများအား လုံးဝဂရုမစိုက်ပေး
 ထန်ရွှင်နှင့်ဆန်ကွမ်းချီတို့ရှိရာသို့ တည့်တည့်ဖတ်ဖတ်လျှောက်
 လာသည်။
 'ရှင်တို့နှစ်ယောက်ထဲက ပညာရှိ ထန်ရွှင်ဆိုတာ ဟောဒီ
 ပူဂိုလ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်'
 သူမသည် ယပ်ဘောင်ခတ်၍ ရုပ်ကြည့်နေသည့် ထန်ရွှင်အား
 လက်ညှိုးညှန်၍ ပြောလိုက်၏။
 ထန်ရွှင်က....
 'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ထန်ရွှင်ပဲ'
 'ဟုတ်ကဲ့၊ နတ္တရတာ ဝမ်းသာပါဘယ်ရှင်၊ မျက်မှောက်
 ခေတီ သိုင်းလောကမှာ ရှင်လောက် ဉာဏ်ပညာကြီးတဲ့လူ
 ထစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလို့ ပြောကြတယ်'
 'ကောလံဒဟသတင်းဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ၊ နည်းနည်းတော့
 ပြန်ကားတတ်ပါတယ်၊ ခြားသလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး'
 ထိုအမျိုးသမီးသည် သူ၏ဇာပုဝါကို ဦးခေါင်းပေါ် ဆွဲမ
 ထင်လိုက်၏။
 'ကျွန်မကို ကြည့်စမ်းပါ'
 ထန်ရွှင်က နားမလည်သည့် အကြည့်ဖြစ်၏။
 'ဘာလို့...'

'ကျွန်မကိုကြည့်စမ်းပါ၊ ကျွန်မဘယ်သူလဲ၊ ရှင်မှတ်မိခဲ့လား'
 အမျိုးသမီးကြီးသည် အသက် လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်
 နီးပါး၊ ရှိသည်။
 သို့သော် ရုပ်ရည်က နုနယ်ပြီး အရွယ်ဘင်လု၏။
 တန်ရွှင်သည် မလုပ်စဖူး ခေါင်းကုတ် စဉ်းစားမိလေ၏။
 'သည်းခံပါဗျာ၊ ကျုပ်တော့ ခင်ဗျားကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး
 ဘူးလို့ ထင်တာပဲ'
 'ရှင် တကယ် စဉ်းစားလို့ မရဘူးလား'
 'ဟုတ်တယ်၊ စဉ်းစားလို့ မရပါဘူး'
 'ထပ်စဉ်းစားပါဦး'
 'ကောင်းပြီ'
 ထန်ရွှင်သည် မျက်မှောက်ကြိုက်၍ စဉ်းစားပြန်၏။
 သို့သော် သူ စဉ်းစား၍မရပေ။
 'ကျုပ် လုံးဝစဉ်းစားလို့မရဘူး၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်မတွေ့ဖူး
 မမြင်ဖူးတာ သေချာပြီ'
 အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းညိတ်၏။
 'ရှင် ဒီလောက် တိတိကျကျ ပြောမှတော့ ကျွန်မကို မတွေ့
 ဖူးတာ သေချာပြီပေါ့'
 သူမက ခပ်အေးအေး ပြော၏။
 'ဒီနေရာလေးဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်စခန်းလေးပဲ၊ ရှင်တို့
 ဘယ်လိုအနံ့ရပြီး ရှာလာနိုင်တယ်ဆိုတာဟော့ ကျွန်ုပ်လဲ မသိ
 ဘူး၊ ကျွန်မယောက်ျား ကွန်လုံဝမ်ဟာ ရှင်ကို ဉာဏ်ရည်ချင်း
 ထိုင်ပြိုင်နိုင်မယ် မထင်တော့ဘူး'

၃၀၄ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကြော်...ခင်ဗျားက ကွန်ကတော်ကြီးပဲကိုး
 ဟုတ်ပါတယ်၊ ကွန်လုံခမ်းရဲ့ ဇနီးဖြစ်တဲ့ ကွန်ကတော်ပေါ့
 ခင်
 ကျုပ် ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ
 ကျွန်မ မေးချင်တာလေးတွေ ရှိပါတယ်၊ သိရင် ပြောပေး
 ချင်တယ်
 မေးပါ၊ ကျုပ်သိတာဆို ပြောပေးအောင်ပါပဲ
 ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ရန်ဘက်ပြိုင်ရတာလဲရှင်
 သူဟာ သိုင်းလောကရဲ့ရန်သူပဲ၊ သူဟာ မမှန်စောဘုရားကို
 လက်ကိုင်ထားတယ်၊ အောက်လမ်းဂိုဏ်းကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တဲ့
 ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်တယ်၊ သူ့ ကျုပ်နဲ့ အစီအစဉ်တည်းမှာ တွဲပြီး
 အသက်ရှင်နေလို့ မဖြစ်ဘူး
 အမျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်းချသည်
 ထန်ရွှင်က ထပ်ပြော၏
 နောက် ဘာသိချင်သေးလဲ
 မျက်မှောက်ခေတ် သိုင်းလောကကြီး ပျက်စီးသွားမှာကို
 ကျွန်မ မလိုသားဘူး၊ ကျွန်မ တားဆီးချင်တယ်
 ခင်ဗျားဟာ ကွန်ကတော်ပဲ၊ ခင်ဗျား တားဆီးနိုင်ပါလိမ့်
 မယ်
 ကျွန်မဟာ သူ့ ဇနီးဖြစ်ပေမယ့် သူ့ကို မတားမြစ်နိုင်ဘူးရှင်
 ပြည်ပြည်ချင်း ချိုချိုသာသာ ပြောပါ

သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးချင်တဲ့ သူ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြီး
 မပျောက်သွားရင် သိုင်းလောကကြီး ပျက်စီးနိုင်တော့ပါဘူး
 အမျိုးသမီးကြီးသည် ဇာပဝါကို ပြန်ချလိုက်၏
 သူ့၏မျက်နှာကို ထင်ရှားစွာ မြင်နိုင်တော့ပေ
 ရှင်ဟာ ကွန်လုံခမ်းနဲ့ တစ်ဆရာတည်း တပည့်ကျွေးပဲ၊ သူ့
 အကြောင်း ရှင်က ပိုသိမှာပေါ့၊ သို့ဟာ သူ့တစ်ပါးပြောတာကို
 လိုက်လုပ်တဲ့လူမျိုး ဟုတ်ဘူး
 ထန်ရွှင်သည် သူ့ မျက်နှာပေါ်၌ အံ့ဩသည့်သက္ကဏာ ပေါ်
 မသွားအောင် ထိန်းချုပ်လိုက်သည်
 ကွန်လုံခမ်းနဲ့ ဝါ တစ်ဆရာတည်းတပည့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ
 လူတယ်လို့သိနေသလဲ၊ ကွန်လုံခမ်းကများ ပြောပြထားသလား၊
 အင်းလေ...ဇနီးဆိုတော့လဲ ပြောချင် ပြောမှာပေါ့လေ
 ထန်ရွှင်သည် ထုတ်မေးမည် ကြံပြီးမှ ထုတ်မေးတာတုတ်
 ပြိုမှု့နေလိုက်သည်
 ထိုအမျိုးသမီးကြီးက...
 မနက်ဖြန် ဘာနေလဲ၊ ရှင်သိရဲ့လား
 ထန်ရွှင် ထိတ်လန့်သွားလေ၏၊ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်
 ထိုရက်ကို သူ မည်သည့်အခါ ကမျှ မေ့လျော့ခြင်း မရှိမဲ့သော
 ကြောင့်တည်း
 ဘယ်လိုလဲ၊ နက်ဖြန်ခါ ဘာနေလဲဆိုတုတ် သိရဲ့လား

အမျိုးသမီးကြီးက ထင်မေးလေ၏။

ထန်ရွှင်က....

‘ကျုပ်ပင်ဆရာကြီး’ အေဆုံးတဲ့ နှစ်ပတ်လည် နေ့ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့ကို ဆီနေရတာလဲ’

အမျိုးသမီးကြီး၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျ လာ၏။

‘အစ်ကိုလေး... အစ်ကိုလေးနဲ့ ကျွန်မနဲ့ တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့ ကြသေးတယ်နော်၊ အစ်ကိုလေးကို ဒီတစ်သက်မှာ တွေ့ဖို့ အကြောင်း မရှိတော့ဘူးလို့ ညီမလေး ထင်ခဲ့မိပါတယ်’

ထန်ရွှင်သည် သူမ၏ စကားကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူ သွား၏။ ချွေးစေးများ ထွက်လာသည်။

‘ကွန်ကတော်... ကွန်ကတော်ရဲ့ စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ် များလို့ ကျုပ်တေ့ မစဉ်းစားတတ်တော့ပါဘူးဗျာ’

ကွန်ကတော်သည် မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်၏။

‘ဪ... ကျွန်မ အေသွားရင် ရှင်နဲ့ ဒီအစ်သက် တွေ့နိုင်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူးလို့ ပြောတာပါ’

ကွန်ကတော်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ထိန်ချန်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း ဘေးမှ နားထောင်နေသည့် ဆန်ကွန်းချိပ်င် သိလိုက်သည်။

သူမက ဆက်ပြော၏။

‘ရှင်ဟာ ကျန်းမာရေး ခံနိုင်စွမ်းကောင်းတော့ဘူး၊ ကွန်လုံဝမ် ကိုယ့်ပြိုင်ချင်ရင် ကျန်းမာရေးကောင်းကောင်း၊ ညှစ်တောင်း

ကောင်းနဲ့ပြိုင်မှ နိုင်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ပြန် ကောင်းအောင် မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ရှင်လို့လူမျိုးတစ်ယောက်ကို စားရှာထားရမယ်၊ ရှင်ပညာ အမှန်ထုတ်ကတော့ ကွန်လုံဝမ် ကောင်းကောင်းယှဉ်နိုင်လိမ့်မယ်’

ထန်ရွှင်သည် သူ့ ခပျော့ကွက်ကို ဆောက်ပြန်နေရသဖြင့် ငို နားထောင်နေမိသည်။

အမျိုးသမီးကြီး၏အသံက ဆက်၍ ထွက်ပေါ်လာနေသည့် လူစားရှာရင်လဲ အရပဲ ရှာထားရမယ်၊ အရေးကြီးတော့မှ စားရှာရင် တယ်နည်းနဲ့မှ ရုတ်တရက် ရှာတွေ့လို့ ရန်ခံမှာ တ်ဘူး’

ထန်ရွှင် တွေ့နေသည်။

‘သုက် ငါ့ကိုပေခင်ဟောသလိုဟောနေတာပဲ၊ ငါ့အကြောင်း တာသိပုံရတယ်၊ အခုနေ ဆရာကြီးကျန်စီမုန်ရဲ့သမီးကလေး ကြောင်း မေးထားမှ ဖြစ်မယ်၊ ငါ့ထိုလားတဲ့ အဓိကအချက် အပျက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး’

ထန်ရွှင်က....

‘ကွန်ကတော်၊ ဆရာကြီးကျန်စီမုန်ရဲ့ သမီးကလေး နေထိုင် ဘေးရှိသား’

ကွန်ကတော်က ပြုံးလိုက်၏။

ဟိုအရာဝါသည် မိန်းကလေးကို မေးတာသား’

'ဟုတ်ပါတယ်၊ သေမလောက်ကို ရောဂါ သည်းကလေးမကလေးကို မေးတာပါ'

'ဒီမိန်းကလေးက သေမလောက် ဖြစ်နေပေမယ့် ထို့ကတော့ ကြောက်စရာပဲ။ သိုင်းသောကထဲမှာ လက်ချိုးလေ့ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ကျန်စီမို့နဲ့ပဲ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီကလေးမကလေးကို ကျုပ်လက်ထဲ အပ်ပါလား'

ပြုအမိုး သမီးကြီးသည် အတ္တမ္မိ စဉ်းစား၏။

'ကောင်းပြီ၊ လူ့ဖခင်ကြီး ပြန်ပြန်တွေ့အောင် ကျွန်မပေးပါမယ်။ အဖေ့နဲ့သမီး တွေရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှာပေါ့လေ'

ထန်ရှင်က ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ဂါရဝပြု၏။ သူ့လက်စွဲ အောင်မြင်သွားပေပြီ။

'ကျွန်ကတော့၊ ကျွန်လုံဝမ်ဟာ ကျွန်တို့ တစ်ဆရာတပည့်ပါ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ဆရာကြီး အုတ်ဂူကို သူ နှစ်စဉ်ကန်ပါရဲ့လား'

'ပထမ လေးငါးနှစ်လောက်တော့ ကန် တော့ ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းတော့ မသွားတော့ဘူး။ ဆယ်နှစ်လောက်ခန့် ပြန်ထင်ပါရဲ့'

အမိုးသမီးကြီးသည် သူ့အခြေအရံ မိန်းကလေးများအား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

'ညည်းတို့ တဲအပြင်ကို သွားကြ၊ ပေငါးဆယ်ထောင် လှူဝင်မလျာစေနဲ့၊ ဝင်လားရင် သတ်'

'အမိန့်အတိုင်းပါပဲရှင်' မိန်းကလေးများ ခုန်ထွက်သွားကြလေ၏။ တဲအတွင်း၌ ထန်ရှင်၊ ဆန်ကုမ်းချီနှင့် ကျွန်ကတော့တို့ သာ ရစ်တေစသည်။

အမိုးသမီးသည် သူ့ခေါင်းဆောင်းပဝါကို ဖယ်ရှားပစ်ပြီး...

'ကျွန်မ ရှင်ကို ပြောစရာရှိတယ်' ထန်ရှင်က...

'ဟောဒီက မောင်ရှင်ကလေးကတော့ ကျုပ်နဲ့ထင်တူ ယုံတူပဲ သူလယ်ပါ။ ကျုပ်အသက်ကို သူ့လက်ထဲ ဝကွက်အပ်ပြီး ထောက်လားကြတာပါ။ ပြောစရာရှိရင်ပြောပါ။ သူ့ ကံကားရာ မရှိပါဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်လဲ သူ့ကိုလဲ သူကြည့်နိုင်ပါပဲ'

အမိုးသမီးကြီး၏ မျက်နှာ၌ ကြေကွဲသော အရိပ်သဏ္ဍာန် ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ခပ်တိုးတိုးပြော၏။ 'ကျွန်မ ကွန်လုံဝမ်ရဲ့အလိမ်အညာကို ခံလိုက်ရတာပါရှင်' ဟု'

'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မဟာ ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ အလိမ်အညာကို ခံရတာပါ'

'ကျုပ် ဘာမှမသိပါဘူး'

အမိုးသမီးကြီးက စူးစူးကြောက်ကြောက်

အစ်ကိုလေး၊ ဟောခါဘာလဲ ကြည့်စမ်းပါ
သို့မဟုတ် လက်ခကာကံတစ်ကွင်းကို ဆွဲဆုတ်ယူပြီးပြီ၏။
ရွှင်ကို ထိုးပေးသည်။ ထန်ရွှင်က ယပ်တောင်ကို ထိုးဖြန်း
လက်ကောက်ကို ယူလိုက်၏။

ဟင်

ထန်ရွှင် မျက်နှာဖျက်သွားလေတော့၏။

ခါ... ခါ... ကျုပ်မိခင်က ကျုပ်ကို ပေးခဲ့တဲ့ အမှတ်
ပစ္စည်းပါ။ ဘယ်နှယ် ခင်ဗျားသက်ထဲ ရောက်နေတာလဲ

ဒီပစ္စည်းကို အစ်ကိုလေးက ဘယ်သူ့ကို ပေးခဲ့သလဲ

အမျိုးသမီးကြီးသည် ထန်ရွှင်ကို 'အစ်ကိုလေး' ဟု သုံးနှုန်း
ခေါ်ဝေါ်နေသဖြင့် ထန်ရွှင်မှာ နေထိုင်ထိုင်မသောဖြစ်လာသည်။

'ကျုပ်... ကျုပ်... ကျုပ်ရဲ့ အဖ ဆရာကြီးကို ဒီပစ္စည်း
ကန်ခတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ခင်ဗျား ဖုတ်ထဲကို ဘယ်... ဘယ်
ရောက်...'

အစ်ကိုလေး... အဖဆရာကြီးတာ ကျွန်မရဲ့ ဖေဖေ

ဟင်...

ထန်ရွှင်မှာ မမျှော်လင့်သည့် အကြောင်းအရာကို ကြားသိ
ရသဖြင့် နမူးနထိုင်း ဖြစ်သွားလေ၏။

ဘာ... အဖဆရာကြီးရဲ့ သမီး

ဟုတ်တယ်။ ဖေဖေဟာ အစ်ကိုလေးထန်ရွှင်နဲ့ အစ်ကို
ကျွန်လုံဝမ်းရဲ့ ဆရာသမားဖြစ်သလို ကျွန်မရဲ့ ဖခင်ကြီးလဲ ဖြစ်
တယ်။

ထန်ရွှင်မှာ အတိတ်ကို ပြန်လည် စဉ်းစားကြည့်သည်။ သူ
ဆရာကြီးက သူ့တွင် သမီးတစ်ဦးရှိကြောင်း လစ်ခါကပြောခဲ့ဖူး
၏။ သူသည် ဆရာကြီး၏ သမီးကို မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ ဆရာကြီးက
သမီးဖြစ်သူအား အခြားတစ်နေရာတွင် ထားသည်။

ဆရာကြီး၏ သမီးဖြစ်လျှင် သူ့ညီမပင် မဟုတ်ပါလား။
ဆရာကြီး၏ သမီးကို သူ စောင့်ရှောက်ရပေလိမ့်မည်။

ညီမလေး... ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဆရာကြီး တစ်ခါကတော့
ပြောဖူးတယ်။ ခါခါမလို့ ငါတို့ ပညာသင်ဖို့ကလွဲပြီး ညီမ
လေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်ခါမှ မစုံစမ်းခဲ့ဖူးပါဘူး။

အမျိုးသမီးကြီးမှာ မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့ က ဆင်းလှာ
လေတော့၏။

အခန်း (၁၁၂)

ဆန်ကုမ်းချိန် အကူအညီ

ထန်ရွှင်သည် ထိုလက်ကောက် မည်သို့မည်ပုံ အမျိုးသမီး၏
 လက်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်ကို စဉ်းစားမိသည်။
 'ညီမလေးကို ဆရာကြီးက ပေးခဲ့တာသား၊
 ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဟာ သမီးမို့ မရှိသာအထိမ်းအမှတ်လို့ ပြောပြီး
 ပေးခဲ့တာပါ၊ အစ်ကိုလေး၊'
 ထန်ရွှင် ထိတ်လန့်သွား၏။
 'ဟင်....'
 အမျိုးသမီးကြီးမှာ မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့
 သည်း

‘ဖေဖေက အစ်ကိုလေး ထန်ရွှင်ကို ဘာမှ ထုတ်ဖော်မပြော
 ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မကိုတော့ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။ အစ်ကို
 လေး ထန်ရွှင် ပညာပြည့်ဝလာတဲ့အခါမှာ အစ်ကိုလေးထန်ရွှင်
 ကို ကျွန်မနဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ
 အချိန်ကလဲ အစ်ကိုလေး ထန်ရွှင်က ကျွန်မကို မမြင်ဖူးသလို
 ကျွန်မကလဲ အစ်ကိုလေးထန်ရွှင်ကို မမြင်ဖူးပါဘူး။’

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်၏။ ဆရာကြီး၏ သမီးကို သူ့သမီး
 ယခုမှသာ တွေ့မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သူမနှင့်အိမ်ထောင်ဖက်
 ပေးမည့်ကိစ္စကိုတော့ ဆရာကြီးက သူ့အား ဖွင့်မပြောခဲ့ပေ
 နောက် မကြာခင်မှာ ဖေဖေသေဆုံးသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်
 မတိုင်မီကတည်းက ကွန်လုံဝမ်တာ ကျွန်မဆီကို ရောက်ရောက်
 လာပါတယ်။ ကြာတော့ ကျွန်မနဲ့ ရင်းနှီးလစွာပါတယ်။ ဖေဖေ
 သေတာ ရုံးရုံးသေတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူ့ အစ်ဆရာတည်းညီ
 ထန်ရွှင် သတ်တာလို့ ကွန်လုံဝမ်က ပြောခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မလဲ
 သူ့ကို ယုံမိတာပါပဲ။’

ထန်ရွှင်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ဆရာကြီးကိုသတ်တာ ဝ မဟုတ်ဘူး။ သတ်ချင်းသတ်ရင်...

အစ်ကိုလေးသတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေကို သူ့သမီး
 တွာပါ။ ဝါပေမယ့် ထွက်တော့ ဖေဖေကို အစ်ကိုလေးသတ်တာ
 လို့ ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းကဆိုရင် ကျွန်မဟာ အစ်ကိုလေးထန်
 သိပ်ပြီး နာကြည်းရှုံ့မုန်းနေမိတော့တာပဲ။ အစ်ကိုလေးကို ပြန်
 သတ်ပေးဖို့ သူ့ကိုချည်း နားပူနားဆာ လုပ်ခဲ့မိပါတယ်။ နောက်
 တော့ ကျွန်မဟာ သူ့အနီးဖြစ်သွားတာပါပဲ။ အစ်ကိုလေးရယ်

အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး။ ဖေဖေကိုသတ်တာ
 အစ်ကိုလေးကို လက်စားချေဖို့ပဲစိတ်ကူးနေတယ်’

အင်း... ကွန်လုံဝမ်... ကွန်လုံဝမ်... လူတိုင်းကို သျှောက်ပြီ
 ခုကွပေးတော့တာပဲကိုး။

ကျွန်မဟာ သူ့ကို အင်အားကောင်းစေချင်တဲ့ အဆင်မြင်
 သိုင်းသမားတွေ ရွာဖွဲ့ စုစည်းပေးခဲ့တယ်။ ဝမ်ကိုလေးထန်
 သတ်နိုင်ဖို့ပေါ့ပေ။

ဝါ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သူ့ မပြောဘူးလား။

‘အစ်ကိုလေးဟာ သူ့အပြစ်ဘူးမလုံလို့ စကြာဝဠာ အပြင်
 ဘက်ရောက်အောင် ထွက်ပြေးနေသတဲ့’

အဲဒီအချိန်မှာ ဝါဟာ ကျွန်လူဂိုဏ်းထဲမှာ ခိုဝင်နေပါပြီ။

ဟုတ်ကဲ့။ အစ်ကိုလေး အဲဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာကိုမပြောပေ
 မယ့် သူက ကျွန်လူဂိုဏ်းကို ပြုခွဲဖျက်ဆီးဖို့တော့ ပြောပါတယ်။
 ကျွန်လူဂိုဏ်းပြုရင် ထန်ရွှင်နဲ့ စကြာဝဠာအပြင်ဘက်က ပြန်
 ဝင်ပြေးလာရမတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မလဲ သူ့အနားထဲလိုက်
 နောက်ပါ အင်အားတောင့်အောင် ညှိုးရုံး ပေးခဲ့ရတာပေါ့။
 အစ်ကိုလေးရယ်။’

လူယုက်မှာ တကယ့်ကိုယုတ်မာတဲ့လူပါပဲ သီမလေးရယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဝါပဲကိုကြုံမှောင်တယ်ဆိုကာ ဒီမျှော်ပါပဲ။
 ဖေဖေဟာ သူ့ အပည့်ကျွန်လုံဝမ်နဲ့ ဆီးရွားတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကိုသိ
 မြင်ပေမယ့် တပ်ညီဆီထဲသိယော်ဇော်နဲ့သတ်ခဲ့ရတာပဲ။ ဝါပဲ
 မယ့် ကွန်လုံဝမ်ကတော့ ဖေဖေကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ခဲ့
 တယ်။’

၃၀၆ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူ့သတ်တယ်ဆိုတာ ညီမလေးက ဘယ်လိုသိခဲ့လဲ
တစ်နေ့မှာ သူ့ အရက်အလွန်အကျွံ မူးပြီး ထုတ်ဖော်ခဲ့တာ
ပါပဲ။ အရက်မူးတော့ ကျွဲခိုးပေါ်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်းပါပဲ
အစ်ကိုလေးရယ်၊ အဲဒီတော့လွန်နေပြီလေ၊ သူနဲ့ကျွန်မပေါင်းလို
ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ကြာတော့မှ အဖြစ်မှန်ကို ကျွန်မသိခဲ့ရ
တာပါ။

သူမသည် မျက်ရည်များသိမ်းလိုက်၏။ အကြိတ်ပြီး ဆက်
ပြောသည်။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်မက သူ့ကိုသတ်မလို့ပါ။ ဒါပေမယ့်
နှစ်ပေါင်းများစွာ အကြင်လင်မယား ဖြစ်ခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်က
သူ့ကိုမသတ်ဖြစ်အောင် တားမြစ်နေတယ်။ လင်သတ်တဲ့ဇနီး
ဆိုတဲ့ နာမည်ဆိုးကြီးကို ကျွန်မမယူဝံ့တာလဲ ပါတာပေါ့အစ်ကို
လေးရယ်။

ထန်ရွှင်က သက်ပြင်းချပြီး...

အဲဒီလိုသိပြီးတဲ့နောက် သူ့ရဲ့မကောင်းမှု လုပ်ငန်းတွေကို
မကူညီရင်၊ အားမပေးရင် ပြီးတာပါပဲလေ။

ကျွန်ကတော်က မချီပြုံးပြုံးလေ၏။

အဖြစ်က အဲဒီလောက်ထဲမလွယ်ဘူးလေ။ အစ်ကိုလေးတို့
ကျွန်မတို့က လူကောင်းစိတ်ကောင်းတွေ၊ သူက လူယုတ် စိတ်
ယုတ်၊ ဘယ်လိုလုပ်အဆင်ပြေမှာလဲ၊ ကျွန်မဟာ နောက်ပိုင်းမှာ
ခုပြောင်းသူဦးတယ်။ ဒါကို သူ့ရိပ်မိတယ်။ ဖေဖေကိုသူ့သတ်
တာ ထုတ်ဖော်ပြောမိပြီဆိုတာလဲ သူ့ရိပ်မိသွားဟန်၊ တူတယ်။
တစ်ညမှာ ကျွန်လုပ်ငန်ဟာ ကျွန်မရဲ့သုံးကြောဆယ်နှစ်ချေခင်း

ပေါ်မှာ အဆိပ်အပ်ဆယ်နှစ်ချောင်းစိုက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ အဆိပ်
အပ် ဆယ်နှစ်ချောင်းရဲ့ ခက်ကြောင့် ကျွန်မဟာ ဒီည သန်း
ခေါင်ယံမှာ သေဆုံးရပါလိမ့်မယ် အစ်ကိုလေး။

ကျွန်ကတော်ကြီးက အကြိတ်၍ ဆက်ပြော၏။

ကျွန်မများခဲ့တာပေါ့၊ ကျွန်မသာ သူ့ကို အရှင်သတ်ခဲ့ရင်
သိုင်းလောကထဲက အန္တရာယ်ဆိုးကြီးတစ်ခု ချုပ်ငြိမ်းပျောက်
ကွယ်သွားခဲ့မှာပေါ့။ ခုတော့ ကျွန်မပဲ ဒုက္ခရောက်ရတာပဲ။

ထန်ရွှင်၏ မျက်နှာ၌ ကြင်နာ သနားသည့်အနိပ်အယော
များ ယှက်သမ်းလာ၏။

ညီမလေးရဲ့ခက်ရာကို ပြစ်ခမ်း ငါကြည့်ပေးမယ်။

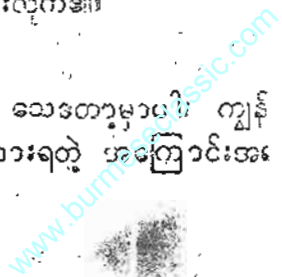
ကျွန်ကတော်က ခေါင်းကို သူက သူ့ခေါင်းအင် ခေါင်း
လိုက်သည်။

ခနပါစေတော့ အစ်ကိုလေး၊ ကျွန်မရဲ့ ခုနကဲ့သို့သော
အဆိပ်အပ်တွေကို ဖေဖေဆီးရွာကထလာပြီး သတ်ပေးကု
ပေးလိုတောင် မရနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မအတွက် အစ်ကိုလေးဘာ
စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါနဲ့တော့။

သူမသည် စကားကို ခေတ္တရပ်နားလိုက်၏။

အတန်ကြာမှ....

အစ်ကိုလေး၊ ကျွန်မတော့ သေတော့မှာပေါ့၊ ကျွန်
မသေခင် ကျွန်မရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ထားရတဲ့ အကြောင်းအ

ကလေးတွေ ထုတ်ဖော် ပြောချင်ပါတယ်။ အဲဒါလေးတွေ
ပြောပြီးရင်တော့ ကျွန်မ သေချာပါပြီ။
ထိုစဉ် တဲ၏ ပြင်ပပတ်ဝန်းကျင်၌ အော်သံ ငေါက်သံများ
ကြားလိုက်ရသည်။
ကွန်ကတော်က...
လူတွေ လာနေပြီ၊ တယ်သူတွေ လာနေပြီ ဆိုတာတွေ
မသိရသေးဘူး။ တားထဲလူကတားနေပြီ။
ထန်ရွှင်က ခေါင်းညှိတ်၏။
'ကျွန်လူရိုက်ကတော့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး'
ကွန်ကတော်က ဖက်ဖက်ပတ်ပတ်ပတ်ရယ်သည်။
'ကျွန်မက ကွန်လုံခမ် လာပါစေလို့ ဆုတောင်းနေတာ
အစ်ကိုလေးရဲ့'
'ကွန်လုံဝမ်လာရင် ညီမလေးပဲကွေ့ရောက်မှာပေါ့၊ အကျိုး
ရှိစရာမဖြစ်ဘူး'
သူလာပါစေလို့ပဲ ကျွန်မဆုတောင်းတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ သူ့ရိုက်ထဲမှာ သူ့ကိုတော်လှန်သူ ရှိနေပြီဆိုတာ
သိသွားစေချင်လို့ပဲ။
မိန်းကလေးများ၏ အော်သံများကို ပြတ်တောင်း ပြတ်
တောင်းကြားနေရသည်။ သံသံချင်း ထိခတ်သည် အသံများ
ကိုလည်း ကြားနေရသည်။ အပြင်းအထန် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်
နေကြလေပြီ။

ထန်ရွှင်လည်း သူ့ လာရောက်ခဲ့ရသည့် အဓိကအကြောင်း
ရင်းကို လုံးဝ မသိချေဘဲ မရှိချေ။
'ညီမလေး... ကျွန်စီမို့ရဲ့ သမီးကလေး...'
ကွန်ကတော်က ထန်ရွှင်၏ စကားမဆုံးမီ ပြော၍ပြော
လေ၏။
ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ဝေငါထားပါတယ်။ ကွန်ကတော်က
ကတိသစ္စာ ဖြစ်ကြည့်တဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ ဆရာကိုလဲ သေ၊ မိန်းမ
ကိုလဲ သတ်တဲ့လူကို ဘယ်လိုလုပ် ယုံစားရမှ့လဲ။
'အဲဒီမိန်းကလေးကို ဘယ်မှာထားသလဲ'
'ကျွန်မ ဝှက်ထားပါတယ်'
'ဝှက်ထားတဲ့ နေရာက တော်တော်ခဝေးသလား'
'မဝေးပါဘူး၊ ဒီးနီးကလေးပါ'
ထိုစဉ် မိန်းကလေးကလေးကလေး၏ စူးစူးရှားရှား မှော်သံကို
ကြားလိုက်ရသည်။
ထန်ရွှင်က မှတ်ချက်ချလိုက်၏။
'ဝင်လာတဲ့ ရန်သူကို သူတို့ မခုခံနိုင်ကြဘူး။ ညီမလေးရဲ့
အခြေအရံတစ်ယောက်တော့ အကြီးအကျယ် ဖတ်ရာရသွားပြီ'
တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ ရပ်စောင့်နေခဲ့သည့် ထန်ကွမ်းခါ
သည် ထန်ရွှင်အား ခုခံပုန်လေ၏။
'ဆရာကြီး... ကျွန်တော် သူ့ကိုပြေးကြည့်ဖို့တယ် ဝါရမေ၊ ကျွန်တော်
ကွေ့အောင်ပါ။'

ကုန်ကတော်က ခါးသီးစွာ တားမြစ်၏။
 'မလိုပါဘူး'
 'ဘာဖြစ်လို့လဲ'
 ထန်ရွှင် အံ့ကြပြီး မေးသည်။
 ကုန်ကတော်က....

ကျွန်မရဲ့ အခြေအရံထဲက နှစ်ယောက်ဟာ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ အဆိပ်ဆေးကို သောက်ထားရုံပါတယ်။ သူတို့ဟာ အချိန်ပိုင်းနဲ့ ကုန်လုံဝမ်းဆီက အဆိပ်ပြေဆေးကို တောင်းသောက်နေရတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်သမျှ သတင်းကိုလဲ ကုန်လုံဝမ်းဆီ ပို့ပေးနေရတယ်။ အဲဒီနှစ်ယောက် ကျွန်မဆီမှာ ရှိနေတာကို ကျွန်မ သိမထားဘူးလို့ကုန်လုံဝမ်းက ထင်မှတ်နေတယ်။ ကျွန်မကလူအဖွဲ့ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါတွေကို သိနေတာပေါ့။ ကျွန်မရဲ့ ကျန်တဲ့အခြေအရံ ခြေခံကယောက်ကို ဒီအကြောင်း အသိပေးထားတယ်။ အခွင့်ကြာရင် အဲဒီနှစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်ဖို့လဲ မှာထားပါတယ်။ တခြားလူက လာသတိတဲ့အခါ ကိုယ်က ကြည့်နေရုံပေါ့။

'ဪ...'
 ထန်ရွှင် သဘောပေါက်သွား၏။
 ကုန်ကတော်က မဲ့ပြုံးပြုံး၍ ဆက်ပြော၏။
 'ကျွန်မဟာ ဖေဖေအတွက် ရန်ကြေး မခွေနိုင်ခဲ့ရုံမကဘူး။ ကိုယ့်အသက်ကိုပါ မကောက်ယူနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဟာ ရေမြေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သူ သိစေရမယ်။ သူ့ ဇိတ်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင် စကားနေရအောင် ကျွန်မ လုပ်ပစ်ခဲ့မယ်။ စားမဝင် အိပ်မပျော်ဖြစ်အောင် လုပ်လာခဲ့ရမယ်'

တဲ့အပြင်ဘက်မှ တိုက်ခိုက်သံများမှာ ပို၍ဆူဆူလာသည်။ ထန်ရွှင်က မှတ်ချက်ချ၏။

'ဒါဟာ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ တက်တော်သားတွေ ဖြစ်ဖို့များတယ်။ လူအင်အားလဲ များလာပုံရတယ်'

'ဒီလိုပဲ ကျွန်မလဲ ယူဆပါလိမ့်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မဟာ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ စက်ကွင်းထဲက မလွတ်နိုင်လို့ဘဲ ကုန်လုံဝမ်းကို မျက်ခြည်ဖြတ်လို့ မရဘူး။ ကျွန်မ ဘယ်လောက်ပဲ သိုသိုသိပ်သိပ် လုပ်လုပ် လုပ်လို့မရဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်လာတာ သူ့လူတွေပဲ ဖြစ်တော့မှာပေါ့ရှင်'

ထန်ရွှင်က ချီးကျူးလိုက်၏။

'မိန်းမတွေထဲမှာတော့ ညီမလေးဟာ ချီးကျူးလောက်တဲ့ သူပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သိုင်းပညာအရာမှာ ကုန်လုံဝမ်းကို ညီမလေး တယ်လိုမှ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မယ်မထင်ဘူး။ နောက်ပြီး ကုန်လုံဝမ်းဟာ ညီမလေးကို လွှတ်ထားမှာမဟုတ်ဘူး။ ညီမလေးနောက်ကို သူ ကိုယ်တိုင် လိုက်လာမှာပဲ'

တဲ့အပြင်မှ အော်သံ ကြားလာရသည်။

'ဟေ...တာဖြစ်လို့ အရဲကိုးပြီး တားနေရတယ်လဲ။ ဆင် မကြောက်ရင် ဆင်နှင်းခံရမယ်။ မှတ်ထားကြ... မသေချင်ရင် ဖယ်ကြ'

'အား...'

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဝယ်သံပါအောင် အော်လိုက် သည့် အသံကို ကြားရပြန်လေ၏။ သူ့ယှဉ်ပြိုင် တစ်ယောက်ပါ

ထန်ရွှင်က...

'ညီမလေး...ညီမလေးရဲ့ အခြေအရံတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သေကြတော့မယ်၊ သူတို့အတွက် ဘာတွေစဉ်းစား ထားသလဲ'

'ကျွန်မကိုယ်တိုင် မကြာခင် သေရတော့မှာပဲ၊ ဘာစဉ်းစား စရာ လိုသလဲ'

ထန်ရွှင် မျက်နှာပျက်သွား၏။

'မဟုတ်ဘူးလေ၊ ညီမရဲ့ သစ္စာရှိလှယ့် မိန်းကလေး ခြောက် ယောက်နဲ့ အသက်ကို ပြောနေတာပါ၊ သူတို့ကို အသေခံခိုင်း မလို့လား'

ကွန်ကတော်က အပြင်သို့ ဆွေးမြည့်စွာ ဝေးကြည့်သည်။

'အဲဒီခြောက်ယောက်ဟာ ကျွန်မနဲ့အတူ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေလာခဲ့သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်၊ သေအတူရှင်မကွာ နေလာခဲ့ကြ တဲ့အတွက် သခင်မနဲ့ အခြေအရံဆိုတဲ့ အဆင့်ထက် ပိုပါတယ်၊ ညီအစ်မတွေလိုပဲ ရင်းနှီးနေကြတယ် ဆိုပါတော့၊ ကျွန်မသေတဲ့ အချိန်မှာ သူတို့လဲ လိုက်သေကြမှာပဲ၊ ကျွန်မတားလဲမရပါဘူး၊ အကြောင်းမဲ့ကိုယ်ကိုယ်ကီသတ်သေမယ်အတူတူ ရန်သူ နဲ့အသက် ချင်း လဲရတာကို သူတို့ ပိုနှစ်သက်ကြမှာပါ'

'အား...'

သည်တစ်ကြိမ် ထဲအပြင်မှ အော်သံမှာ မိန်းကလေးများ၏ အော်သံ မဟုတ်တော့ပေ၊ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်၏ အော်

သံ ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ဒုတိယအကြိမ် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အော်သံကိုပါ ကြားလိုက်ကြရသည်။ ကွန်ကတော်၏အခြေအရံ မိန်းကလေးများ လက်စွမ်းပြနေပုံသည်။

ထိုစဉ် ယောက်ျားတစ်ယောက်က အော်သည်။

'တယ်ပြီး ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းကလေးတွေပါလား၊ နင်တို့ အားလုံးဟာသေခံကြမလို့လား'

မိန်းကလေးများ၏ ရဲရဲတောက် ပြန်ပြောသည့်အသံသည် တဲကလေးအတွင်းသို့ပျံ့ လွှင့်လာ၏။

'ရှင်ဆိုသာတက်ခဲ့ကြပါ၊ ဣန္ဒြေမတို့ကတော့ နောက်ဆုံး တစ်ယောက်တည်းကျန်တဲ့အထိခုခံမှာပဲ၊ ကျွန်မတို့ အသက်ရှင် နေသမျှကာလပတ်လုံး တဲရဲ့ ပေးငါးဆယ်အတွင်း ဝင်နိုင်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့'

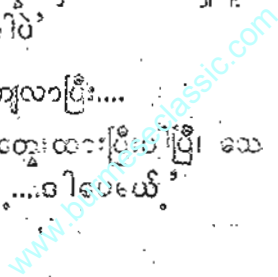
ထို့နောက် သံသံချင်းထိစပ်သံ၊ မာန်သွင်းသံနှင့် အော်ဟစ် သတ်ပေးသံများကို ဆက်တိုက် ကြားရပြန်တော့သည်။

ထန်ရွှင် သက်ပြင်းချ၍ ပြောမိလေ၏။

'ဒီလိုသတ္တိမျိုး တချို့ ယောက်ျားတွေဆီမှာတောင် မရှိဘူး၊ ဘကယ် အာဇာနည် မယ်ကလေးတွေပါပဲ'

ကွန်ကတော်က မျက်ရည်များစီးကျလာပြီး....

'ကျွန်မအတွက်ကတော့ အဆုံးစွန်တွေထူးထူးပြီးပါပြီ၊ သေ လို့ ဂရုမစိုက်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...ဒါပေမယ့်...'

ခါပေမယ် ဘာဖြစ်သလဲ

ကျွန်မတစ်သက်လုံး အထင်မှားခဲ့တဲ့ အစ်ကိုလေးကိုတော့ မသေစေချင်ပါဘူး။ အစ်ကိုလေး ဆက်ပြီးအသက်ရှင်နေခြင်း အားဖြင့် သိုင်းလေးကနေ ဆိုးရွားသြစေတိမ့်တို့ သန့်စင်နိုင် တယ်

သေရေးရှင်ရေးဆိုတာက ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ကြမ္မာနဲ့ ဆိုင်တယ်။ သေလဲသေပေါ့ညီနောင်။ ဘာတော့နိုင်စားမတတ်လို့ ကွန်ကတော်သံညီ တစ်ရွာကို ချစ်ကြည်ညိုသော အကြည့် ပြင်ကြည့်၏။

အစ်ကိုလေးဟာ ကြာ... ကောင်ကိုတောင် သတ်နိုင်စွမ်း ရှိတုန်းဆိုကြကယ် ခါပေမယ် အခု တွေ့တဲ့အခါမှာတော့ ခြင်္သေ့လို ရဲရင့်ပြီး သူ့အလေးလံ နူးညံ့သာကိုပဲ တွေ့ရတယ်။ အကြားကိုသ ယုံမှင် ဘုန်းကြီး မှားမယ်၊ တကယ်တော့ အစ်ကိုလေးဟာ မေမေမျှော်မှန်းသလိုဖြစ်လိတ်တဲ့ သူရဲကောင်း ဖြစ်ပဲ

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ပြော၏။

'ခါတော့ ညီမလေး မှားပြီ၊ ဝါဒီလောက် မစွမ်းပါဘူး။ မစွမ်းဆိုလဲ ဟောဒီက ဆန်ကွမ်းချိုဆိုတဲ့သူရဲကောင်းကလေးကို အဖော်ခေါ်လာခဲ့ရတာပေါ့'

'အစ်ကိုလေးကတော့ သေတဲ့အထိ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ ကိုယ်ကိုယ်ကို နှိပ်ချနေမှာပဲ။ က...ညီမလေး တစ်ခုမေးမယ်။ ဟောဒီ ညီမလေး လက်ထဲက လက်ကောက်မှာ နန်းတုန်း ဆဆောက်အဆုံတို့ကို အသေးစိတ်ထွင်းထုထားလားလို့။ ဒီလတ်

ကောက်ထဲမှာ ဒီလောက်များပြားတဲ့ အဆောက်အအုံ တွေကို သေးသေးလေးလေးထွင်းထုနိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး။ ဒီလိုလက်ရာ မျိုးကို နန်းတုန်းက ပန်းတိမ်ပညာရှင်တွေသာ ပြုလုပ်ပေးနိုင် စွမ်းရှိပါဘယ်'

ထန်ရွှင် မျက်နှာပျက်သွား၏။

ခြောက်ကပ်စွာ ပြန်ပြော၏။

'လက်ကောက်နဲ့ ဝါဒီတာဆိုင်သလဲ'

ကျွန်ကတော်က ဆက်ပြော၏။

'အစ်ကိုလေးက ကျွန်မကို နှလပ်နံ့တုံးလို့ ထင်တဲ့တာကိုး'

'အထင်မမှားပါနဲ့၊ ဝါမထင်ပါဘူး'

'ညီမလေးဟာ သေရခက်တာမယ်လို့ပါ။ ညီမလေးကို ဆက် မညှာချမှာပါနဲ့။ ဒီလက်ကောက်ပိုင်ရှင်ဟာ အစ်ကိုလေးရဲ့ မိခင် ဝဲသား၊ မှန်မှန်ပြောပါ'

ထန်ရွှင်၏မျက်နှာ၌ မသက်မသာခံစားမှုများ ပေါ်လာ၏။ မတတ်သောသာဟုန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြု၏။

ကျွန်ကတော်က ချီအေးစွာ ဆက်ပြော၏။

'အစ်ကိုလေးပေးဖက် ညီမလေးကိုပြောပြခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်း လေးဟစ်ပုစ်ကို ပြန်ပြောပြဖယ်။ အခု ညီမလေးတို့ကို အောင် နေတဲ့ ဧကရာဇ်ကြီး ရှိ ဟုမိတီမှာ ညီမတော် တစ်ယောက်နဲ့ သထုံ၊ သူညီမတော်ကို သူ နန်းတုန်းက ပညာရှိသစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ထန်ကျိုင်းကွမ်နဲ့ ထိမ်းမြား ပေးစားလိုက်တယ်။ သူတို့နှစ် ယောက်ကနေ ထန်ရွှင်ဆိုတဲ့ သားကလေးတစ်ယောက် ပေါ် ထွန်းလာတယ်။ ထန်ကျိုင်းကွမ်ဟာ ဧကရာဇ်ကြီးရဲ့ အကနိုး'

၃၂၆ တက္ကသိုလ်နေထမ်းဘောင်

တိုင်းပြည်ရှိအကျိုးကို ဦးဆုံးဆံမြည့် ကျော့ပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ခဲ့သူဖြစ်ပါသတဲ့

ထန်ရွှင်၏မျက်နှာမှာ တကယ်ပင် စက္ကူဖြူ တစ်ချပ်ကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားတော့သည်။

ပညာရှိ ထန်ကျိုင်းကွမ်ဟာ တရုတ်ပြည် သိုင်းလောကကို လုံးဝ အထင်မသေးဘူး။ သိုင်းသမားတွေထဲမှာ တရုတ်ပြည်သူ့ ပြည်သားတွေကို ခုက္ခပေးမယ် သိုင်းသမားဆိုးတွေပေါ်ပေါက် လာမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ပြီး တွက်ချက်နိုင်ခဲ့သတဲ့။ အဲဒါနဲ့ အရွယ် ရောက်စပြုလာတဲ့ သူ့သားတော်ထန်ရွှင်ကို ဧကရာဇ်ကြီးရှီဟွမ် တီရဲအမိန့်အရ သိုင်းလောကထဲကို စေလွှတ်ခဲ့သတဲ့။ အဲဒီထန်ရွှင် ရဲ့ ဇာတန်ကတော့ တိုင်းပြည်ကို ခုက္ခပေးမယ် တရားဥပဒေနဲ့ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုကို ခုက္ခပေးမယ် သိုင်းဂိုဏ်းကြီးတွေနဲ့ သိုင်း သမားဆိုးကြီးတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ရှင်းလင်းသုတ်သင်ဖို့ပါပဲ တဲ့။ နောက်ဆုံး သူ့အစွမ်းအစနဲ့ မတတ်နိုင်ရင် ဧကရာဇ်ကြီး ဆီကို လျှို့ဝှက်အကူအညီတောင်းပြီး နှိမ်နင်းဖို့ပါပဲတဲ့။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး သိုင်းလောကထဲမှာ သိုင်းပညာမတတ်တဲ့ သိုင်း လောကသားတစ်ယောက်တိုးလာ မတဲ့ အဲဒါကတော့ ဖေဖေ က ညီမလေးကို ပြောပြခဲ့တဲ့ စကားပါပဲ။

ထန်ရွှင်နဲ့ လုံးဝကောင်းမပြုနိုင်တာဟာပဲ။ သူ့မိခင်မှာ ဧကရာဇ်ကြီး၏ ညီမတော်ဖြစ်သည်။ သူ့အား ဧကရာဇ်ကြီး၏ အမိန့်အရ ဖခင်ထန်ကျိုင်းကွမ်က သိုင်းလောကထဲသို့ ဆယ် ခြောက်နှစ်သားအရွယ်ကပင် ကိုယ်စွမ်းကိုယ်ချွန်လျက်တိုင်းပြည် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် စေလွှတ်ခဲ့တာ။

တိုင်းသူပြည်သားများနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးကိုနှောင့် လှက် ဖျက်ဆီးတော့မည့် ကွန်လုံဝမ်၏ အစီအစဉ်ကို သူသည် တတ်နိုင်သမျှ ဖြိုဖျက်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ယခုလည်း ကျန်လှ ဂိုဏ်းနှင့် ပူးပေါင်း၍ ကြိုးစားနေသည်။ နောက်ဆုံး ကွန်လုံ ဝမ်ကို မနှိမ်နင်းနိုင်ဘဲ သူ့သေဆုံးသွားခဲ့ပါက သူ ကိုယ်စား နေ ပြည်တော်သို့ သတင်းပို့နိုင်စွမ်းရှိသည့် ဆန်ကွမ်းချိုကိုပင် သူနှင့် သစ္စာသောက်ညီနောင်အဖြစ် ဖန်တီးနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ကွန်လုံဝမ် မသေဘဲ သူ့သေခဲ့ပါက ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဆရာ ကိုယ်စား ကွန်လုံဝမ်၏ အာဏာသောဘန္နယ်ပင်ကို ပြတ်တောက် ပေးရမည်။

ဆန်ကွမ်းချိုတစ်ယောက်တည်း မနိုင်ပါက နေပြည်တော်သို့ သတင်းပို့ပြီး ဧကရာဇ်တပ်မကြီး၏ အကူအညီကိုယူပြီး တိုင်းပြည် ၏ ဆူးညောင်ခလုတ် ကွန်လုံဝမ်ကို ဖြိုဖျက်သုတ်သင်ပစ်ရမည်။

ကွန်လုံဝမ်ကို သုတ်သင်နိုင်ခဲ့လျှင် ဆန်ကွမ်းချို၏တာဝန်မှ နေပြည်တော်သို့ သတင်းပို့ရုံသာရှိတော့သည်။ ဤအား ထန်ရွှင် ၏ လျှို့ဝှက်အစီအစဉ်ပေတည်း။

ဤလျှို့ဝှက်ချက်များကို မိမိ၏ဆရာကြီးသည် ထွင်းဖောက် သိမြင်စေခဲ့သည်ဟကား။ အဖဆရာကြီး သဲလွန်စရသွားသလို ပစ္စည်းမှာ မိမိက ဆရာကြီးကို အမှတ်ဘရ ရှိခိုးယူအပ်ခဲ့သလို မိခင်မင်းသမီးကြီး၏ လက်ကောက်ဖြစ်နေသည်ကို ထန်ရွှင်အား ပြင် ယခုမှ သိရတော့သည်။

ထန်ရှင်က ခြောက်ကပ်စွာ ပြောလေ၏။

‘ညီမလေး ဧါဟာ လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ၊ ဘယ်သူတွေကို ညီမလေး ပြောခဲ့မိသေးသလဲ’

‘အစ်ကိုလေး အပြစ်ဘင်ရှင်လဲ ခံရမှာပဲ၊ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျွန်လုပ်မိသိပါတယ်၊ ဧါကြောင့် အစ်ကိုလေးကို သူ သိပ် ကြောက်နေတာပါ၊ ညီမလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဆင်ဖြူဖျက်နာ ဆင်မည်းမကြည့်ပဲဆိုတာလို ဥပဒေဘက်ထော်သားဖြစ်တဲ့ အစ် ကိုလေးကို ဒုစမ့်ခိုက်သမား ကျွန်လုပ်မိဟာ သိပ်ကြောက်နေပါ တယ်’

‘အေးလေ၊ သူသိပ်ကြောက်နေတာပဲ၊ ငါအဖို့တော့ ခပ် ကောင်းကောင်းပါပဲ၊ ငါကတော့ သူ့ကို မကြောက်ပါဘူး၊ တိုင်းပြည်ဆူပူအောင်လုပ်ချင်တဲ့ သူလိုလူမျိုးကို ငါ မသေခင် ရှင်းပစ်ခဲ့ရမှာပဲ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အစ်ကိုလေးသာ ကြောက်ရွံ့နေမယ်၊ ဒီတဲကလေးထဲ မလာဝံ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်မဟာ အစ်ကိုလေးကို လုံးဝတွေ့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအပြစ်တွေကိုလဲ ရှင်းပြခွင့်ကြံ့မှာ မဟုတ်ဘူး’

ထန်ရှင်နှင့် ကွန်ကတော်တို့သည် အသက်အားဖြင့် ဆယ်နှစ် ချွဲ ကွာခြားကြသည်။ သူတို့သည် မောင်နှမအရင်းသဖွယ် ချစ် ခင်စွာ စကားပြောနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တို့၏ပြင်ပတွင် သွေးသံရဲရဲ တိုက်ပွဲဆင်နေသော်လည်း သူတို့ နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနေနိုင်ကြသည်။

ထန်ရှင်၏ ခွင့်ပြုချက်မရသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုမှာလည်း တဲပြင်ပ သို့ ထွက်ခွင့်မရဘဲ တဲထဲ၌ နားထောင်သမားသက်သက် ဖြစ် နေရလေတော့၏။

ကွန်ကတော်က...

‘အစ်ကိုလေးကို တစ်ခုလေ့စက် မေးပါရအေ၊ ဒီခဲနရာကို ဘယ်လိုသတင်းရပြီး လိုက်လာတာလဲဟင်၊ ဧါဟာ ကျွန်မပြုလုပ် ထားတဲ့ လျှို့ဝှက်စခန်းပါ’

ဆန်ကွမ်းချို ဝင်ပြေ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာတော့ ဆရာကြီးထန်ရှင်က ဖေခင်တက် ချက်ပြီး ဒီခဲနရာကို ရှာတာပဲ’

ကွန်ကတော် အလွန်အံ့ဩဘူးသည်။

‘ဟတ်လား...အစ်ကိုလေး’

ထန်ရှင်က ရယ်၏။

‘ဆန်ကွမ်းချို...မင်းကလဲ အဝါးမဝဘဲကိုး၊ ဖေခင်ပညာကို ငါမသုံးပါဘူး၊ တခြားသူတွေရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်တက်ချက်တာ ပါ၊ ဖေခင်ပညာ နက္ခတ်ပညာဆိုတာတွေ မရှိဘူးလို့ မဆိုဘဲပါ ဘူး၊ ငါဆရာကြီးကိုယ်တိုင်က သင်ပေးခဲ့တာပဲ၊ ဧါပေးမယ့် ငါ တတော့ အဲဒီပညာထက် အတွေးအခေါ် ပညာကိုပဲ ပိုသုံးပါ တယ်၊ အစီအကတော့ ကံကြမ္မာပါပဲကွယ်၊ လူတိုင်း ကံကြမ္မာ အစားရာ နှာခံနေကြရတာပါပဲ’

ကွန်ကတော်က သတ်ပြင်းချ၏။

ဟုတ်မှာပါပဲလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အစ်ကိုလေးသာ တကယ်တမ်း ဗေဒင်တက်ချက်ကြည့်ရင် ဒီနေရာဟာ အစ်ကိုလေး မလေ့သင့်တဲ့နေရာဆိုတာ သိသွားမှာပဲ။

ထန်ရွှင်က...

ငါက သေရေးရှင်ရေးကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကံကိုယုံပြီး ဆူးပုံနှင့်တစ်မျိုးတော့ မလုပ်ပါဘူး။ ဒီနေရာလာတဲ့ အခါမှာ ဟောဒီသူရဲကောင်းကို ခေါ်လာတာဟာ ငါ့ သတိ တရားရှိမှုရဲ့ ပြယုဂ်ပါပဲ။

ဆန်ကွမ်းချိုက ဝင်၍ အာမခံလေ၏။

ကျွန်တော်ကို ယုံကြည်မှုရှိတဲ့အတွက် အထူးပဲ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးကို စစ်သူရဲတစ်ထောင် ဝန်းရံ နေပါစေ။ ဆရာကြီးရဲ့အသက်ကို ကျွန်တော် ရဲအောင်ကယ်ထင် ပါ့မယ်။

ကွန်ကတော်မှာ ပြီးသွားမိ၏။

သိပ်ပြီးရဲဝံ့တဲ့ လူငယ်ပဲ။

သူမသည် ထန်ရွှင်အား လှမ်းပြောသည်။

အစ်ကိုလေးကတော့ တကယ်ကို ချီးကျူးရောပါ။ အားလုံး ကို တွက်ချက်လုပ်ကိုင်လာတာပါပဲ။ ဒီသူငယ်ကို အစ်ကိုလေး ရေးလှာနိုင်တာကို ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်။

ထိုစဉ် တံခါးဝ၌ လူခိုက်တစ်ရိပ် ပေါ်လာသည်။ အနက် ရောင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူကြီးသည် ခံားကြီး တစ်ချောင်းကိုင်လျက် သွေးရဲရဲ သံရဲရဲဖြင့် ရပ်လာ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထန်ရွှင်၏ရှေ့၌ ဝင်ရပ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ မကားကွယ်လိုက်ရပါ။ ခံားကိုင်ရန်လူသည် ဝှန်းခနဲ ပစ်လွှဲ ထွာသွားသည်။ သူ၏နောက်ကျော၌ လှံရွည်တစ်ချောင်း လာစိုက် သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထန်ရွှင်သည်လည်း ကေခင်း၊ ကွန်ကတော်သည်လည်း ကောင်း လိုးဝ မျက်နှာလျက်ခြင်း မရှိပေ။ ဣန္ဒြေရရပင် စောင့်ကြည့်နိုင် စွမ်း ရှိကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် တဲအပြင်ဘက်၌ ခုခံနေသူ မိန်းကလေးခြောက် ယောက်အနက် သုံးယောက်သာ ကြုံကြွခံရပ်၍ ခုခံနေကြသည်။ ကျန်သုံးယောက်မှာ ထဲကျနေပေပြီ။

သူတို့ရန်သူက စုစုပေါင်း ရှစ်ယောက်ရှိ၏။ ရှစ်ယောက်ကို မိန်းမသား သုံးယောက်က မည်သည့်အချိန်အထိ ကြုံကြုံ ခို ခုခံနိုင်ပါမည်နည်း။ မိန်းကလေး သုံးယောက်လုံး ပင်ပန်း နှမ်းနယ်နေကြပြီ။ မကြာမီ သူတို့လည်း သေဆုံးကြပေလိမ့်မည်။

ထိုစဉ် လဲကျနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် လူးင ထလာ၏။ သူမသည် မြေပြင်ပေါ်၌ ကျနေသည့် ခံားတစ်ချောင်း ကို ကောက်ယူပြီး သူမ၏ဘေး၌ ရပ်နေသော ရန်သူတစ်ယောက် ကို ရှမ်းခနဲ ပိုင်းချလိုက်၏။

ကား

မိန်းကလေး သုံးယောက်ကိုသာ ဂရုစိုက်နေသော ရန်သူမှာ အလစ်ခံလိုက်ရသဖြင့် စူးစူးရှားရှား အော်ဟစ်လျက် သေဆုံး သွားတော့၏။

‘တစ်...ဒီတောင်မ တယ်ပြီး အသက်ပြင်းတက်ကီး၊ သွား ခမ်း...’

ရန်သူတစ်ယောက်သည် ထိုမိန်းကလေးအား ခားဖြင့် လှမ်း ဆိုးပြီး ခြေထောက်နှင့် ကန်ထုတ်လိုက်၏။ သေလုသေခင်ဖြစ် နေရာမှ ထွက်သော မိန်းကလေးမှာ ထိုခားချက်ကို မရှောင် နိုင်ပါ။ ရင်ဝဋ် ခားတစ်ချက် အထိုးခံရပြီးနောက် လွှင့်စဉ် ဆွတ်သွားတော့၏။

သည်အစီကြိမ်စွာ တကယ်သေဆုံးသွားတော့သည်။ ဆန်ကွမ်းချီသည် အပြင်မှ တိုက်ပဲ့အထွက် စိတ်မမြောင့်ပါ။ ထို့ကြောင့်...

‘ကျွန်ကတော်...ဆရာကြီးနဲ့ စကားပြောစရာ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား’

‘အေး...ရှိသေးတယ်’

‘ဒါဖြင့်...’

သူသည် ထန်ရွှင်အား ဦးညွတ်ဂါရဝပြု၍ အခွင့်အောင်း လေ၏။

‘ဆရာကြီး...ကျွန်တော် ခလတစ်ဖြုတ်လောက် အပြင်ထွက် ပြီး သွားတူပါရစေ၊ မိန်းကလေးတွေ အတော် အခြေအနေ ဆိုးနေပုံရပါတယ်။ စောစောက ရန်သူတစ်ယောက် ပေါ်ထွက် လာတာဟာ သူတို့ အခြေအနေဆိုးနေပုံကို ပြသတာပဲ’

ကျွန်ကတော် သက်ပြင်းချပြီး ပြောသည်။

‘သွားတူလို့ ဖြစ်ပါမလား၊ အစ်ကိုဇေးကို ငစ်ယောက် တည်း ထားခဲ့မလို့လား’

ထန်ရွှင်က လက်ခါပြလိုက်၏။

‘ဆန်ကွမ်းချီ သွားစရာလိုက်ပါ’

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဦးညွတ်လိုက်ပြီး တဲအပြင်သို့ ခုန်ထွက် သွားလေ၏။

ကျွန်ကတော်က အံ့ဩချီးကျူးသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့် ကာ...

‘သူ့တိုက်ဖော့ပညာ သိပ်ကောင်းပါကလား၊ ဒီသုငယ်က အစ်ကိုလေးတို့ရဲ့...’

‘ငါတို့ ကျန်လုဂိုဏ်းက မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက တကယ့်နဂါး ကလေးပါ။ ကျန်လုဂိုဏ်းထဲမှာ သူ့လို ပုဂ္ဂိုလ်မရှိတာ သိပ် နာတာပေါ့’

‘ခါပေမယ့် အစ်ကိုလေးကိုတော့ သူ သိပ်ကြည်ညိုနေ တာပဲ၊ သူ့အသက်စွန့်ဖို့တောင် အသင့်ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ အယ်လို...’

‘အား...’

‘အား...အား’

‘အင့်....’

‘အီး....’

တဲအပြင်မှ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သည့် အသံများ ကြား
လိုက်ရသည်။

ထန်ရွှင်က မှတ်ချက်ချ၏။

‘ငါ့လူ နဂါးကလေးကတော့ ဧကောင်းဧကောင်း အစွမ်းပြ
နေပါပြီ’

ထန်ရွှင်၏ မှတ်ချက်ချသံဆုံးသည်နှင့် တဲကလေးထဲသို့ လူရိပ်
တစ်ခု ရုန်ပျံ့ရောက်ရှိလာလေ၏။ ဆန်ကွမ်းချီပေတည်း။

‘မိန်းကလေးကတော့ သုံးယောက်ပဲ ကျွန်တယ်၊ သူတို့နဲ့
ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ရန်သူနှစ်ယောက်ပဲ အသက်ရွှင် ကျန်ရစ်တော့တယ်။
ကျွန်ကတော်နဲ့ ဆရာကြီးတို့ စိတ်အေးလတ်အေး၊ စကားပြော
နိုင်ပါပြီ ခင်ဗျာ’

ဆန်ကွမ်းချီ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် သွေးစက်များ ပေကျော့စွန်း
ထင်းခြင်း မရှိသော်ငြားလည်း သူ့ ဓားတွင် သွေးများ ပေကျော့
နေသည်။ သူသည် ရန်သူများကို လျှပ်တစ်ပြတ် သုတ်သင်ခဲ့ဟန်
တူသည်။

‘ငါ့အိုဖြင့် စကားတောင် မပြောရသေးဘူး၊ ခင်းတ ရန်သူ
လေးငါးယောက်ကို သုတ်သင်ခဲ့ပြီးပြီကိုး’

ကျွန်ကတော်တ ချီးကျူးထိုက်၏။

‘သူတို့က သိုင်းပညာ သိပ်မှ မကောင်းတဲ့ကိုး၊ ခါပေမယ့်
ကျွန်တော်သာ ထွက်မသွားရင် ကျွန်တော် ရဲ့ မိန်းကလေး
သုံးယောက်လဲ မလွယ်ဘူးခင်ဗျာ၊ သူတို့ အတော် ပင်ပန်းနေ
ကြပြီ’

ထိုစဉ် မြင်းခွာသံများ တဖြောင်းဖြောင်း ကြားလိုက်ရ
တော့သည်။ ရန်သူများ ထပ်မံ ဝင်ရောက်လာပြန်ပြီကို ဆန်
ကွမ်းချီ သိလိုက်၏။

‘ကဲ....အပြင်က အကူလိုနေမှာ သေချာပြန်ပြီ၊ ကွန်ကတော်
ကြီးအနေနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အဓိကကျတဲ့စကားကိုသာ ခပ်သွက်
သွက် ခမ်းမြန်းမြန်းကလေး ပြောပါတော့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်
အပြင်ကို ခေတ္တခဏ သွားကူလိုက်ပါဦးမယ်’

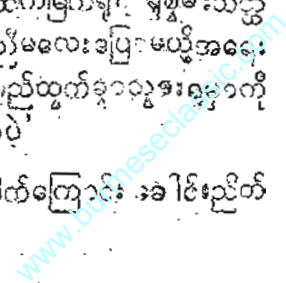
ဆန်ကွမ်းချီသည် စကားဆုံးသည်နှင့် နောက်တစ်ခေါက်
ခုန်ထွက်သွားရပြန်လေ၏။

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး....

‘ဒီလူငယ်ကလေးဟာ သိုင်းပညာထက်မြက်ရုံ၊ ရဲ့စွမ်းသတ္တိ
ရှိရုံမကဘူး အခြော်အမြင်လွှဲရှိတယ်၊ ညီမလေးခပြာမယ့်အရေး
ကြီးတဲ့ စကားတွေ မပြောရတဲ့ ပြန် ညီထွက်ခွာသွားရတာကို
သူ စိုးရိမ်လို့ ခုလို သတိပေးသွားတာပဲ’

ကျွန်ကတော်ကလည်း သဘောပေါက်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်
ပြသည်။

၃၃၆ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မလဲ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒီလိုပါ
အစ်ကိုလေးရဲ့၊ ကျွန်လုံဝမ်ဟာ သိုင်းပညာစွမ်းရည် ကြီးမားတဲ့
ကျွန်စီမံမှုကို စက်ကြိုးတပ်ပြီး စေခိုင်းချင်တယ်၊ သူ့သမီးကို
ဖမ်းထားပြီး အကျပ်ကိုင်ရင် ရမယ်လို့ သူယူဆပါတယ်'

ထန်ရွှင်သည် သူလာရသည့် အဓိက အကြောင်းရပ်များကို
ကုန်ကတော်က ပြောပြနေပြီဖြစ်၍ စိတ်ပါဝင်စားစွာ နား
ထောင်နေမိတော့၏။

စာစဉ် ၈ ပြီး၏။

(စာစဉ် ၉ ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်)

